

Reflecțiile scriitorului Sorin Cerin sunt cugetări, aforisme sau apoftegme, ordonate tematic, cu esență filozofică, pe care se sprijină autorul ca de un balcon situat deasupra lumii pentru a vedea imediatul, prin ochianul întors spre sine, iar cu ajutorul înțelepciunii să descopere vocația distanței.

Meditația autorului acestei cărți încorporează reflecții care-i deschid calea spre adevărul adâncurilor filozofiei, exprimată printr-un stil concis și frumos ce este nedespărțit de perfecțiunea și puterea de interpretare a gândului pe care îl exprimă.

Fiindcă așa cum scria un înțelept *Filozofia există acolo unde obiectul nu este nici lucru, nici eveniment, ci idee.*

Al. Florin ȚENE

ISBN 978-606-2008-02-4

21 Decembrie 2012

REVELAȚII

SORIN CERIN

SORIN CERIN

REVELAȚII

21 Decembrie 2012

editura PACO-2008

REVELAȚII: 21 DECEMBRIE 2012

All right reserved.

The distribution of this book without the written permission of
SORIN CERIN , is strictly prohibited.

Copyright 2008 by SORIN CERIN

Toate drepturile rezervate autorului.

Nici o parte din această lucrare nu poate fi copiată fără permisiunea
scrisă a autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN

Revelații : 21 decembrie 2012 / Sorin Cerin. - București : PACO, 2008

ISBN 978-606-8006-02-4

21.135.1-84

Motto:

”Celui care se teme de haos îi e
frică de iubire.”

ABSOLUT

Există oare un absolut al absolutului? Acela e cu siguranță nimicul sau necunoașterea.

Absolutul prostiei e un adevăr.

Absolutul adevărului e necunoașterea lui.

Absolutul vieții este speranța.

Absolutul deșertăciunii este necuprinsul.

Absolutul iubirii este neființa.

Absolutul sexului este deprimarea.

Absolutul Omului este Dumnezeuul său.

Absolutul creației este Lumea.

Absolutul frumuseții este speranța într-o altă frumusețe.

Absolutul prostiei este necunoașterea ei.

Absolutul timpului este Clipa.

Absolutul cunoașterii este necunoașterea.

Absolutul filosofiei este credința.

Absolutul credinței este mântuirea de sine.

Absolutul păcatului este Moartea.

Absolutul mântuirii este păcatul.

Absolutul creației este minciuna.

Absolutul Morții este Adevărul.

Absolutul nașterii este Iluzia Vieții.

Absolutul Iluziei Vieții este nonsensul.

Absolutul religiei este umilința.

Absolutul absolutului este Deșertăciunea lumii.

Absolutul absolutului pentru Infinit este perfecțiunea.

Absolutul absolutului Cunoașterii este Necunoașterea.

Absolutul visului este trezirea.

Absolutul abundenței este disperarea.

Absolutul sărăciei este lăcomia extremă.

Absolutul virtuții este umilința.

Absolutul abstenenței este normalitatea.

Absolutul abuzului este consecvența dusă la paroxism.

Absolutul accidentului este evenimentul primordial unic și întâmplător: Dumnezeu.

Absolutul războiului este victoria înfrângerii.

Absolutul alpinistului este dorința de a-și escalada propria sa moarte.

Absolutul absurdului este exactitatea într-o lume iluzorie.

Absolutul dorinței este sfârșitul speranței, precum absolutul speranței este sfârșitul dorinței.

Absolutul infinitului este numărul unu: "Un infinit."

Absolutul cuviinței este înțelegerea oricărui păcat.

Absolutul așteptării este Moartea.

Absolutul lăcomiei este sărăcia.

ABSURD

Absurdul adevărului este cuvântul, precum absurdul cuvântului este un adevăr, neștiind nimeni Adevărul Absolut.

Absurdul minciunii este cunoașterea Iluziei Vieții.

Absurdul absurdului este un Adevăr.

Absurdul Morții este învierea viilor.

Absurdul Vieții constă în mântuirea de păcatul Existenței.

Absurdul Existenței este limita de unde începe cunoașterea Iluziei Vieții.

Absurdul Destinului este împlinirea lui prin necunoașterea Morții.

Absurdul purității unei lacrimi constă în plâns.

Absurdul speranței constă în găsirea propriului său orizont.

Absurdul milei este de a crede în mântuire.

Absurdul liniștii constă în strigătul singurătății din tine.

Absurdul creației este Lumea născută pentru a muri.

Absurdul frumuseții este iluzia sa.

Absurdul visului este să visezi că visezi propria ta trezire care este viața noastră, fiind cu adevărat treaz.

Absurdul melancoliei constă în amintirea unui posibil viitor.

Absurdul amintirii este faptul că se produce într-un prezent a cărui mărime nu poate fi definit la frontiera dintre trecut și viitor.

Absurdul absolutului este acceptarea verbului A FI.

Absurdul cuvântului este sensul.

Absurdul nemuririi este amintirea.

Absurdul cunoașterii este Adevărul.

Absurdul dorului este dorul de străinul din tine.

Absurdul fericirii constă în împlinirea sa, atunci când devine o simplă normalitate.

Absurdul imperfecțiunii este perfecțiunea ei.

Absurdul disperării este atunci când aceasta devine o normalitate, învingând.

Absurdul neputinței este politică.

Absurdul morții constă în viața de apoi.

Absurdul facerii este creația păcatului.

Absurdul Destinului constă în mântuire.

Absurdul uitării este că și aceasta posedă propriul său adevăr prin amintirea sa.

Absurdul ființei este nonsensul propriei sale existențe în păcat.

Absurdul necesităților este dorința de saturație.

Absurdul omenirii constă în cele șapte minuni ale sale, concepute prin Iluzia Vieții.

Lumea nu poate avea niciodată un sfârșit fiindcă nu a avut niciodată un început în eternitatea gândului Lui Dumnezeu. Sfârșitul poate sta doar în cunoaștere.

ADEVĂR

Viața este o minciună uitată de orice adevăr.

Chiar și neantul este un adevăr.

Niciodată nu vom afla un adevăr fără să ajungem la malul Morții.

Știe cineva ce este un adevăr fără să cunoască esența cunoașterii?

Adevăr fără de cunoaștere nu există, precum viață fără de moarte.

Întotdeauna în spatele unui adevăr se va afla un altul.

Adevărul este cel mai înrăit dușman al libertății de sine.Niciodată nu se va abate de pe calea sa.

Adevărul este împărăția cunoașterii,în schimb cunoașterea este sclava adevărului.

Niciodată adevărul nu va înțelege Viața datorită Morții!

Adevărul este ca și salcia la malul apei.Înflorește doar dacă e udat cu deșertăciunea acestei lumi,recunoscută ca atare.

Adevărul va fi mereu primul la masa Morții și ultimul la cea a Vieții,fiindcă prima îl duce iar cea de a doua îl reneagă.

Adevărul este calvarul științei.

Adevărul este cheia imposturii.

Adevărul este gardianul Vieții și susținătorul Morții.

Adevărul este mirajul celui care îl caută.

Ce sens ar mai avea Viața dacă nu ar ști că Moartea se ascunde în spatele unui mare adevăr?

Adevărul este zarul care nu cade niciodată în timpul Vieții.

Adevărul este valul care îneacă știința.

Adevărul este norul ce va acoperi soarele cunoașterii în această lume.

Adevărul este unicul strigăt auzit de către om, al Morții.

Adevărul este nasturele care nu se încheie niciodată la cămașa Destinului.

Adevărul este răsăritul ce apare drept apus celui care pretinde că îl știe.

Adevărul are cea mai adâncă vizuină în sufletul celui care îl caută.

Adevărul este lipsit de orice muștrare de conștiință, tocmai fiindcă nu o poate avea.

Adevărul este cel mai mare impostor al Destinului.

Adevărul este moara care macină prostia.

Adevărul este instinctul de a înțelege minciuna lumii.

Adevărul este cerul pe care se sprijină Iluzia Vieții.

Adevărul este zăpada topită a Cunoașterii, din care va răsări iluzia lumii.

Adevărul este șoapta auzită de un surd și rostită de un mut.

Oare există ceva mai tăcut decât adevărul?

Adevărul nu se va scălda niciodată în mocirla cunoașterii.

Adevărul este palma de pumnul căreia se lovește creația.

Adevărul este lumina luminii pe care noi o percepem mereu stinsă.

A deschide ușa adevărului este ca și cum ai accepta sfârșitul lumii.

Adevărul este limbă care tace când rostește un cuvânt și strigă când nu spune nimic.

Adevărul este palma primită de această lume pe obrazul făgăduinței Lui Dumnezeu.

Adevărul este părintele păcatului.

Adevărul este pustnicul Morții și călăul Vieții.

Adevărul este liniștea de dinaintea furtunii.

Adevărul nu primește niciodată oaspeți la masa cunoașterii sale.

Adevărul nu a îmbrățișat niciodată mai mult decât o singură cunoaștere.

Adevărul va fugi mereu de tine fiindcă nu te poate cunoaște.

Adevărul nu se poate sparge niciodată în mai multe cioburi fiindcă nu poate fi decât unul singur.

Adevărul este floarea cu o singură petală: cea adevărată.

Adevărul este șansa acestei lumi de a-și înțelege nonsensul.

Adevărul în această lume este necunoaștere.

Totul trebuie să se raporteze la adevăr, deci întreaga cunoaștere, la necunoaștere.

Nu poate exista un adevăr mai mare decât nonsensul existenței.

Adevărul se roagă numai la biserica deșertăciunii în această lume.

Adevărul nu va număra niciodată anii,ci clipele.

Adevărul este lozul norocos al deșertăciunii.

Adevărul este gara unde nu oprește niciodată trenul cunoașterii.

Adevărul este peste limita necuviinței de a afirma că îl cunoști.

Adevărul este prostia în stare pură în care se reflectă întreaga înțelepciune a lumii și invers.

Adevărul este gardul de care se sprijină prostia.

Adevărul este orizontul cunoașterii pe care nu îl va putea atinge niciodată.

Adevărul este roata necunoașterii care duce Destinul acestei lumi spre nonsens.

Adevărul este piatră care trebuie șlefuită atât de mult încât dispare de la sine.

Adevărul este steaua care va străluci doar în noaptea Morții.

Adevărul este muntele ce nu va putea fi niciodată escaladat de către Iluzia Vieții.

Adevărul este moartea iluziei și nașterea realității.

Niciodată nu vei cunoaște adevărul într-o lume unde unicul adevăr este minciuna creației.

Adevărul este unicul țărnam la care se scufundă corăbiile cunoașterii.

Adevărul este ochiul magic al șansei de a ști cât de mult mințim.

Adevărul este răsăritul speranței de a cunoaște unde începe Moartea și unde se sfârșește Viața.

Adevărul este șansa care vrea să ucidă inerția accentuând-o.

Adevărul este fumul ce nu va pluti niciodată în aerul realității decât în cel al Iluziei Vieții.

Adevărul este marja de eroare a științelor.

Adevărul este eroarea ucigătoare a gândului.

Adevărul este nesupusul Iluziei Vieții și împăratul necunoașterii.

Adevărul este unicul susținător al Morții.

Adevărul este iarba necosită din lumea de apoi, cu care se hrănesc caii clipelor acestei lumi.

Adevărul este inamicul declarat al științei și prietenul genialității.

Adevărul este izvorul prostiei și deșertul cunoașterii.

Adevărul este iubire.

Adevărul sunt ochii tăi ce vor să se ascundă în lacrima unei clipe eterne.

Adevărul nu se poate spune niciodată ci doar simți.Orice ai spune poate fi combătut.

Adevărul este Dumnezeuul Primordial,este unica lipsă din Tot dar și din Totul de la spatele Totului,etern,infiniit.

Adevărul este cărămida pe care se reazămă întreaga construcție a minciunii.Altfel s-ar dărâma.

Adevărul este unicul sens al nonsensului.

Adevărul este ploaia acidă care seacă și mai mult deșertul vieții.

Adevărul nu va străfulgera niciodată în ochii care nu iubesc.

Unicul adevăr al acestei lumi este iubirea.

Adevărul va înota întotdeauna singur pe oceanul vieții,neacceptând nici un compromis cu nimeni și nimic.

Adevărul este stânca de care se lovește valul cunoașterii, pulverizându-se în infinitul eternității.

Adevărul este amintirea nemuririi.

Adevărul este calea speranței ce poate regăsi Moartea.

Adevărul este visul uitat de Dumnezeu în ochii înlăcrimați ai unei mari iubiri.

Adevărul este liniștea mormântală a cuvântului creației ce nu mai suportă minciuna existenței de a fi.

Adevărul va fi mereu, cel care va pierde primul trenul oricărei iubiri.

Adevărul este lacrima speranței de a fi împreună într-o lume a despărțirilor.

Adevărul este cel care spală Moartea cu Apa Vieții.

Adevărul este depărtarea din ochii care îl caută.

Adevărul este neliniștea gândului de a se fi născut în minciuna acestei lumi.

Adevărul este conștiința neantului și unica minciună a acestei lumi posesoarea atâtor adevăruri false.

Adevărul este creanga pe care stă Destinul minciunii acestei lumi.

Adevărul este pasărea cu aripile frânte din visul cunoașterii.

Adevărul este la fel de unic pe cât de unică este Moartea.

Adevărul va merge mereu la brațul Morții într-o Viață a iluziei.

Adevărul va înțelege doar ceea ce nu poate fi înțeles.

Adevărul va crede numai în necredința iluziei.

Adevărul se usucă mereu primul la soarele uitării.

Adevărul are țepi doar atunci când îl căutăm.

Adevărul știe să mintă cel mai tare minciuna.

Chiar și cel mai absolut fals este un adevăr.

Cine poate alege adevărul falsului în locul vieții și să fie profund religios?

Adevărul religiei constă în acceptarea supremației adevărului minciunii despre creație.

Adevărul nu va cere niciodată o nouă minciună la masa Vieții, însă minciună va cerși mereu un alt și alt adevăr, sperând că până la urmă va găsi unul care să îi convină.

Adevărul este aripa frântă a oricărei iubiri.

Adevărul este pacea dintre sens și nonsens.

Adevărul va alerga mereu de cuvânt pentru a da acestuia un sens.

Adevărul este prosopul deșertăciunii cu care s-a șters Dumnezeu pe mâini în momentul creației acestei lumi.

Adevărul va fi etern un copil al Iubirii în care aceasta nu va crede niciodată.

Adevărul este tablă neagră pe moartea căruia stă scris cuvântul.

Adevărul este instinctul iubirii care se luptă cu lacrima unei clipe eterne în lumea deșertăciunii.

Adevărul este mantia sub care stă ascuns absolutul unei iubiri.

Adevărul este zborul nefast din care se prăbușesc sentimentele într-o mare iubire.

Într-o mare iubire va trebui să accepți că adevărul suprem este minciuna acestei lumi trecătoare.

Adevărul este unicul care va ști să iubească o mare iubire, combătând-o.

Nici un val din oceanul vieții nu ar fi adevărat, dacă acesta nu s-ar lovi în cele din urmă de moarte.

A asculta de adevăr în această lume este ca și cum ai înțelege în sfârșit importanța sinuciderii.

Adevărul este unicul care nu va putea urca vreodată muntele cunoașterii tocmai fiindcă aceasta se sprijină pe el.

Ce poate fi mai neadevărat decât un adevăr în această lume deșartă?

AMINTIRE

Întreaga lume este o mare amintire prin propriul său Destin care la rândul lui este amintirea imaginii Lui Dumnezeu.

Amintirea este speranța de a fi în ochii care se pierd scrutând orizontul iubirii, spre nicăieri.

Amintirea este libertatea care nu poate recunoaște unicul timp liber:viitorul.

Amintirea este dorul fericirii.

Amintirea este lacrima Destinului.

Amintirea este unicul fluviu al dorinței care se revarsă în oceanul împlinirii, unui Destin.

Amintirea este lanțul unor clipe ce vor să lege eternitatea de stâlpul Întâmplării.

Amintirea este roata de foc a timpului care se învâрте invers,în clipa noastră eternă, aprinzând-o și aducând trecutul în viitor.

Amintirea nu rupe niciodată pagina trecutului din calendarul unei iubiri.

Amintirea este marea regăsire a Destinului prin el însuși.

Amintirea este ploaia de vară a clipelor aduse din trecut să ude viitorul.

Amintirea este fericirea îndurerată de a te ști mereu în mine și nicăieri în urma mea de stea căzătoare în clipa Destinului nostru etern.

Amintirea este unicul vis prin care ochii tăi, pot deveni un etern viitor.

Amintirea este lumina libertății de sine a spiritului.

Amintirea este unica libertate a acestei lumi, care te duce în viitorul unde orice voință este posibilă față de trecutul încremenit și neschimbat.

Amintirea este eliberarea de sine a cuvântului întrupat din noi.

Amintirea este ramul unei istorii care lovește în fereastra Destinului, spunându-i cât este de etern.

Amintirea inimii mele se hrănește cu urmele lăsate de cuvântul întrupat din tine cu nume de iubire.

Amintirea nu poate uita niciodată ce a mai rămas din noi în lumina eternă a existenței.

Simt că lumea este o eternă amintire a Destinului ca imagine a Lui Dumnezeu, și mai simt tot atât de bine că adevărata lume nu a suferit niciodată.

Doar amintirea este aceea care suferă dorind trecutul în viitor,dorind libertatea de a alege,dorind voința pierdută din lumea adevărată a Destinului, care se pierde adânc în Dumnezeu.

Amintirea este și va rămâne izvorul suferințelor acestei lumi,unicul adevăr!

Amintirea este adevărul lumii care ne arată că lumea reală nu avea trecutul încremenit ci se revărsa către viitorul tuturor oportunităților.

Amintirea ne arată sensul invers al scurgerii temporalității,cum de altfel este lumea reală și nu această lume imaginară a Iluziei Vieții.

Amintirea este unicul adevăr din acest vis al vieții care-ți arată calea încremenită de trecutul ce încătușează voința și libertatea sinelui aflat mereu în viitor.

Amintirea te roagă să ierți această lume care nu-ți aparține deloc, nefiind lumea ta reală ci lumea unei iluzii opuse totalmente lumii tale reale în care viitorul curge către trecut și nu invers cum ar trebui de altfel.

Amintirea este jocul care sfârșește cu începutul.

Amintirea este esența romantismului și pasiunii.

Amintirea este frunza care revine din căderea toamnei la stadiul de mugure al primăverii, eternizând clipa marii noastre iubiri.

Amintirea este primăvara eternă a vieții.

Amintirea nu poate fi niciodată urâtă,ci viața care curge în sensul invers al amintirii fără să înțeleagă că adevăratul său sine pierdut este amintirea.

Suntem străini de noi înșine fiindcă nu putem înțelege că amintirea ne călăuzește spre viitor și niciodată spre trecut.

Amintirea este sensul existenței noastre pe care îl înțelegem de fiecare dată greșit datorită Iluziei Vieții.

Amintirea iubirii este dorul care doare cel mai tare, fiind propriul nostru sine.

Amintirea este sinele nostru care se vrea călător liber spre viitorul tuturor libertăților față de lumea care merge mereu spre trecutul încremenit.

Amintirea este unica ce poate rupe tăcerea lumii prin voința preluată din viitor.

Doar amintirea poate poseda voință în această lume fiindcă aparține unui viitor care primește trecutul în brațele sale.

Omul nu posedă voință în această Iluzie a Vieții fiindcă s-a înstrăinat de propria sa amintire de sine.

Viitorul curge mereu spre trecut hrănindu-l cu noile sale clipe ale acestei lumi, în pofida amintirii care e sinele uitat al omului și readuce trecutul spre viitor, determinând ființa și ființarea omului.

Sufletul omului este amintirea propriului său sine etern față de Dumnezeu.

Amintirea este esența devenirii și a ființării.

Amintirea este sinele sufletului întregii lumi.

Amintirea este regăsirea de sine a eternității din noi.

Fără amintire totul s-ar năruî.

Amintirea aduce trecutul acolo unde îi este locul: în viitor.

Dacă s-ar prăbuși amintirea s-ar prăbuși întreaga noastră ființă cu lumea sa cu tot.

Cum ar putea sinele nostru să nu fie străin de noi, care în loc să ne pierdem viitorul în trecut ar trebui să ne pierdem trecutul în viitor! Atunci am fi liberi și am posedea cu adevărat voință reală și nu doar iluzorie.

Ne vom regăsi străinul din noi doar atunci când vom înțelege pe deplin amintirea.

Ce poate fi mai măreț pe lumea asta decât să întrezărești marele adevăr al amintirii?

Marea revelație a sinelui nostru constă în amintire.

Amintirea este sensul tuturor sensurilor acestei existențe.

Amintirea este oceanul ale cărui valuri zidesc eternitatea și nu erodează țărmul timpului precum face Iluzia Vieții.

Amintirea este unicul cuprins care poate cuprinde în brațele sale voința Lui Dumnezeu.

Amintirea este cuvântul Lui Dumnezeu spus pentru ființa din noi.

Amintirea este esența Destinului.

În amintire se regăsesc atât imaginea Lui Dumnezeu reflectată în oglinda cunoașterii cât și imaginea creației alături de acestea.

Amintirea este sensul sensurilor Marii Contemplări a Lui Dumnezeu,Cunoașterii și Creației, într-o singură voință.Aceea de a fi!

Amintirea este magia adevărului.

CUNOAȘTERE

Dacă dispare cunoașterea acestei lumi dispare și lumea.

Paradoxal cunoaștem doar binele și răul de aceea avem un infinit și o infinitate de puncte într-un cerc finit.Dacă am cunoaște și alte opusuri ale binelui și răului,am avea alături de punctul infinit și cercul finit ce ascunde infinitatea și finitatea și alte reprezentări.

Lumea fără de cunoaștere nu ar mai fi iar Dumnezeu ar dispărea din noi.

Dumnezeu se află în noi doar ogindindu-se în cunoaștere.

Oglinda cunoașterii este unică.Odată spartă fiecare ciob al său devine o lume de sine stătătoare.Cine a spart-o?

Destinul nostru nu ar putea fi imaginea Lui Dumnezeu dacă nu s-ar reflecta în cunoaștere.

Cunoașterea nu se supune decât iubirii,deci Dumnezeului din noi.

Cunoașterea va cere mereu un subiect acestei lumi în afară de absolut.

De ce nu poate accepta cunoașterea absolutul? Tocmai fiindcă oglinda cunoașterii absolutului a fost spartă de Dumnezeu la ceasul creației privind lumea noastră într-un singur ciob.

Cunoașterea este o alianță în sine, compusă din aspirațiile sale și ceea ce poate inspira.

Doar cunoașterea posedă voință nu și omul, tocmai datorită faptului că orice formă de cunoaștere a omului este în realitate necunoaștere.

Cunoașterea omului este necunoaștere fiind oglinda în care se privește sufletul uman, exterioară acestuia, diferită de ceea ce crede el că este realitatea sa iluzorie, inversul a ceea ce el consideră a fi cunoaștere, deci necunoaștere.

Cunoașterea acestei lumi este liniștea care ascunde furtuna în buzunarul peticit al iluziei.

Cunoașterea este somnul Lui Dumnezeu mai adânc decât vremea, în care visează că se privește în oglinda unui viitor jucat demult la zarurile existenței.

Cunoașterea în sine, este unicul adevăr care vede deșertăciunea acestei lumi devenind necunoaștere pentru om, tocmai ca acesta să poată trăi iluzia.

Cunoașterea este o furtună doar pentru superficial și o liniște pentru înțelept.

Cunoașterea este visul acestei lumi deșarte care nu se lasă înțeleasă.

Cunoașterea este stăpâna inimii până în momentul când inima începe să simtă.

Cunoașterea este izvorul legității în această lume iluzorie.

Nu există lege fără de cunoaștere precum nu există amintire fără de Destin.

Cunoașterea te așteaptă doar în gara unde trenul vieții tale nu oprește niciodată.

Cunoașterea este suspinul deșertăciunii.

Cunoașterea este răsăritul sufletului căzut accidental în această lume a necunoașterii sau iluziei, devenind necunoaștere pentru suflet.

Adevărata cunoaștere în lumea iluziei este intuiția pe care nu o aflăm cunoscând ci necunoscând.

Cunoașterea este stâlpul infamiei acestei lumi iluzorii.

Cunoașterea este zefirul frumuseții care nu poate fi niciodată văzut ci doar simțit în lumea deșertăciunii.

Cunoașterea nu te roagă niciodată ci te obligă.

Cunoașterea se limitează la a nu avea limite.

Cunoașterea nu afirmă niciodată că e înțeleaptă, însă înțelepciunea va ști mereu.

Cunoașterea este fluxul adevărului și refluxul iluziei.

Cunoașterea este țărmașul ce nu poate fi atins niciodată în această lume iluzorie.

Cunoașterea este dorul de a fi dincolo de tine.

Cunoașterea este trandafirul al cărui țepi te rănesc doar dacă îi înțelegi.

Cunoașterea devine frumusețe numai acolo unde știi că totul e o deșertăciune în această lume, afară de iubire.

Cunoașterea devine o odisee a spiritului doar dacă acesta își părăsește închisoarea pământului în care este întrupat.

Cunoașterea te părăsește doar dacă începi să crezi în deșertăciunea acestei lumi.

Cunoașterea te iubește doar dacă nu vei întreba nimic niciodată cu privire la absolut și vei asculta șoaptele Universului din inima sufletului tău.

Cunoașterea este zefîrul eternității.

Cunoașterea este frumusețea infinitului plecat să se odihnească puțin pentru această lume deșartă.

Cunoașterea este dorul care nu poate fi cuprins al necuprinsului.

Cunoașterea este ramură de măslin a Lui Dumnezeu care nu se va ofili niciodată chiar de întreaga lume ar dispărea cu deșertăciunea ei cu tot.

Cunoașterea noastră constă în cuviința cuvântului de a-și întrupa iubirea în țărână.

Cunoașterea este ochiul sufletului ce înțelege că este orb în această lume.

Cunoașterea te va asculta doar dacă nu vei avea de spus nimic.

Cunoașterea Iluziei Vieții te primește la masa ei doar dacă nu știi nimic despre deșertăciune.

Cunoașterea este ulciorul care nu primește niciodată apa vieții, înțelegând că aceasta este iluzie, umbră și Destin.

Cunoașterea nu lovește niciodată viața și nici nu o ceartă ci o iartă, înțelegând faptul că orice corp luminat de un soare are o umbră a sa, la fel cum este și viața o umbră a cunoașterii în care se oglindește Dumnezeu.

Cunoașterea nu strânge niciodată recolta înțelepciunii ci o seamănă așteptând să răsară moartea.

Cunoașterea adevărului absolut începe abia acolo unde se sfârșește imaginea iluzorie a lumii.

Cunoașterea nu vine niciodată cu prima zăpadă a iubirii și nici cu ultima, ci cu primăvara când toate zăpezile se topesc în moarte.

Cunoașterea te cheamă spre nicăieri iar iluzia îți găsește un scop precis în această lume deșartă.

Cunoașterea va ști ce face iluzia: Cunoscând-o. Iluzia nu va ști ce face cunoașterea: Necunoscând-o!

Cunoașterea va dori să alerge doar alături de Dumnezeu și Creație în această lume.

Cunoașterea adevărului absolut nu poate fi celebrată fiindcă nu poate fi cunoscută de Iluzia Vieții.

La nașterea cunoașterii Iluziei Vieții participă doar deșertăciunea.

Cunoașterea Iluziei Vieții este dușmanul adevărului și prietena deșertăciunii.

Cunoașterea nu pleacă niciodată de unde este primită.

Cunoașterea Iluziei Vieții nu are nici un salon unde să poată primi adevărul absolut.

Adevărata cunoaștere este doar aceea a adevărului absolut.

Doar în cunoașterea adevărului absolut se oglindește Dumnezeu nostru și Creația. Noi nefiind decât imaginea acestora.

Cunoașterea adevărului absolut te place doar atunci când nu o place Iluzia Vieții tale.

Cunoașterea este cuvântul care știe mult mai mult decât crede oricine că știe.

Cunoașterea este cuvântul în inima căruia sălășluiesc o infinitate de alte cuvinte printre care și cel al iubirii: Dumnezeu nostru.

Cunoașterea Iluziei Vieții crede doar în credința deșertăciunii.

Nimic nu este mai înălțător decât să crezi în cunoaștere și nimic mai degradant decât să realizezi deșertăciunea acesteia.

Ce poate fi mai cunoscut decât necunoscutul?

Încotro putem cunoaște cu adevărat decât nicăieri?

De ce atunci când știm că știm înțelegem cu adevărat cât de mult nu știm?

Cine poate spune că cunoaște adevărul absolut în afară de steaua care moare pe cer a cărei clipă a devenit eternitate în momentul morții? Devenind astfel poate unică și adevărata cunoaștere?

Oriunde am dori cunoașterea adevărului absolut este în zadar fiindcă oricum nu poate fi cunoscută vreodată în deșertăciunea acestei lumi, în schimb oricât de mult am încerca să alergăm de Iluzia Vieții vom reuși doar să ne amăgim.

Oare putem fi mai încolo cu o treaptă a cunoașterii,atât timp cât unica treaptă a cunoașterii este absolutul acesteia?

CUVÂNT

Cuvântul este moartea instinctului.

Cuvântul este lumea ființei.

Cuvântul este universul sufletului.

Cine nu se regăsește în cuvânt e pierdut de sine.

Cuvântul este lacrimă în care se pierde iubirea.

Cuvântul este conștiința Lui Dumnezeu.

Cuvântul este corabia înțelepciunii.

Cuvântul este esența Destinului de a fi etern.

Cuvântul este patima eternă a existenței de a crede în moarte.

Cuvântul este libertatea sensului de a fi giratoriu, în funcție de context.

Cuvântul este aripa care nu se poate frânge a gândului.

Cuvântul este puntea dintre adevăr și deșertăciune.

Cuvântul este sacrilegiul acestei existențe de a fi.

Oricum ar fi cuvântul, frumusețe sau păcat,blestem sau sacralitate,el tot în brațele Lui Dumnezeu se odihnește.

Cuvântul este esența păcii pe care a făcut-o Dumnezeu cu sine realizând că este lipsă din neant: dorul neantului.

Dorul este cuvântul prin care-L putem simți pe Dumnezeul Primordial al Limbajului Pur Universal, iar iubirea cuvântul prin care îl cunoaștem pe Dumnezeul nostru uman.

Nimic nu poate fi mai mareț decât să-ți fie dor iubind cuvântul.Atunci îl simți cu adevărat atât pe Dumnezeul Primordial ca lipsă eternă din neantul infinit cât și pe Dumnezeul tău, care este iubire.

Cuvântul a devenit Dumnezeu abia atunci când a lipsit neantului etern fiindu-i atât de dor de el încât a devenit eveniment primordial.

Oare ce era cuvântul înainte de a fi Dumnezeu?Un dor uitat de sinele eternității.

Nu cuvântul în sine este Dumnezeu ci dorul eternității care l-a simțit și sfințit astfel, ca fiind,Dor,Lipsă din eternitate,Eveniment Primordial deci Dumnezeu.

Cuvintele Limbajului Pur Universal între care se află și Dumnezeul nostru,au fost sfințite prin Dor sau Lipsă, de Dumnezeul Primordial,iar Dumnezeul nostru a preluat Dorul de la tatăl

Său,atribuindu-L propriului său sine care este iubire.Poate de aceea trăim într-o lume atât de pasională.

Cuvântul provine din dorul eternității de propriul sine,determinând finitul primului înțeles.

Oare ce s-ar face eternitatea fără cuvânt?S-ar pierde definitiv în sinele său inert.

Ce anume a provocat dorul eternității? Faptul că a ajuns să-și dorească lumina în singurătatea rece a neființei.

Cum s-a simțit eternitatea singură nefiind ființă cu simțire?Prin Instinct.Instinctul este caracteristica neființei de a simți primul său Cuvânt:Dor, deci Lipsă.

Cuvântul este ființă indiferent ce sens reprezintă acesta,fiindcă ființează în gândire.

Cuvântul neființă este tot un Cuvânt al ființei chiar dacă înțelesul său este neființa.

Neființa în sinele său nu poate poseda un cuvânt prin urmare nici instinctul său nu poate fi definit cu certitudine că și instinctul existenței de exemplu.

Cuvântul este murirea de sine a existenței.

Cuvântul este epopeea care se sfârșește mereu într-un înțeles ce va avea un nou început în propriul său sine.

Nu există cuvânt muritor precum nu există cuvânt nemuritor ci cuvânt în care-și ține onoarea înțelesul.

Cuvântul este floarea din grădina speranței care crește numai cu Destin în această existență.

Cuvântul este pasiunea ființei de a se dori eternă prin înțeles.

Cuvântul este libertatea prin care orice înțeles poate fi îngropat în eternitatea uitării.

Cuvântul este replica ființei dată pustiului eternității.

Cuvântul este absurd doar dacă vrei ca înțelesul său să devină absolut.

Cuvântul este lumea față de care soarele eternității nu apune niciodată.

Orice cuvânt în lumea noastră are propria sa încărcătură de dor și iubire.

Cuvântul vis este un vis doar dacă nu devine realitate față de un altul. Un exemplu concludent este lumea noastră.

Oare ce se află în esența fiecărui cuvânt în afară de dorul instinctual al neîntinderii?

Cuvântul te crede doar dacă îl crezi și tu.

Cuvântul nu te minte niciodată dacă nu îl minți.

Cuvântul nu poate pribegi la poarta vieții tale niciodată.

Cuvântul nu se închină nimănui ci deslușește.

Cuvântul îmbină sau dezbină, leagă sau dezleagă. Niciodată nu este cel care greșește.

Cuvântul nu te ascultă ci te învață mereu.

Cuvântul este certitudinea faptului că viața ta deține un sens, cunoscut sau nu.

Cuvântul nu pleacă niciodată din inima ta oricât de mult l-ai alunga.

Cuvântul te servește cu înțelesul său chiar dacă îl vei blestema. Nu uita că și blestemul este tot un cuvânt.

Nu fugi niciodată de cuvânt fiindcă și esența sufletului tău tot în cuvânt sălășluiește.

Cuvântul te ridică sau te coboară. Înțelege-l și nu-l dușmăni niciodată.

Cuvântul nu vrea nimic altceva decât înțelepciune. De aceea încearcă să îl onorezi cu aceasta.

Cuvântul nu-ți va refuza dărnicia dar nici nu ți-o va cere. În schimb te va judecă.

Nu cuvântul este meschin ci sensul dorit de tine unui anume cuvânt.

Cuvântul trăiește în frază precum tu conviețuiești în oraș. Nu îi murdări străzile frazei fiindcă nu îți aparțin ție ci eternității clipei.

Nu uita! Într-un cuvânt poți trăi infinit mai ușor decât într-o mie de orașe la un loc.

Vai de cel care-și uită cuvintele vieții sale.

Cuvântului nu trebuie să i te închini, ci să-i respecti sensul.

Cuvântul nu este vântul deșertăciunii chiar dacă atât vântul cât și deșertăciunea sunt cuvinte.

Cuvântul este șansa acestei existențe de a-și exprima suspinul prin Dumnezeu.

Nu fugi niciodată de cuvânt.Și fuga este tot un cuvânt!

Respectă cuvântul ca și pe tine însuși.Iată cheia fericirii.

Să nu-ți fie frică niciodată de moarte.Nu uita că și aceasta este un cuvânt zămislit din Dorul Neființei.

Cine nu se regăsește în Cuvânt nici nu s-a născut vreodată.

Cuvântul este trupul și sângele sufletului tău.Respectă-le!

Cuvântul este infinitul care nu-și găsește liniștea în finitul din tine până nu îl înțelegi mai mult decât pe tine însuși.

Cuvântul este frumusețea Lui Dumnezeu ascunsă în ochii sufletului tău.Nu o murdări niciodată.

Și Destinul este un Cuvânt la rândul său.Cuvântul este unicul lucru în care trebuie să crezi.

A folosi cuvântul nu este un păcat, dar a-l batjocori și blestema este un sacrilegiu.

Crede în cuvânt ca și în tine însuși și vei fi fericit.

DESTIN

Cum am putea Doamne să ne regăsim în fața ta care are un astfel de Destin în această lume?

Trăim prin Dumnezeu al cărui imagine este Destinul nostru. De ce atât de amarnic?

Destinul nostru este libertatea pe care o are Dumnezeu în această lume.

Destinul nu poate fi alungat nicicând de tine fiindcă ești tu.

Destinul este mai presus decât tot ce înțelegi tu despre propria ta soartă.

Destinul nu te părăsește niciodată, nici dincolo de viață, fiind lumina sufletului tău care îți veghează calea spre nemurire.

Destinul ascultă doar pașii Lui Dumnezeu a căror urmă este.

Destinul nu simte nici durerea și nici fericirea, nici pericolul și nici șansa fiind toate acestea la un loc.

Destinul te conduce mereu în propriul său infinit și niciodată dincolo de el.

Destinul înțelege doar neînțelesul și cuprinde doar necuprinsul, fiind toate la un loc: înțeles, neînțeles și cuprins, necuprins.

Destinul este unica șoaptă a Lui Dumnezeu înțeleasă parțial de sinele tău.

Destinul alungă tristețea din tine doar dacă îi înțelegi inefabilitatea.

Destinul nu-ți va risipi niciodată clipele fiindcă există doar în clipa eternă a sinelui tău și atât. Risipitorul este Iluzia Vieții.

Destinul este zăpada care se așterne peste cunoaștere ferind-o de frigul existenței, tocmai pentru a trece prin fața morții acestei vieți.

Destinul este neliniștea din tumultul metafizic al împlinirii prin moarte.

Destinul este căutarea de sine găsită doar de Dumnezeu.

Destinul lucrează doar prin sudoarea Lui Dumnezeu.

Destinul este scânteia vie a eternității imaginii Lui Dumnezeu.

Destinul este soarele care nu va apune niciodată peste infinit.

Destinul este lumina ce va lumina pururea calea sufletului în nemurire.

Destinul este culoarea iubirii și simfonia frumuseții neînțeleasă de către noi datorită Iluziei Vieții.

Destinul este urma lăsată de gândul Lui Dumnezeu în lumea sufletului nostru.

Destinul este aria celebră din freământul universului de a fi.

Destinul este raza care ne arată că undeva în spatele muntelui morții există cu adevărat astrul iubirii din noi.

Destinul este armonia neînțeleasă a iubirii din noi.

Destinul este marfa care nu se poate vinde niciodată pe tarabă vieții.

Destinul cunoscut de noi,este preludiul morții cântat la corzile vieții.

Destinul se scutură mereu numai de praful clipelor trecătoare.

Destinul are tăria de caracter de a recunoaște suferința dar și amăgitoarea fericire,însă niciodată moartea deplină fiindcă aceasta nu există.

Destinul este acela care-ți arată cum tot ce se naște moare.

Destinul este unica ramură din pomul vieții care nu poate fi împodobită sau aranjată după placul unuia sau altuia.

Destinul nu poate muri niciodată fiind amintirea eternă a urmei pașilor lăsați de Dumnezeu lumilor.

Destinul nu poate începe și nici sfârși, fiind sinele începutului și sfârșitului.

Destinul nu privește niciodată trupul unei întâmplări ci sufletul acesteia.

Destinul este hotarul fără frontiere al nemuririi întrucât în el sălășluiește existența.

Destinul este oceanul unde toate corăbiile navighează într-un singur punct: acela al infinitului.

Destinul nu pleacă și nici nu vine vreodată ci se află în tot și în toate.

Destinul nu mulțumește nimănui fiind sinele tuturor.

Destinul se apleacă doar clipei, din a cărei eternitate ne privește călătoria prin lumea Iluziei Vieții.

Destinul nu poate surâde nimănui în vreun fel sau altul fiind surâsul în sine al tuturor.

Destinul nu poate ierta și nici combate, precum nu poate premia și nici celebra un anumit suflet, fiind libertatea fiecăruia de a contempla frontierele propriei sale urme lăsate de pașii Lui Dumnezeu.

Prin Destin libertatea devine un înțeles.

Destinul nu crede niciodată în lacrimile propriei sale existențe ci le șterge cu buretele amintirii pe care-l va stoarce în sufletele noastre.

Destinul este un hoinar ce calcă peste deșertăciunea existenței.

Destinul este arta mântuirii de sine.

Destinul nu alege niciodată ci ia totul.

Destinul nu poate fi rupt de Întâmplarea Întâmplătoare, deci de Dumnezeu.

Destinul este lanțul Întâmplărilor Neîntâmplătoare care se succed unicei Întâmplări Întâmplătoare definită de Evenimentul Primordial care e Dumnezeu.

Destinul este o lege doar dacă devine înțeles astfel de către deșertăciune.

Destinul respectă deșertăciunea doar atunci când împlinește o iluzie.

Destinul se confundă mereu cu adevărul, fiindcă orice Destin trebuie să fie adevărat precum orice adevăr trebuie să posede un Destin al său, bineînțeles că în afară de adevărul absolut, al cărui Destin este înlocuit de întâmplarea Întâmplătoare, deci de Dumnezeu.

Destinul este drumul care nu duce niciodată altundeva, decât la Dumnezeu.

Destinul este surâsul inconfundabil al Lui Dumnezeu în această lume deșartă.

Destinul este cel mai greu dar și mai ușor concept al acestei lumi. Greu, fiindcă este urma lăsată de Dumnezeu a cărei mărime nu poate fi cuprinsă decât de infinit. Ușor fiindcă nimic nu-i este mai apropiat omului decât propriul său Dumnezeu în afară de Deșertăciune.

Destinul nu te întreabă niciodată de ce și cum, ci te duce știind dinaintea ta cine ești.

Destinul este o mare lipsă a inimii noastre pe care o vom regăsi numai în marea iubire a vieții.

Destinul nu poate lipsi niciodată din fiecare pas al nostru indiferent că este grăbit sau trist, că iubește sau urăște. Destinul va fi mereu prezent.

Destinul este unicul prezent al acestei lumi.

Destinul te constrânge doar dacă vrei să-i înțelegi prezentul pe care tu nu îl vei trăi niciodată, fiind un viitor care se pierde în trecut.

Care este frontiera dintre trecut și viitor? Cât de mare? Aceasta este Destinul nostru.

Destinul nu poate rămâne nici în urmă și nici să meargă înaintea noastră, decât cu noi, luându-ne în propriul său prezent.

Destinul este povestea prezentului, care se zbate între trecut și viitor, înțeleasă doar de viitorul devenit trecut.

Destinul este marea emoție a Lui Dumnezeu transpusă în limbajul Iluziei Vieții.

Destinul este prezentul care odată devenit trecut în Iluzia Vieții scrie istoria clipei ce dispare pentru totdeauna în propria sa eternitate.

Destinul este limita oglinzii cunoașterii ce poate reflecta absolutul și infinitul în Iluzia Vieții.

Destinul este un concept al Iluziei Vieții care nu poate fi determinat fiindcă nimeni nu poate spune care este frontiera dintre trecut și viitor. De aceea Destinul poate fi doar trăit dar nu și identificat în timpul trăirii.

Știm că există Destinul, precum știm că există prezentul dar nu știm unde anume în spiritul nostru.

Lumea este plină de tot felul de doctori de Destin, de ce?

Destinul este pagina unei uitări care va fi uitată la rândul său tocmai de amintirea uitării.

Destinul nu promite niciodată nimic ci face totul.

Destinul alege numai o singură cale din infinitatea de căi pentru tine.

Destinul are în trecut o singură cale și în viitor o infinitate. Astfel trecutul devine finitul iar viitorul infinitul, despărțite și alese de Destin.

Destinul este liniștea care alege doar o singură furtună prin propria ta viață.

Destinul se roagă numai unui singur trecut al său.

Destinul zboară numai către împlinire.

Destinul este coala ruptă a infinitului.

Destinul este refugiul morții din această viață.

Destinul este unica legătură a hazardului cu legitatea.

Destinul este libertatea oricărui bine de a fi rău și invers.

Destinul este amăgirea de a fi liber pe o cale strictă a vieții tale.

Destinul este lupta sinelui cu visul acestei lumi.

Destinul moare ultimul pe corabia vieții.

Destinul lasă să se întrevadă numai amăgirea voinței.

Destinul primește un singur dar de la Dumnezeu:moartea.

Destinul nu trage niciodată la căruța vieții singur,ci alături de propriul său adevăr.

Destinul caută lumina vieții în moarte.

Destinul vrea toate clipele anilor vieții tale pentru a le îndesa într-o singură clipă eternă:aceea a morții!

Destinul reușește de fiecare dată să se împlinească numai prin moarte.

Destinul te urmărește în tine însuți fiind imaginea propriei tale vieți din imaginea Lui Dumnezeu.

Destinul lipsește de la masa speranței tale doar prin moarte.

Nimic nu-i este mai apropiat Destinului decât moartea,fiind unica lui împlinire.

Ce poate fi mai împlinit în această lume decât Destinul prin măreția morții?

Destinul este inima morții ce bate în această lume.

Destinul nu reprezintă niciodată ci prezintă totul.

Destinul este sinele tău în raport cu lumea, care se va împlini prin moarte.De aceea moartea este viața Destinului.

Moartea se împlinește prin Destin,iar Destinul prin moarte.

Destinul este curajul morții de a pătrunde pe tărâmul vieții.

Destinul este rama ce întregește tabloul morții în viața noastră.

Nicăieri nu vei găsi mai multă moarte decât în Destinul vieții iar viață în Destinul morții, fiindcă Destinul se împlinește prin moarte, iar moartea prin Destinul venit din viață.

Destinul vibrează mereu cu o singură coardă, și anume :calea lui.

Destinul ajunge în moarte doar ca un trecut, iar moartea îl primește ca pe un viitor.

Timpul nu este altceva decât relația Destinului cu moartea din lumea noastră.

Destinul este inima timpului care-l readuce pe acesta în propria sa eternitate de o clipă.

Destinul este lupta dintre bine și rău unde învinge întotdeauna moartea.

Destinul este frumusețea viitorului de a deveni trecut.

Destinul este prezentul care nu poate fi decât unic.

Destinul este amintirea viitorului în propriul său trecut.

Destinul este esența vieții care se împlinește numai prin moarte.

Destinul este ramură ce va bate în fereastra iubirii noastre, în furtuna vieții, de câte ori vom uita de noi înșine.

Destinul cântă la pianul clipelor soarta unei singure clipe eterne.

Ce miracol e această lume cu infinitatea ei de clipe eterne!

Destinul este miracolul vieții de a se împlini prin moarte.

Destinul urmărește doar urma Lui Dumnezeu.

Destinul este lumina lumii ce arde numai prin împlinirea sa în moarte.

Lumina Destinului poate străluci numai în întunericul morții și nicidecum în ziua vieții.

Cine crede în Destin crede în nemurire.

Cascada Destinului se varsă numai în moarte.

Destinul îți arată de fiecare dată că viața adevărată e numai în moartea unde se împlinește și nicidecum în această lume a neîmplinirii.

Destinul își revarsă frumusețea în clipa vieții eterne a muririi.

Destinul este imaginea Lui Dumnezeu în Iluzia Vieții noastre.

Destinul este limita de unde nici miracolul nu mai are nimic de spus.

Destinul este eternitatea clipei dintre viitor și trecut.

Destinul este prezentul etern care se împlinește prin moarte.

Frica de moarte este o prostie la fel de mare precum ar fi frică de propriul tău Destin!

Destinul nu te poate ierta niciodată fiindcă nu cunoaște păcatul întrucât recunoaște moartea ca izbăvire de tine însuși.

Destinul reușește de fiecare dată să recunoască doar un singur lucru, și anume:eternitatea din tine.

Destinul te îndeamnă să trăiești mai mult decât te îndeamnă viața să trăiești și să mori mai puțin decât te îndeamnă viața să mori.

Pentru Destin eternitatea vieții se află în moarte.

Numai Destinul poate împăca viața cu moartea.

Destinul nu rămâne niciodată înmărmurit de ororile sau minunile vieții ci le înțelege prin moartea care la va împlini pe toate.

Destinul este cel mai mare neînțeles al înțelesului.

Destinul este stânca ,unde va înfrunta de fiecare dată moartea acestei vieți,eternizând-o.

Destinul este grăuntele de nisip al infinitului din această lume finită.

Destinul este urma iubirii Lui Dumnezeu prin care putem privi eternitatea.

Destinul este frontiera unde trecutul se întâlnește cu viitorul,unde clipa devine eternă și din toate acestea se naște Iubirea.

Destinul respiră prin plămânii infinitului acest finit cu nume de viață.

Destinul primește de fiecare dată un răspuns din partea vieții cu toate că nu o întreabă niciodată nimic.

Ce poate fi mai mareț decât să privesc Destinul din ochii tăi plini de mine?

Destinul este locul unde Totul se luptă cu Nimicul,învingând eternitatea.

Destinul se reculege numai la statuia eternității vieții prin moarte.

Destinul nu urmărește niciodată urmă fiind el urma aceea lăsată de Dumnezeu acestei lumi.

Destinul nu va fi niciodată suplimentul lăsat de Dumnezeu la masa deșertăciunii,ci complimentul acestuia.

Destinul va triumfa mereu asupra oricărui triumf prin înfrângere.

Destinul ascultă toate faptele,grijile,neliniștile vieții tale cu eternitatea sinelui său din moartea împlânta astfel.

Destinul răspunde doar prin moarte acestei vieți.

Destinul va cere mereu mai mult decât poți tu să dai de câte ori nu vei înțelege moartea care te așteaptă mereu triumfătoare.

Destinul este eternitatea, este viața veșnică din lumea de apoi văzut din această Iluzie a Vieții.

Destinul răsare doar în această lume unde totul moare.

Destinul este tot ce pot înțelege atunci când mă pierd în ochii tăi fără de înțeles.

Destinul nu te poate convinge niciodată de nimic,fiind convingerea în sine,precum nu te poate obliga niciodată,fiind obligația în sine.

Destinul este eternul sine al tuturor lucrurilor, fenomenelor și conceptelor din această lume.

Destinul este pacea din războiul nimănui, dar în care suntem angrenați cu toții.

Destinul este floarea cu petala eternității din toamnă vieții.

Spunând Destin spui totul.

Destinul și iubirea. Poate fi unul fără de celălalt?

Destinul este rugăciunea eternității din inima Lui Dumnezeu.

Destinul este flacăra ce arde numai viața în eternitatea morții.

Destinul nu este durere și nici suspin în împlinirea sa din moarte, în schimb este numai suferință în viață.

Destinul nu revine niciodată de unde a plecat în lumea vieții.

Destinul nu se supune decât propriului său sine.

Destinul este trandafirul al cărui țepi există doar în viață.

Unicul loc unde Destinul nu se poate împlini niciodată în lumea vieții, este: Iubirea.

Destinul nu lasă niciodată întrebări în spatele său decât regrete sau împliniri.

Destinul nu te poate ajuta niciodată fiind propriul tău sine la frontiera dintre trecut și viitor, fiind eternitatea din tine.

Povestea fiecărui Destin, este reflectarea unei eternități în trecut.

Destinul este unicul sens al acestei lumi.

Destinul unica corabie din oceanul vieții care navighează cu pânzele eternității unde suflă vântul împlinirii sale prin moarte.

Destinul destinului este amintirea amintirii și moartea morții: viața eternă.

Ce poate fi mai înălțător decât să știi că Destinul este imaginea Lui Dumnezeu din această lume, că este eternitatea dintre trecut și viitor, finit și infinit, dintre infinitul mare și cel mic, și că toată această eternitate devine povestea unei vieți?

Destinul este cel mai fidel prieten. Nu te va părăsi niciodată.

Destinul recomandă acestei lumi să nu se amestece niciodată în moarte, fiindcă viața nu o poate înțelege.

Speranța moare ultima iar Destinul niciodată.

Știe cineva unde anume a lipsit vreodată Destinul?

Nimeni nu poate ști ce este dincolo sau dincoace de Destin.

Destinul nu ascunde niciodată nimic fiindcă îți dă și îți ia totul.

Destinul este unica stea a sinelui tău care nu va muri niciodată.

Destinul este ploaia clipei tale ai cărei stropi va uda viața veșnică.

Destinul este caruselul unde norocul este știut întotdeauna de dinainte de a fi.

Destinul este valul care se sparge numai de țărmul morții.

Destinul te așteaptă doar în tine și niciodată în afara ta.

Chiar și uitarea Destinului este o amintire predestinată.

Destinul este unicul care va reuși să moară în moarte, trăind astfel etern.

Destinul te privește în aceeași măsură ca și moartea. Oare nouă ne e frică de moarte sau de predestinarea ei?

Orice poți să-ți pierzi în această lume în afară de Destin.

Destinul este ecoul Lui Dumnezeu.

Destinul este imaginea Lui Dumnezeu.

DEȘERTĂCIUNE

Deșertăciunea este cana din care bem suferința apei vieții.

Deșertăciunea este unicul sens al acestei lumi.

Chiar și deșertăciunea are scopul său bine definit.

Suntem tentați să atribuim deșertăciunii toate lacunele necunoașterii noastre. Oare acestea nu sunt și ele un adevăr universal valabil?

A zugrăvi deșertăciunea după voalul Iluziei Vieții este ca și cum ai admite că știi adevărul absolut.

Ce anume poate fi mai împlinit în această lume decât deșertăciunea?

Deșertăciunea te înțelege doar dacă nu o vei înțelege la rândul tău, altfel va deveni distructivă.

Deșertăciunea este împlinirea singurului adevăr al iluziei, acela de a fi iluzoriu.

Deșertăciunea este mantia care nu va acoperi niciodată trupul împlinirii absolutului.

Deșertăciunea este împlinirea fericirii din această lume.

Deșertăciunea crede doar în propriul său adevăr pe care îl definește ca fiind un adevăr universal valabil pentru tot și toate.

Oriunde va fi naștere și moarte vă fi și deșertăciune, fiindcă adevărul absolut nu moare și nu se naște niciodată.

Deșertăciunea te macină doar dacă o cunoști.

Deșertăciunea nu ascunde niciodată frumusețea și împlinirea.

Deșertăciunea nu plânge niciodată din lipsa adevărului ci tocmai de prea mult adevăr.

Deșertăciunea te duce acolo unde spiritul nu poate înțelege cum de ochii care plâng cu lacrimi de iubire pot sta inerți într-un sicriu.

Deșertăciunea nu va înțelege niciodată sensul unei amintiri decât reversul său: murirea.

Deșertăciunea te ascultă numai dacă nu o auzi.

Deșertăciunea este marele adevăr absolut al sensului lumii noastre.

Deșertăciunea te lasă să o atingi doar dacă o consideri o mare împlinire.

Deșertăciunea va fermenta întreaga ta viață, adevărul despre tine însuși, renegându-l în cele din urmă.

Deșertăciunea te crede doar dacă nu o crezi niciodată.

Deșertăciunea este negativul acestei vieți al cărui pozitiv este lumea.

Deșertăciunea respiră aerul încrederii de sine al lumii, uitând că se află într-o grotă unde acesta lipsește cu desăvârșire.

Deșertăciunea luptă cu adevărul pentru a-și afla un sens în frumusețe.

Deșertăciunea nu va înțelege niciodată o mare iubire fiindcă iubirea nu acceptă niciodată un alt adevăr oricare ar fi acela.

Deșertăciunea se privește în oglinda morții fiindcă doar această o lasă să devină atât de frumoasă în viață.

Deșertăciunea nu spune niciodată alege, ci ia!

Niciodată deșertăciunea nu se poate ascunde în șoaptele unei iubiri fiindcă nici una dintre acestea nu cred în nimic, decât în propriul lor sine.

Deșertăciune știi cât de departe erai de mine atunci când vroiai să înțelegi sensul acestei lumi?

Deșertăciunea va înota alături de dorință și speranță în apele tulburi ale vieții.

Deșertăciunea va fugi mereu de Destin pentru ca acesta să nu se împlinească și ea să dispară.

Deșertăciunea este moneda plătită de Dumnezeu propriului său Cuvânt de a fi.

Deșertăciunea este lipsa conținutului și niciodată conținutul în sine dar să nu uităm că și lumea noastră este deșartă.

Deșertăciunea este dușmanul declarat al Destinului, ce nu acceptă goliciunea din sufletul ei.

Deșertăciunea este tot ce poate fi mai frumos în această lume.

Culmea deșertăciunii? Cele șapte minuni ale lumii.

Fără deșertăciune nu ar mai fi frumosul și perfecțiunea, fiindcă ambele suplinesc golul lăsat de deșertăciune în inima Destinului.

Deșertăciunea ar vrea să-mi spună că nu știe unde se ascunde adevărul dar se poticnește renegându-l.

Deșertăciunea lasă mereu să se înțeleagă cât de mare nevoie avem de o împlinire a fericirii uitând să spună care este prețul acesteia.

Deșertăciunea este zefîrul împlinirii acestei lumi în ochii morții.

Deșertăciunea este dorul care nu crede niciodată în lumea de apoi.

Deșertăciunea este cuvîntul care nu poate înțelege de ce a gîndit Dumnezeu această lume.

Deșertăciunea este speranța care încă mai speră în propria sa împlinire.

Deșertăciunea te respinge numai la picioarele infernului.

Deșertăciunea renaște doar la maternitatea visului de trăi.

Deșertăciunea devine cel mai bun sfetnic atunci cînd înțelege sensul acestei lumi.

Deșertăciunea are un singur dușman: iubirea.

Deșertăciunea se vrea mormîntul iubirii, uitînd că aceasta nu moare niciodată.

Fără deșertăciune am trăi în cea mai plictisitoare dintre lumi,tocmai fiindcă aceasta crede în frumusețea lumii.

Deșertăciunea este cea mai modestă dintre toate grațiile lumii,fiind mereu blamată și oropsită. Este unica ce ne lasă să credem în frumos, împlinire și perfecțiune.

Deșertăciunea duce tot greul lumii, devenind unicul sens.

Deșertăciunea va combate ignoranța fiindcă crede în perfecțiunea propriului său vis, chiar dacă față de adevărul absolut este absurd.

Deșertăciunea devine cel mai mare paznic al absurdului,în al cărui adevăr crede cu strășnicie.

Deșertăciunea este mântuirea de sine a absurdului cu o nouă credință:Împlinirea sa ca Tot.

Deșertăciunea pariază numai pe caii care nu trag căruța iubirii pe drumul călcat de pașii Lui Dumnezeu.

Deșertăciunea speră în propria sa fericire:nașterea morții și moartea nașterii.Sensul lumii.

Deșertăciunea invită Destinul spre a se împlini mereu dincolo de viață.

Deșertăciunea nu obosește niciodată afirmând că genialitatea aparține umanului care respiră prin țărâna acestei lumi.

Deșertăciunea respectă cu sfințenie norocul, tocmai fiindcă nu acceptă să fie întrebată: de ce; ce, și cum.

Deșertăciunea este alpinistul pentru care absurdul va fi vârful pe care-l va escalada întreaga sa viață .

Nimeni nu a plătit vreodată deșertăciunea pentru frumusețile de basm ale acestei lumi.

Deșertăciunea nu poate înțelege infinitul însă creează un finit ce poate cuprinde cu inima sa infinitul.

Doar deșertăciunea poate spune: ”întregul infinit”, uitând intenționat că infinitul nu poate fi niciodată un întreg, tocmai fiindcă nu se termină niciodată.Și totuși este un singur infinit.Unu.

Deșertăciunea este mama suspinului și al durerii, pentru a ne arăta soarele fericirii din spatele acestora.

Ce știe deșertăciunea cu privire la lumina cunoașterii?Doar faptul că aceasta e necunoaștere.În schimb deșertăciunea are propria sa cunoaștere:iluzia.

Deșertăciunea este moașa de la sorocul acestei lumi.

Deșertăciunea nu cultivă niciodată realitatea adevărului absolut ci doar pe aceea a iluziei.

Deșertăciunea joacă până în zorii muririi la balul absurdului.

Deșertăciunea te ajută să răzbești în viață înstrăinându-te de tine.

Deșertăciunea este palma Lui Dumnezeu dată cunoașterii adevărate.

Deșertăciunea imită cunoașterea până în cele mai mici detalii dar nu o poate înțelege.

Deșertăciunea te iartă cel mai adesea crezând în mântuirea de adevărul absolut.

Ce poate fi mai perfect decât deșertăciunea?

Nimic nu alege mai bine decât deșertăciunea.

La sânul deșertăciunii te vei simți mereu apărat.

Părăsind deșertăciunea te vei părăsi pe tine însuși.

Lacul deșertăciunii nu va oglindi niciodată adevărul absolut.

Să nu spui niciodată mai mult decât e cazul fiindcă are deșertăciunea grijă de restul.

Te poți lipsi de orice în afară de deșertăciune.

Deșertăciunea te ridică, te coboară sau te doboară. O vei ierta fiindcă doar ea te poate înțelege.

Deșertăciunea este premiul pe care îl merităm cu toții în această viață.

Deșertăciunea respiră împlinirea și absolutul din gândurile tale.

Deșertăciunea este unica ambianță confortabilă a acestei lumi.

Deșertăciunea devine răsărit sau amurg oricând, ceea ce adevărul nu o poate face.

Deșertăciunea te scaldă în apa vieții uitată de Destin la colțul străzii Întâmplării.

Deșertăciunea este cel mai mare risipitor al clipelor.

Deșertăciunea este cenușăreasa acestei lumi,care ascunde cele mai mari frumuseți.

Oare ce s-ar face lumea fără deșertăciune?Ar muri imediat.

Deșertăciunea se va lupta pentru tine mai tare decât oricine altcineva.

Nimeni nu te poate iubi în această lume decât deșertăciunea.

Lasă deșertăciunea să-ți inunde lumina sufletului tău fiindcă aceasta este viața.

Oricât de mult te-ar iubi deșertăciunea în această lume,nu te va ierta niciodată dacă vei dori să-i cunoști propriul său adevăr.

Deșertăciune,este numele fiecăruia dintre noi scris la naștere de către Destin.

Deșertăciunea mă inspiră să vreau mai mult adevăr dar niciodată despre sinele ei.

Deșertăciunea mă înțelege doar dacă nu o înțeleg.

Deșertăciunea este pagina care nu se termină niciodată în viață.

Deșertăciunea nu poate lipsi din nici un adevăr al acestei lumi care se respectă.

Deșertăciunea își amintește numai de trecut uitând cu desăvârșire viitorul care va face mereu aceeași greșeală de a deveni prezent.

Deșertăciunea vieții luminează numai calea morții.

Deșertăciunea iluziei? Nu există așa ceva.

Deșertăciunea deșertăciunilor este doar viața ta fără de iubire.

Deșertăciunea te admiră numai dacă înțelegi că nu trebuie să înțelegi orice alt înțeles în afară de cele ale Iluziei Vieții.

Deșertăciunea de și va alerga alături de lume o va lăsa să câștige trofeul deșertăciunii, dându-i în sfârșit un sens.

Speranța deșertăciunii va fi mereu aceea de a crede în absolutul străin acestei lumi.

Prin deșertăciune nu vei fi niciodată pe viitor străin de tine însuși, fiind înstrăinat deja.

Deșertăciunea scrie cu litere mari pe viața fiecăruia iar adevărul vrea să le șteargă mereu, invocând morala.

Ce deșertăciune poate fi mai mare sau mică decât o altă deșertăciune?

Niciodată nu am văzut Deșertăciunea îmbrăcată mai frumos decât atunci când purta mantaua Moralei.

Deșertăciunea este o istorie a faptelor ce se vor proiecta în viitor.

Deșertăciunea nu va nimeri niciodată adevărul absolut oricât de mult și-ar dori acest lucru, însă adevărul absolut o va prinde de câte ori va dori.

Oricât de multe nonsensuri are deșertăciunea, sinele ei este un sens.

Deșertăciunea se implică în fiecare adevăr al iluziei dar nu și în acelea ale realității.

Și iluzia are realitatea ei precum și deșertăciunea adevărul său.

Oare unde vei găsi mai mult adevăr decât în deșertăciune?

Poate spune cineva unde începe și unde se termină deșertăciunea acestei vieți?

Aș da orice să alung deșertăciunea din ochii cuvintelor dar nu reușesc fiindcă sunt născut pentru a muri.

Cine poate să definească deșertăciunea fără să se definească pe sine?

Deșertăciunea este ceasul al cărui sonerie sună de două ori în viață: la naștere și la moarte. În rest ne arată cum trecem pe lângă eternitatea clipelor nepăsători având destul timp pentru a muri atât de repede de fiecare dată.

Deșertăciunea ne lipsește de fiecare dată când aflăm un adevăr, uitând că și acela aparține deșertăciunii.

Deșertăciunea nu scutește pe nimeni de frumusețea propriei sale iluzii.

Ce urâtă ar fi această lume fără deșertăciune. Am crede cu adevărat în ea.

Oricât de mult ai dori iubirea nu vei putea urî deșertăciunea fiindcă este unicul înlocuitor al iubirii acestei lumi. Mama ei vitregă.

Indiferent cât adevăr iluzoriu s-ar ascunde în spatele deșertăciunii, aceasta este o realitate.

Nimeni nu a aflat vreodată ce se ascunde dincolo de deșertăciune decât în iluzia din sufletul ei.

Nu există un sacrilegiu mai mare decât să nu crezi în deșertăciune.

Absurdul și deșertăciunea se aseamănă, fiindcă absurdul recunoaște deșertăciunea ca fiind absurdă iar deșertăciunea absurdul ca fiind deșert. La mijloc e lumea.

Deșertăciunea va căuta întotdeauna un orizont al mântuirii acestei lumi, dar pe care să nu-l poată atinge niciodată.

Deșertăciunea este unica ce recunoaște adevărul acestei lumi în propriul său suflet.

Deșertăciunea nu umilește pe nimeni decât dacă o recunoaște.

Te rog iubita mea deșertăciune ajută-mă să înțeleg unde se fardează viața aceasta de are atâtea frumuseți divine? ”În inima mea” aud răspunsul tău.

DOR

Prin dor vom fi mereu împreună loviți de aceleași valuri ale Destinului ce vor să ne despartă nemurirea din eternitatea lacrimii noastre.

Ce dor trebuia să-i fi fost infinitului atunci când a înțeles că ceva lipsește din el și astfel s-a născut haosul, instinctul și Dumnezeuul Primordial al lumilor.

Dorul este esența a Tot și a Toate.

În dor stă întreaga esență a lumii.

Dorul este Dumnezeu și de aceea atunci când îmi e dor de tine îl simt pe Dumnezeu în sufletul meu.

Dorul este cel care a dat întreaga eternitate la o parte pentru a se putea naște într-o zi, în ochii tăi.

Prin dor infinitului neființei i-a lipsit ființa și astfel a înțeles pentru prima oară că sensul dorului va fi în lumea noastră iubirea.

De câte ori îmi e dor de tine îl înțeleg pe Dumnezeu, păcatul originar dar și infinitul care s-a lăsat înfrânt doar ca să știe că vei exista.

Ce poate fi mai presus și mai măreț decât dorul, în această lume unde trăim Iluzia Vieții.

Dorul este moarte și Destin,este infinit și neființă,este finit și Dumnezeu,este libertatea de a ști că poți iubi cu tot sufletul tău:nemurirea.

Prin dor fiecare dintre noi putem înțelege nemurirea ca fiind ceea ce s-a rupt din neființa eternă a noastră pentru a iubi.

A înțeles cineva cu adevărat dorul?

Doamne cât de greu îmi e să simt dulcea durere a dorului de Tine, în ochii iubirii mele.

Dorul este poarta divină către lumina iubirii.

Prin dor devenim nemuritori, întrucât e partea din Dumnezeu care nu moare niciodată, fiindcă ne amintește de eternitatea neființei din noi, făcându-ne să iubim și mai mult ființa, din eternitatea neființei sale.

Atunci când îmi e dor de tine privesc cerul și vreau să înțeleg cum poate fi atât de senin dar și de singur în același timp. Îmi răspunde prin stelele care traversează timpul aducând trecutul în prezent.

E atât de mult haos în dorul tău încât te întreb dacă îngerii iubirii au înțeles vreodată de ce fuge orizontul speranțelor.

Te aștept la poarta dorului deschisă numai pentru tine.

Dorul este libertatea de a fi a iubirii.

Dorul te ascultă doar atunci când înțelegi că în el se află mereu Dumnezeu.

Dorul este mai sincer decât sinceritatea întregii lumi la un loc.

Fără dor, toate lumile ființei ar apune în ochii triști ai infinitului ne-ființei.

Dorul este focul care arde viața, pregătind-o de moarte.

Dorul este tot ce poate fi mai măreț și mai frumos în această existență.

Dorul va reveni mereu în gara sufletului tău de fiecare dată când vei simți cât de mult iubești.

Dorul nu te poate părăsi atât timp cât iubești tocmai fiindcă Dumnezeu este dor.

Nu încerca să înțelegi această lume fiindcă nu ai să-ți poți înțelege dorul.

Dorul este lipsa, este evenimentul Primordial,este Dumnezeu!

Dorul este valul care trece de frontiera sufletului tău sfințindu-l cu apa iubirii.

Dorul este puntea dintre viață și moarte dintre iubire și Destin.

Dorul este oglinda prin care Destinul ca imagine oglindită a Lui Dumnezeu, își vede fața.

Adevărata sfințenie o vei vedea în ochii unde dorului.

Sfinții sunt oameni cărora le-a fost mai dor de iubire decât multor altora.

Sfințenia este cu atât mai adâncă cu cât poți să te afunzi în dorul etern de început de lume al muririi din nemurire.

Voi fi alături de tine chiar și după moarte prin dorul eternității sufletului meu de a ne împlini iubirea prin Destin.

Dorul este unica realitate care transcede acest vis al iubirii noastre.

Dorul nu te va doborî niciodată decât dacă vei vrea să-L înțelegi.

Să nu blestemi niciodată Dorul fiindcă îl vei blestema pe Dumnezeu.

Dorul este Dumnezeu,este sufletul său primit în inima ta, față de Destin care este imaginea Sa.

Cele mai sfinte lacrimi sunt cele ale dorului.

Doar privind dorul din ochii tăi pot înțelege de ce a lăsat Dumnezeu neînțelesul în această lume.

Pe patul de moarte amintește-ți că ești parte din Dorul care e Dumnezeu.

Dorul este perfecțiunea Totului de la facerea lumilor prin lipsa sa din infinitul căruia îi era dor de propria sa lipsă,în care se afla haosul și instinctul primordial.

Nimic nu este mai simplu dar și mai complicat decât Dorul, Evenimentul Primordial sau Dumnezeu Primordial.

Dorul este primul înțeles al ființei.

Ce poate fi mai sfâșietor sau mai de neînțeles decât dorul.

Toate lumile s-ar prăbuși unele în altele dacă stelelor nu le-ar fi dor de Lumină Divină pe care au venit în timpul nostru, mergând mereu spre viitor desăvârșind Ființa Lui Dumnezeu.

E atât de mult dor care doare în clipa eternă a ochilor tăi încât m-am pierdut în ființa ta naufragiind în căutarea mării noastre iubiri, pe care am aflat-o în brațele dumnezeului din sufletul tău.

Atunci când îți e cumplit de dor trăiești din plin prin porii ființei tale iubirea.

Cum pot să întreb dorul de ce e spuma valurilor albă și tu ești în această lume atât de departe sufletului meu de mine?

Prin dor se naște visul.

Am zburat pe aripile dorului pentru a te aduce în inima mea. Atunci l-am întâlnit pe Dumnezeu.

Te iubesc cu același dor ca și prima oară, fiindcă nu îl pot schimba pe Dumnezeu.

Era atât de mult Dumnezeu în dorul sufletului meu pentru tine încât am hotărât să-ți spun: Te iubesc!

Prin dor L-am descoperit pe Dumnezeu.

Toți cei care-și dedică cu adevărat viața Lui Dumnezeu sunt oameni cărora le este cu adevărat dor de Lumină Divină spirituală a Dumnezeului din care se trag.

Îmi e dor de cuvântul inimii tale pierdut în clepsidra spartă a Destinului nostru.

Oricât de mult vei readuce timpul înapoi, nu vei mai reuși niciodată să prinzi din zbor aceeași clipă care ne va uni prin dor întreaga noastră viață.

N-ai să reușești niciodată să fugi de dorul în privirea căruia ne întâlnim mereu chiar și dincolo de eternitate.

Oare ce căutăm în inima aceluiași dor care bate pentru noi?

DUMNEZEU

Dumnezeu este unicul înțeles din toate iluziile acestei lumi fiind iubire. Diferența dintre Dumnezeu și iubire constă în faptul că Dumnezeu poate fi înțeles dar iubirea nu va putea fi niciodată înțeleasă de și sunt unul și același, un întreg.

Dumnezeu nu poate lipsi din sufletul unui om care iubește fiindcă iubirea este Dumnezeu.

A te ruga Lui Dumnezeu este la fel cu faptul de a te ruga iubirii. Diferența constă în localizare. Dumnezeu va fi mereu cel care veghează iubirea din noi, pe când iubirea aceea care îl va avea pe Dumnezeu unicul său reper.

Dumnezeu este Totul, dar în primul rând un Tot al neînțelesului din Om.

Dumnezeu nu se justifică pentru nimic din ce se întâmplă în această lume uneori odioasă, tocmai fiindcă Dumnezeu este justificarea în sine.

Dumnezeu nu poate conversa cu nimeni fiind un singur cuvânt și anume: iubire.

Dumnezeu nu poate fi găsit decât în sinele nostru care îl caută.

Dumnezeu este cea mai mare căutare a sinelui nostru care de altfel face parte din El.

Dumnezeu este atunci când regăsim în propriul nostru Eu străinul din noi.

Dumnezeu este muntele al cărui vârf se pierde în infinit. Dacă ar fi văzut vreodată ar dispărea complet.

Dumnezeu este marea revelație care cântărește enigma iubirii fără a ști vreodată greutatea ei.

Dumnezeu este cerul al cărui nori nu pot acoperi niciodată Lumina Sa Divină.

Dumnezeu este necuprinsul ținut în palmele sufletului.

Dumnezeu este cuvântul care spune infinit mai mult decât întreg limbajul cunoscut vreodată.

Dumnezeu este marele suspin al acestei Existențe care oricât de mult se străduiește nu poate fi niciodată perfectă.

Dumnezeu este perfecțiunea din oceanul imperfecțiunii în care înotăm de la nașterea morții spre moartea morții.

Dumnezeu este mai mult decât poate fi un infinit și mai puțin decât poate fi un finit.

Dumnezeu există peste tot dar de găsit nu îl vom putea afla niciodată, fiind mereu ceea ce vrem mai mult atât de la noi cât și de la existență.

Dumnezeu nu este un subiect anume fiind peste tot ceea ce putem noi cataloga astfel. Este o stare de fapt.

Dumnezeu este cea mai importantă amintire a omului: aceea de a fi!

Dumnezeu este eternul punct circumscris într-un cerc care are o infinitate de puncte. Adică finitul și infinitul. Prin punct este finit iar prin infinitatea de puncte redevine finit atunci când cercul se închide. Astfel Dumnezeu este finitul ce include infinitul care redevine finit prin cerc.

Dumnezeu va fi mereu ploaia ce va uda existența cu noi stele ale infinitului.

Dumnezeu este marea revelație a evenimentului primordial ce apare ca o lipsă din semantic, semiotic și asemiotic.

Dumnezeu este iubirea reflectată în oglinda cunoașterii alături de creație.

Dumnezeu este fața adevărată a Destinului, unică Întâmplare Întâmplătoare, pe când Destinul este imaginea Lui Dumnezeu, a acestei Întâmplări Întâmplătoare.

Cea mai mare absurditate ar fi ca până și Dumnezeu să se roage.

Fără Dumnezeu întreaga existență ar fi debusolată.

Dumnezeul Primordial nu poate fi creat, devansând Cuvântul Matrice al Creației, prin propria Sa primordialitate.

Dumnezeu este unic întâmplător ,este evenimentul primordial produs de infinitul regăsit în finit pentru a redeveni infinit.

Evenimentul Primordial - Dumnezeu, este prima devenire din aura Totului care și-a găsit întreaga sa infinitate în infinitatea de puncte incluse într-un cerc devenit finit deci: punct.

Dumnezeu este punctul care determină atât finitul cât și infinitul dintr-un cerc.

Dumnezeu este cuvânt iar noi facem parte din sinele său.

Ce a fost Evenimentul Primordial – Dumnezeu?A fost prima memorare a eternității prin care s-a născut finitul.A fost Gândul Primordial.

Doar finitul se naște, nu și infinitul.

Cum s-a produs prima memorare a eternității, Evenimentul Primordial - Dumnezeu? Ce a închis cercul infinitului spre a defini punctul? Răspunsul este:Unicitatea.Infinitul este unic,și astfel unicul devine memorat ca atare de finit.

Dumnezeu îți devine mai apropiat abia acolo unde libertatea sinelui tău e constrânsă,pe când iubirea Lui doar acolo unde te poți simți liber cu adevărat.

Dumnezeu există doar în funcție de libertatea sinelui tău.

Atunci când Dumnezeu deschide poarta sinelui tău te lasă să-L vezi cu ochii simțirii.

Nu-L vei putea găsi niciodată pe Dumnezeu dacă nu te vei simți cu adevărat liber indiferent de încercările la care ești supus.

Frumusețea Lui Dumnezeu constă în libertatea pe care reușești să ți-o regăsești în această lume a suferinței.

De mult mai multe ori frumusețea Lui Dumnezeu constă în suferință decât în fericire. De aceea Dumnezeu te ajută să treci peste necazuri.

Dumnezeu nu va dormi niciodată somnul pe care îl visezi tu în această viață. Deci fă o diferență între tine și Dumnezeu.

Cu toții căutăm fericirea de a fi ajutați de Dumnezeu, neștiind că se află numai în noi și nicăieri în altă parte.

Să nu-L cauți pe Dumnezeu în puștiul din tine fiindcă nu-L vei găsi niciodată. Amintește-ți că Dumnezeu este partea cea mai de preț a ta. De aceea caută-L mereu în tot ce poate fi mai bun în ființa ta.

Mulți vor să-L asculte pe Dumnezeu în propriile lor legi și reguli, alții în șuierul vântului, alții în rugăciunile sau prosternările lor, dar Dumnezeu nu poate fi auzit decât în tăcerea cea mai adâncă din tine, unde-ți va răspunde cu o altă tăcere și mai adâncă.

De ce vrei să-L cunoști pe Dumnezeu? Fericirea își are originea în suferință iar Dumnezeu în durerea din tine.

Poate fi Dumnezeu mai bun decât tot ce consideri tu că poate fi mai bun? Da! Dar ferește-te de ceea ce poate fi astfel fiindcă înseamnă că poate fi și mai rău decât orice rău cunoști tu.

Dumnezeu are nevoie de ruga omului doar în măsura în care omul îl simte astfel mai aproape pe Dumnezeu.

Fericiți cei care se simt atât de liberi față de șinele lor încât să-L poată întâlni pe Dumnezeu.

Dumnezeu este acel străin etern din sufletul fiecărui om.Îl vei descoperi abia atunci când vei alunga străinul din tine.

Dumnezeu este singurul care s-a născut determinând finitul din infinit,prin propria Sa unicitate ce a devenit Eveniment Primordial și conștiință de sine datorită eternei lipse din infinit.

Nimic nu ar fi putut exista fără Dumnezeu fiindcă Dumnezeu este Totul.

Paradoxal cel mai mare, dar și cel mai mic număr este Unu, din întreaga numerologie,fiindcă infinitul și Dumnezeu nu pot fi decât Unul singur.

Dumnezeu este făuritorul întregii legități a Totului.Fără legitatea de a fi eterna lipsă a finitului din infinit,Totul nu ar mai avea nici un sens,iar Dumnezeu ar dispărea fiind întocmai sensul Totului.

Chiar și cei fără de Dumnezeu sunt parte din Dumnezeu. Nu există Dumnezeu bun sau rău,ci doar Dumnezeu în care se poate regăsi sinele omului sau nu.

Dumnezeu este eternitatea ce a ales finitul pentru a gândi.

Alături de Dumnezeu înseamnă mai aproape de tine.

Primindu-L pe Dumnezeu în tine te împrietenești cu străinul din tine.

Nu uita,Dumnezeu nu-ți cere să te supui nici unui ritual anume,ci doar modului cum înțelegi tu propria ta libertate.

Te poți simți mai liber și implicit mai aproape de Dumnezeu chiar și sub cele mai ferecate lacăte ale suferinței,sau cât se poate de încorsetat în cele mai luxoase palate.Totul depinde de modul cum îți înțelegi propriul tău Eu atunci când îi vorbești de Dumnezeu.

A te ascunde de Dumnezeu este la fel ca și cum te-ai ascunde de tine însuși.

Nimeni nu poate fi fericit fără Dumnezeu fiindcă devine sclavul țărâni din el.

A sta aproape de Dumnezeu este ca și cum ai fi aproape de tine.

A-L linguși pe Dumnezeu este ca și cum te-ai minți pe tine. Nu uita: Dumnezeu este mai înainte de toate în tine.

Niciodată nu vei putea înțelege fața Lui Dumnezeu dacă nu-ți vei înțelege propriul tău Destin. Aceasta este fața Lui Dumnezeu pentru tine.

Dumnezeu nu va alerга niciodată de tine dacă vei înțelege că sensul vieții constă în moarte și întreaga suferință a lumii este o deșertăciune.

Poate fi Dumnezeu opus acestei lumi pe care a gândit-o? Nu, fiindcă este propria sa imagine. Da, fiindcă aceasta este o iluzie.

Care este sensul iluziei acestei lumi dată de Dumnezeu? Moartea.

Să fie fața Lui Dumnezeu realitate în moarte precum este iluzie în viață? Da! Doar viața se pierde în mrejele iluziei nu și moartea care devine unica realitate a acestei iluzii.

Niciodată în viață nu vei putea fi total alături de Dumnezeu fiindcă ar însemna să înlături vălul Iluziei Vieții și să te sinucizi.

Dumnezeu a lăsat acest vis al vieții pentru a ne putea trezi în eternitatea morții de unde să memorăm existența alături de Dumnezeu.

Dragostea de Dumnezeu survine din necesitatea omului de a se regăsi pe sine.

Este o mare diferență între Dumnezeul omului și Dumnezeul Primordial sau Evenimentul Primordial. Primul se regăsește în și prin om iar cel de al doilea transcende mereu dincolo de om.

Cum universul uman înseamnă cunoașterea lui, universul deistic înseamnă iubirea lui.

Oare cum ar arăta lumea fără de iubire, fără de Dumnezeu? Simplu, ar fi o lume fără de suflete.

Sunt conștient, deci gândesc prin Dumnezeu!

Dumnezeu este eternitatea fiecărei clipe prin care trecem.

Dumnezeu s-a născut din dor, din propria sa lipsă din neant.

Dumnezeul nostru poate fi definit ca fiind dorul din iubire. De câte ori ne e dor iubind îl regăsim pe Dumnezeu în noi.

EXISTENȚĂ

Sufletul își doarme viața în patul existenței pentru a se trezi în Destin.

Numai existența poate însufleți moartea.

Existența este sufletul Destinului.

Existența poate lipsi numai din cuvânt.

Nu tot ce gândim există dar gândirea noastră aparține existenței.

Existența este un cuvânt spus de Dumnezeu când a împărțit Destinul.

Existența este numai pentru a fi.

Existența este viitorul continuu care se revarsă asupra unui trecut inert.

Existența este steaua care apune etern peste un trecut de o clipă la fel de eternă.

Existența nu rămâne niciodată în urma nimănui ci doar în sinele său.

Existența nu moare și nici nu se naște ci respiră prin ambele.

Existența este limita de unde orice gând poate zbura la Dumnezeu.

Existența este cuvântul ce răsare din eternitate spre a fi murirea alături de nemurire.

Existența se reculege etern la gândul Lui Dumnezeu conștientizându-l cu al său:a fi.

Existența nu promite niciodată nimic ci face.

Doar nonexistența poate promite verbului de a face al existenței.

Existența se minte de două ori prin Iluzia Vieții,odată prin prezentul de a fi care vine din viitorul va fi și a doua oară prin trecutul de a fost care devine:este.

Existența se hrănește doar cu legitatea propriului său hazard.

Existența rămâne mereu în urma Lui Dumnezeu și etern în fața omului.

Existența nu poate fi înțeleasă decât de Destin,astfel ambele determină conștiința existențială.

Existența recunoaște viitorul și trecutul doar dacă nu e privită de ochii pierduți și triști ai umanității.

Prin Destin existența devine a fost din va fi.

Destinul existenței este conștiința sa de sine, propria sa memorare.

Fără Destin, existența ar fi un absurd.

Nu putem vorbi despre absurdul existențial decât dacă extrapolăm Destinul.

Destinul nu poate fi absurd în existență, însă absurdul poate avea un destin în aceeași existență.

Orice Destin al existenței este un dat al Lui Dumnezeu, fiind imaginea sa, care nu poate fi schimbată prin absurd.

Absurdul existențial intervine doar când cel care conștientizează existența este înveșmântat de mantia Iluziei Vieții.

Existența absurdului este la fel de neabsurdă precum Destinul ei.

Nu absurdul în sine este absurd în existență ci nominalizarea întregii existențe ca fiind absurdă cu toate că aparține unui Destin.

Absurdul existențial survine numai în lipsa Destinului. Chiar și absurdul are un destin al său deci nu mai este absurd ci dat.

Orice existență care nu are întrezărit un Destin al său devine absurd, dar să nu uităm că orice absurd are totuși un Destin al său.

Existența se hrănește cu moartea pentru a naște viața.

Fără moarte întreaga noastră existență ar muri.

Existența te surprinde numai atunci când ai impresia că o înțelegi.

Existența este un înțeles al Destinului.

Existența se clatină numai prin gând, se macină prin cuvânt, dar moare din nepăsarea uitării.

Existența te va însoți și după moarte fiindcă moartea există datorită vieții.

Existența nu cunoaște moartea doar ca o altă față a sa.

Existând putem cunoaște existența morții,dar murind o vom recunoaște pe aceea a vieții.

Existența este calea care nu are un final nici după moartea sa.

Existența se naște doar acolo unde este recunoscută ca atare.

Existența înseamnă conștientizare,memorare a unui dat.

Existența dispare imediat ce e uitată și nu mai poate fi amintită.

Existența este o mare amintire.

Existența este zbuciumul inimii de a-și aminti iubirea.

Existența noastră este păcatul de a ne fi născut pentru a cunoaște moartea și fericirea de a fi murit spre a uita nașterea morții.

Existența este țărmlu la care trage neconținut corabia vieții scufundându-se în moarte.

Existența doarme doar atunci când nu o percepi.

Existența fără de cunoaștere nu există pentru om.
Dacă nu ai cunoaște existența aceasta ar muri imediat.

Existența noastră este reflectarea în oglinda cunoașterii a Dumnezeuului nostru care este iubire alături de creație.

Existența este cuvântul matrice născut din trei cuvinte matrici: Iubire, Cunoaștere, Creație.

Existența te crede doar dacă o recunoști.

Niciodată nu vei putea refuza să urmezi existența orice ai face, chiar și după moarte.

A părăsi existența este ca și cum nu te-ai fi născut niciodată pentru a muri sau nu ai fi cunoscut niciodată nimic.

Chiar și atunci când tu nu mai știi nimic ești, dar pentru alții. Dacă nici aceștia nu ar mai ști nimic, atunci ești doar pentru Dumnezeu.

Existența nu poate fi decât iubită deoarece este și suflul Lui Dumnezeu în ea, deci și sinele nostru ca parte din acesta.

Existența oricât de absurdă ar părea, nu va fi niciodată părăsită de Destin.

Existența te-a ales prin voia Lui Dumnezeu deci acceptă - i înțelesul.

Sinuciderea poate să fie un înțeles profund al existenței.

Prin sinucidere nu părăsești existența ci o înțelegi că atare.

Existența te constrânge numai atât:să fi.E de ajuns.

Existența te roagă doar două lucruri:ori să o lași în pace ori să o cunoști.

Existența este surâsul morții pe buzele vieții.

Existența este fiorul eternității.

Existența este ploaia nemuririi din deșertul muririi.

Existența este zidul surpat al eternității refăcut de Dumnezeu.

Existența este fructul mării amintiri a Lui Dumnezeu despre sine.

Existența este darul suprem făcut de murire,nemuririi.

Existența este libertatea constrângerii de a se simți liberă.

Existența este muntele urcat doar de Destin.

Existența este malul nemuririi spălat de murire.

Existența este visul realității Lui Dumnezeu.

Existența este dorul îndurerat de propria sa amintire eternă.

Existența este zbuciumul tăcut al amintirii despre nemurire în murire și despre murire în nemurire.

Existența este haosul devenit prin legitate, perfecțiune.

Existența este aripa frântă în murire a Destinului.

Existența este pasiunea verbului de a fi, alături de moarte.

Existența este o fugă prin hazard a Lui Dumnezeu.

Existența este un înțeles prea simplu pentru a cunoaște moartea și prea complicat pentru a recunoaște nemurirea.

Existența este un apus al vieții care apune numai prin răsăritul morții.

Existența decide: dacă și cum,pe când Destinul:când.

Existența nu poate rămâne niciodată singură fără de Destin.

Existența devine tristă doar dacă o complicăm noi.

Existența ne roagă să o înțelegem numai atunci când o pierdem din amintire,pe patul de moarte, sau când hotărâm o anume sinucidere într-un fel sau altul.

Existența este cea mai frumoasă în ochii unei mari iubiri fiindcă noi suntem iubire.

Existența nu poate uita niciodată în sufletul nostru o mare iubire.

Existența ne recunoaște numai prin iubire fiindcă noi suntem iubire și ne uită atunci când încetăm să mai iubim.

Existența este unica care ne primește toate gândurile zi de zi,dar și unica care le cerne zilnic.

Existența nu vrea nimic mai mult de la noi,decât iubire,și se va îmbrăca imediat în ținuta sa de gală pentru ochii noștri,fiind mai frumoasă ca niciodată.

Ce minunată e existența atunci când iubești și cât de tristă atunci când uiți de tine.

Pentru existență, până și suferința în iubire este o bucurie dacă vei ști să o înțelegi că viață profundă și dat divin.

Existența este pasiunea Lui Dumnezeu de a fi prin iubire.

Existența este suflul divin al iubirii de noi, răvășit uneori de furtuna goanei după fericire cu orice preț.

Existența este perfecțiunea hazardului de a fi etern în fața absurdului.

Existența nu are nici o vină asupra absurdului Iluziei Vieții,dar să nu uităm că și acesta există.

Diferența dintre absurd și existență constă în modul de a perfecționa hazardul prin legitate.Absurdul nu restricționează nicicum hazardul pe când existența:da.

Existența nu este instinct în schimb instinctul poate exista în existență,fiind cunoscut.

Existența înțelege instinctul ca fiind o stare de fapt pe când instinctul înțelege existența ca fiind o personalizare a unui subiect tabu.

Existența este floarea care nu cunoaște toamna nici în grădina divină.

Existența este armonia dizarmoniei.

Existența a lipsit din inima deșertăciunii dar nu și de la masa ei, când Dumnezeu a împărțit zarurile.

Existența este mantia amintirii din frigul uitării.

Existența este împlinirea nemuririi prin timp și a muririi prin eternitate.

Existența este frumusețea ascunsă a stelei care va străluci nemurirea traversând timpii și spațiile muririi.

Existența noastră este raza de lumină a amintirii despre nemurire.

Este de ajuns să spui murire și exiști,dar la fel de adevărat poți să spui și nemurire pentru a exista.

Existența desparte moartea de viață și murirea de nemurire fiindcă inima sa bate în fiecare dintre acestea marea iubire a unei amintiri.

Existența nu poate fi opusul morții și nici al vieții fiindcă sinele său sunt toate acestea.

Existența întinde brațele deșertăciunii doar atunci când nu este înțeleasă.

A înțelege existența înseamnă a nu o uita.Vei putea?

Viața noastră este o mare uitare a existenței datorită iluziei pe care o trăim,deci o deșertăciune.

Și deșertăciunea este un dat și are un Destin,deci poate să nu fie deșartă dacă existența sa e recunoscută ca atare,la fel și iluzia

poate să nu fie iluzie dacă existența sa e recunoscută astfel. Numai uitarea adevăratei lor existențe le fructifică astfel.

Existența este amintire dar amintirea nu este existență decât dacă duce în spate un Destin.

Existența în sine recunoaște cunoașterea numai prin instinct.

Existența devine o personalizare a instinctului datorită cunoașterii care are nevoie de un subiect.

Existența înțelege armonia prin hazard și dizarmonia prin perfecțiune.

Existența este un sistem al nemuririi al cărei structură este amintirea.

Existența este valul eternității care spală țărmul muririi.

Existența este memorarea amintirii de a nu uita.

Existența este mantia absolutului roasă la mâneci de Destin.

Existența este un absolut definit tocmai prin faptul că nimic nu poate fi un absolut al absolutului.

Existența ne surprinde doar atunci când realizăm că suntem.

Existența este trecutul unei amintiri care nu înțelege că viitorul său nu există pentru prezentul iluzoriu.

Existența nemuririi este revanșa absolutului asupra absurdului, iar a muririi revanșa absurdului asupra absolutului. Dar să nu uităm că ambele sunt tot existență.

FERICIRE

Fericirea ochilor se supune numai pleoapelor ce o pot închide.

Fericirea vieții constă în uitarea de tine însuși.

Fericirea se evaporă prima în seceta vieții.

Fericirea pierde mereu trenul clipelor în gara deșertăciunii acestei lumi.

Niciodată nu vei vedea Fericirea îmbrăcată cu prost gust oricât de proaste ar fi gusturile tale în materie de modă sentimentală.

Fericirea este suferință la preț de chilipir.

Fericirea va alerга mereu mai repede și decât orizontul palmelor tale bătătorite de suferințe.

Știe cineva în această lume ce preț are fericirea în fața morții?

Dincolo de fericire vă aștepta mereu o suferință.

Nesăbuița este hrana de regim a Destinului, precum cumpătarea desfrâul acestuia, însă fericirea este esența Destinului de a fi.

Femeia a devenit poarta spre paradis când Dumnezeu a înțeles infinitul știind că poate fi și fericire în existență.

Fericirea acestei lumi este esența absurdului.

Fericirea nu cunoaște împlinirea decât prin iubire.

Fericirea este un joc al hazardului unde lipsește cu desăvârșire deșertăciunea momentului.

Fericirea dorește sensul acestei vieți dar de la a vrea și a obține este calea lungă a deșertăciunii.

Fericirea este aceea care s-a împiedicat în istoria acestei lumi lăsând să o întrecă păcatul originar, durerea și suspinul.

Fericirea nu poate fi purtată la orice eveniment.

Fericirea va fi mereu dorită de către invidie.

Adevărata fericire poate fi înțeleasă doar prin suferință.

Cine crede în fericire se înșeală amarnic, nefiind altceva decât minciuna suferinței acestei lumi bizare.

Fericirea este una din fețele ascunse și nespălate ale suferinței.

Fericirea este răsăritul uitat din ochii acestei lumi.

Fericirea va fi alături de tine doar dacă vei înțelege că infinitul nu poate fi înțeles.

Fericirea te vrea la masa ei doar atunci când ai de toate, fiind atât de sătul, încât nu mai poți servi nimic.

Fericirea se roagă suferinței să o ierte fiindcă s-a născut în sufilele noastre.

Fericirea este bancnota plătită de suferință, Destinului drept recompensă pentru deșertăciunea vieții.

Fericirea te îndeamnă să o prețuiești abia atunci când a murit.

Fericirea a fost ultima dintre toate, care a privit cum Dumnezeu a dat cu zarul lumii, la masa păcatelor.

Fericirea este lacrima ce nu știe să plângă durerea.

Fericirea întruchipează întotdeauna sufletul și niciodată țărâna trupului, indiferent care dintre ele este subiectul fericirii.

Fericirea devine împlinită abia atunci când nimeni nu vei mai avea nevoie de o altă fericire: niciodată.

Fericirea se scaldă alături de dorință și speranță dar de înecat se înecă numai fericirea înaintea ambelor.

Fericirea orbește doar pe cel care crede în ea și deschide ochii celui care știe cât este de trecătoare.

Fericirea împlinește sufletul doar atunci când acesta știe să iubească.

Fericirea este necuprinsul speranței de a se împlini Destinul.

Fericirea te doboară doar atunci când crezi în eternitatea ei.

Fericirea nu crește niciodată în aceeași livadă cu nemurirea ci cu suferința.

Fericirea te acceptă foarte greu în schimb suferința va sta mereu cu brațele deschise.

Fericirea este raza care e umbrită mereu de pomul vieții în bătaia vântului deșertăciunii.

Fericirea este câmpul cel mai minat cu suferință de pe tărâmul vieții dar și cel mai căutat. De ce?

Fericirea te dorește doar atunci când nu mai are ce să-ți mai dăruiască.

Fericirea este cuvântul care se evaporă cel mai repede în deșertul vieții.

Fericirea este moara care cerne în cele din urmă suferința.

Fericirea este așteptată numai de suferință pe peronul vieții din gara deșertăciunii.

Fericirea se vrea legământul făcut de suflet cu lumea. Mai trebuie parafat și de împlinirea care lipsește mereu încă de la facerea lumii.

Fericirea te ajută doar atunci când lupti din greu să o uiți.

Fericirea va juca mereu pe același teren cu suferința, așa că mare atenție la cine va câștiga în cele din urmă.

Fericirea ajunge mereu ultima la izvorul împlinirii și își sparge ulciorul mai des decât suferința, durerea, deșertăciunea, alienarea și înstrăinarea de sine, la un loc.

Fericirea devine o plăcere dacă știi cum să o stăpânești.

Fericirea te lasă să o cunoști doar dacă știi cum să o eviți.

Fericirea te părăsește chiar în brațele suferinței, pe când suferința te va ajuta să afli fericirea.

Fericirea nu se spală niciodată în aceeași apă alături de suferință chiar de nu e niciodată murdară.

Fericirea este un handicap pentru cel care nu o înțelege.

Fericirea fără suferință este ca și ploaia fără nori.

Fericirea te ajunge din urmă doar atunci când nu o aștepți.

Fericirea devine emoția împlinirii doar dacă ai cunoscut îndeajuns de bine suferința.

Fericirea îți va arăta întotdeauna și negreșit suferința în toată splendoarea ei întunecată, pe când suferința îți va arăta negreșit splendoarea fericirii.

Fericirea te lasă să o cucerești numai cu ajutorul suferinței.

La nunta fericirii nu a lipsit niciodată suferința, precum la cea a suferinței, fericirea.

Fericirea te invită mereu să cunoști suferința.

Fericirea va învinge în inima ta doar prin iubire.

Pentru mulți fericirea devine o pasiune,însă puțini reușesc să o învingă.

Fericirea îți va șopti despre împlinire dar suferința va fi aceea care ți-o va da.

Cu cât este mai profundă fericirea cu atât devine mai împlinită suferința care te așteaptă la colțul propriului tău Destin.

Fericirea te amăgește cu pasiunea sa de a uita suferința,pe când suferința te amăgește cu pasiunea de ați aminti fericirea.

Fericirea te lasă să descoperi suferința iar suferința fericirea.

Oricât de mult ți-ai dori să fi doar fericit este imposibil, tocmai fiindcă fericirea este uitarea de sine în această lume a suferinței.

Fericirea este fructul care înmugurește numai în copacul suferinței.

Fericirea te ispitește cu pasiunea de a o avea, pe când, suferința te iartă de această osândă.

Fericirea nu te scutește niciodată de plata suferinței pe când suferința te iartă de plata fericirii.

Fericirea va fi mereu o bătaie a inimii unei iubiri.Suferința toate celelalte.

Fericirea răsare din lacrima suferinței.

Fericirea este răsăritul speranțelor iar suferința amurgul lor.

Fericirea va pluti numai în aerul unde se simte greutatea lacrimilor din norii grei ai unor speranțe deșarte.

Fericirea va primi în inima ei doar ochii plânși ai suferinței.

Fericirea absolută te-ar readuce la starea de dinainte de a te fi născut, deoarece ai uita cu desăvârșire de această lume meschină.

Fericirea este cel mai râvnit drog care nu poate fi cumpărat decât prin suferință.

Nu-ți celebra fericirea decât atunci când ești sigur că o dorești și știi câtă suferință vei avea de plătit.

Fericirea va recunoaște moartea ca o mare suferință, fără să recunoască că cea mai mare aducătoare de suferință este tocmai amăgirea fericirii.

Fericirea deplină este atât de departe de această lume încât nici lumina cunoașterii nu va reuși să o ajungă vreodată.

Fericirea izgonește legământul ființei cu lumea sa,amăgind-o mereu.

Fericirea este boală Destinului în această lume a suferinței.

Fericirea este etajul al treisprăzecelea care lipsește de regulă la fiecare clădire din Manhattan.

Fericirea este materia care nu se poate preda în nici o școală.

Fericirea va scrie în albumul suferinței,doar:Te iubesc!,
Iar suferința:Te doresc!

Nici o depărtare oricât de mare ar fi nu va putea alunga fericirea din amintirea suferinței.

Visul fericirii nu poate fi împlinit decât de moarte.

Atunci când Dumnezeu a visat fericirea acestei lumi cu siguranță era bolnav.

Fericirea trebuie înțeleasă ca o greutate ce atârna de gâtul suferinței pentru a o scufundă și mai tare.

Fericirea nu obosește niciodată să certe suferința care o dorește cu ochii înlăcrimați la rândul ei, sperând că și ea va fi fericită.

Fericirea este rugul care va arde sufletele acestei lumi cu focul suferinței.

Fericirea este sensul pierdut al suferinței.

Fericirea luptă pentru a fugi de suferința care o iubește mai mult decât orice pe lume.

Fericirea este Destinul fără loc de muncă al acestei lumi.

Fericirea îți va arăta mereu urâtenia suferinței pe când suferința frumusețea fericirii. Poate de aceea lumea aceasta este atât de urâtă și meschină uneori.

Fericirea te lasă să o atingi doar dacă știi să uiți de suferința inimii tale de a fi chinuită să-ți bată Destinul întreaga ta viață.

Fericirea ajunge să nu te recunoască pe strada Destinului numai dacă nu ești la braț cu suferința. E ceva?

Fericirea va obosi doar atunci când se va odihni suferința: niciodată.

Fericirea va fi mereu aceea care va ține iubirea trează, dar să nu cumva să o atingeți că se va destrăma totul.

Fericirea moare doar în sufletele care nu vor să înțeleagă suferința.

Fericirea te rănește doar atunci când ești sigur că o ai.

Fericirea este Fata Morgana a acestei lumi.

Oare ar mai avea vre-un sens această lume dacă nu ar alerga după iluzia fericirii?

Atunci când te cuprinde fericirea să nu o crezi fiindcă vei sfârși căutând-o în lacrima unei amintiri.

Fericirea este uitarea pe moment a Deșertăciunii

FIINȚĂ

Ființa primordială este constituită din haosul primordial și instinctul primordial.

Atunci când haosul ca dezordine ordonată devine instinct,deci o formă de ordonare deci legitate,apare ființa.

Dumnezeu este ființă.

Neființa este un Dumnezeu.

Dumnezeul Primordial este ființa care se raportează la neființă și neființa care se raportează ființei.

Ființa și neființa sunt caracteristicile duale ale aceluiași Dumnezeu întrucât neființa implică ființa și invers.

Niciodată ființa nu va putea exista fără neființă precum neființa fără de ființă întrucât ființa se reflectă în infinitul neființei pentru a ființa iar neființa în finitul ființei.

Unde anume este ființa?Simte valurile oceanului vieții care se sparg de țărmurile firii noastre, înțelege finitul care se regăsește în infinit.Toate au un sens al lor.

Ființa este dorul din privirea ta care macină clipele Destinului ce cad irosite la picioarele iubirii noastre.

Ființa este cerul care crede în propriul său senin etern cu toate că știe iminența morții.

Ființa este lumea ascunsă dintr-un sentiment ce poate fi eternă numai prin neființa ce curge în sângele său.

Ființa și neființa sunt cele două căi ale Lui Dumnezeu, pe care le știm noi, din infinitatea de astfel de căi.

Ființa își regăsește amurgul roșiatic al cuvintelor de dragoste în neființă, iar neființa răsăritul etern al frumuseții în ființă.

Ființa este simțire și suflare,suflet și perfecțiune, legitate și deplinătate dar mai înainte de toate este infinitatea de Cuvinte Matrici unde fiecare astfel de Cuvânt are propria sa ființă,precum toate la un loc alcătuiesc Marea Ființă Primordială. Sau Expresia Limbajului Pur Universal.

Ființa este Conștiința Limbajului Pur Universal alcătuit din infinitatea de Cuvinte Matrici.Astfel Ființa este omniprezentă în Tot și în Toate.

Ființa Primordială a primit în sânul său fiecare Cuvânt Matrice în parte dăruindu-i la rândul său haosul și instinctul care vor defini legitatea,ordinea, frumusețea și toate caracteristicile unei lumi aflate în cadrul unui astfel de Cuvânt Matrice.Bineînțeles că toate acestea

vor primi conotațiile caracteristice fiecărui Cuvânt Matrice în parte care este Dumnezeu lumilor sale.

Fiecare ființă are poezia propriului ei haos.

Nu există ființă fără de haos.

Ființa este simțire.

FILOSOFIE

Filosofia este religia viitorului.

Filosofia este credința în stare pură nealterată de politicianismul nici unei religii.

Filosofia este desăvârșirea frumuseții spiritului uman în fața existenței.

Numai prin filosofie vom redeveni copiii care se întreabă de ce răsare luna.

Filosofia este calea eliberării de sine a ființei umane.

Filosofia este unicul avantaj al spiritului în fața Iluziei Vieții.

Filosofia este împlinirea în sinele omului al cuvântului Lui Dumnezeu cu privire la existență și adevăr.

Filosofia este libertatea de a ști că nu putem cunoaște decât Iluzia Vieții.

Filosofia este absolutul cuvântului din această lume.

Filosofia este îngerul ce nu recunoaște păcatul Lui Dumnezeu.

Filosofia este înțelepciunea de a respecta necunoașterea adevărului absolut.

FRUMUSEȚE

Frumusețea este o lacrimă pe obrazul adevărului.

Frumusețea nu va depăși niciodată limita gândului.

Frumusețea este serenada Destinului la fereastra iubirii acestei Lumi.

Frumusețea este partea divină a binelui sau a răului.

Frumusețea nu te poate înțelege niciodată de ce o înțelegi chiar și atunci când se ascunde de tine.

Frumusețea este poarta deschisă către grațiile cerului.

Frumusețea nu poate ascunde nimic din ceea ce ar vrea să știe propriul tău instinct.

Frumusețea aprinde candela fericirii mai rar dar mai profund.

Frumusețea este visul din care uneori nici Dumnezeu nu ar vrea să se mai trezească.

Frumusețea este imaginea infinitului, al neființei acestuia din ochii tăi.

Frumusețea devine artă doar atunci când instinctul se regăsește în ea.

Frumusețea reușește de fiecare dată să înduplece orice altceva în afară de instinct.

Există ceva mai frumos decât ochii tăi în care se regăsește instinctul ființei mele?

Cu toții știm ce este frumusețea dar câți știu ce este adevărul?

Suntem înconjurați de atât de multă frumusețe încât ar trebui să existăm în paradis.De ce nu este așa?

Frumusețea nu are margini în lumea visului fiindcă se întâlnesc și coșmaruri nemărginite.

Cui nu îi e dor de frumusețe?Chiar dacă are destulă.Frumusețea este la fel ca și fericirea, niciodată îndeajuns.De aceea paradisul nostru este un infern.

Ce poate fi în inima care nu mai vrea nici măcar frumusețe?

Deseori frumusețea este stindardul uitării de sine a spiritului care se închide într-un șablon.

Adevărata frumusețe există numai în iubire.

Frumusețea divină a iubirii vine din eternitatea și haosul neființei prin dorul Lui Dumnezeu direct în ochii tăi.

Frumusețea este pescărușul amăgirii care se pierde în spumă unui val al Destinului, neștiind că lovit de stânca timpului, nu va mai prinde nici un răsărit care să-l admire.

Îți spun că nicăieri nu am aflat o frumusețe mai mare decât în tăcerea ochilor tăi în care auzeam întreaga simfonie a naturii divine.

Frumusețea a devenit un etalon datorită înstrăinării de sine a ființei noastre, altfel ar trebui să fie o diversitate cel puțin la fel de mare precum sunt inimile noastre.

Frumusețea este dorința de emancipare a sufletului în gara vieții, conștient fiind că totul e deșertăciune.

Întreaga frumusețe a lumii se află numai în ochii pe care îi iubești.

Frumusețea la fel și fericirea nu sunt niciodată îndeajuns.

Adevărata frumusețe este orizontul sufletului pe care nu-l vei putea cuprinde niciodată în brațe.

Frumusețea libertății de a fi constă în suferința plătită pentru aceasta.

Sufletele noastre au fost și vor fi un miracol al frumuseții care nu pot fi înțelese de păcatul necesar frumuseții. De ce oare?

Frumusețea pământului din noi trece odată cu timpul, în schimb frumusețea iubirii din noi nu moare niciodată.

Frumusețea împlinirii nu poate fi gustată decât prin cântărirea suferinței necesare pentru aceasta.

GÂND

Gândul este oceanul ale cărui țărmuri este infinitul.

Gândul este frumusețea ascunsă a Totului.

Nimic nu poate fi mai mareț decât gândul care ține acest Univers viu.

Alături de gând nu vei fi niciodată singur ci cu Dumnezeu.

Gândul este sângele simțirii.

Gândul este libertatea de a recunoaște a propriului tău Destin.

Gândul este inima ființei.

Gândul a născut lumea.

Gândul nu moare niciodată ci se uită în eternitatea ființei.

Gândul este energia de a fi.

Gândul nu poate fi distrus ci doar alungat.

Gândul este amintirea instinctului.

Gândul este sensul cuvântului, primit de la instinctul primordial.

Primul gând a fost acela al instinctului primordial definit de neființa infinitului.

Gândul este cel care determină multidimensionalitatea și niciodată invers.

Nu binele și răul rezultă gândul ci sunt rezultatele unui gând.

Infinitatea de gânduri determină Conștiința Universală.

Fiecare Cuvânt Matrice are propriul său gând în al cărui sens se regăsește și care determină lumile acelui Cuvânt.

Nu poți să rupi gândul de cuvânt.

Gândul Cuvântului Matrice va determina o infinitate de alte gânduri atunci când interacționează cu infinitatea de alte Cuvinte Matrici.

Gândul este esența luminii spirituale.

Orice gând este o rază de lumină.

Gândul este sursa dar și cauza energiei.

Fiecare gând are energia lui proprie.

Și lumina acestei lumi este o cuantă energetică al unui gând divin pe care noi nu îl cunoaștem sau percepem astfel.

Orice suflet atunci când gândește determină în cadrul gândului respectiv o anumită energie care se localizează pe un spectru al Luminii Divine.

Nu există gând care să nu facă parte din Lumină Divină, indiferent cât de brav sau de josnic ar fi, el este energie.

Părintele gândului este Instinctul Primordial al Neființei.

Gândul este sufletul Ființei.

Prin gând ființa devine Totul din spatele Totului neființei.

Gândul este fericirea existenței de a se putea reculege la picioarele divine ale Luminii Divine.

Toate gândurile sunt divine oricât de necurate ne par nouă, fiindcă totul are un sens pe care noi nu îl vom afla niciodată.

Omul are șansa prin falsă sa voință să nască gânduri curate sau necurate, neștiind ce anume este binele sau răul decât prin intermediul Iluziei Vieții.

Gândul este adevărul pe care nu-l vom înțelege niciodată despre noi.

Gândul faptelor bune devine un consens al buneii conviețuirii, împotrivindu-se exterminării. E normal să fie astfel în Iluzia Vieții. De ce se nasc alții și alții pentru a muri și suferi? Doar pentru a continua suferința, pentru a mai fi cineva care să-i țină stindardul acesteia?

Gândul este țărmașul la care acostează de fiecare dată Destinul.

Fiecare gând are propriul său Destin nemuritor.

Cu toții căutăm nemurirea neștiind că aceasta se află chiar în gândurile noastre.

De ce putem gândi în lipsa voinței? Tocmai fiindcă suntem o față a ființei al cărei Destin este imaginea Lui Dumnezeu.

Gândul nu se poate reculege decât în propria lui ființă.

Ființa este un gând însă gândul nu este ființă ci energie și ființare.

Fiecare dintre noi suntem un gând al Lui Dumnezeu, aflat în ADN-ul fiecăruia, supus unui Destin prin care Dumnezeu se regăsește în noi.

Gândul reprezintă de fiecare dată consensul ființei cu ne-ființa.

Cum putem gândi în lipsa voinței datorată necunoașterii adevărului absolut? Suntem demiurgii energetici ai acestei lumi pe care o simțim. Voința constă numai în simțire, numai în iubire.

Mai putem poseda caracteristica decizională în lipsa voinței? Da: iubind!

Frumusețea sau urâtenia lumii, raiul sau iadul, Dumnezeu sau Satan, toate sunt incluse în energia gândului acestei lumi pe care o producem noi. Noi suntem atât fața satanică cât și cea deistică din gândul lumii. Fără noi dispare atât Dumnezeu cât și Satan.

GENIALITATE

Adevărata genialitate nu constă într-o mare inteligență ci în instinct.

Genialitatea este o lipsă din normalitatea mulțimii.

Genialitatea nu va gândi niciodată ci va simți fiindcă esența cunoașterii acestei lumi e o minciună.

Genialitatea este o eternă căutare a ceea ce nu poate fi găsit decât acceptat.

Genialitatea este malul spre care tinde nebunia lumii fără să îl poată atinge vreodată.

Genialitatea este unicul pod care unește deșertăciunea de sublim.

Genialitatea este povara acestei lumi simțită de umerii geniului.

Genialitatea este floarea care răsare numai stropită cu apa perfecțiunii.

Genialitatea este eternitatea ce nu poate fi roasă niciodată de oceanul superficialității.

Genialitatea este rădăcina hazardului transformat în perfecțiune.

Genialitatea este norocul pierdut mereu pentru a putea fi găsit de această existență.

Frumusețea genialității nu constă în vedetism ci în regăsire de sine.

Genialitatea este lacrima ce vrea să spele fața murdară a cunoașterii.

Genialitatea nu este o calitate ci un dar care nu poate fi redat nici unei alte persoane.

Genialitatea nu vine niciodată la un anumit suflet dacă nu este mai înainte de toate înțeleasă ca fiind aceea care mută absolutul în hazard și deșertăciunea în perfecțiune.

Genialitatea este unica fiică a absolutului care a întârziat ca întotdeauna la masa Creației, fiind înlocuită de Deșertăciune.

Genialitatea este dimineața care nu va cunoaște niciodată un apus.

Genialitatea este lacrima Lui Dumnezeu uitată întâmplător pe fața acestei lumi murdare.

Genialitatea este infinitul care-și amintește că nu poate fi decât unul singur.

Genialitatea este dreaptă care a înțeles dintotdeauna că devine o curbă la infinit,închizându-se într-un cerc care este lumea sa.

Genialitatea este cărbunele care arde mocnit absurdul umanității.

Genialitatea este unica șansă a omenirii de a-și descoperi sinele său pierdut.

Genialitatea este intuiție,revelație,dorință de absolut,îmbrăcate și coafate în nimicnicia plictisitoare a acestei lumi,transformate în lene.

Genialitatea nu se cunoaște și nici recunoaște,se primește.

Genialitatea este altarul unde se roagă Deșertăciunea.

Genialitatea este o întâmplare uitată de Dumnezeu în sufletul unui muritor.

Genialitatea este dorința absurdului de a deveni absolut.

Genialitatea este lacul unde nu mai poate pescui superficialitatea.

Genialitatea este libertatea pierdută a absolutului acestei lumi considerată nebunie de omul de rând.

Genialitatea este colierul de perle ale cunoașterii așezat la gâtul infam al lumii.

Geniul nu va îmbrăca niciodată cămașa ignoranței oricât de frumoasă ar fi aceasta ci o va petici pe aceea a perfecțiunii. Și aceasta pare o nebunie în viziunea omului de rând, nu-i așa?

Genialitatea este sacul care va ajunge mereu spart la moara Destinului unde se împarte împlinirea.

Genialitatea nu va înțelege niciodată de ce orizontul aleargă mereu de noi și va încerca să-l prindă la nesfârșit, oricât de mare nebunie ar părea.

Genialitatea este copilăria absolutului dus pe genunchii tociți de vreme ai hazardului împlinit.

Genialitatea se recunoaște abia atunci când intră în normalitate.

Genialitatea este firul rupt de Întâmplare al Iluziei Vieții.

Genialitatea este unica fereastră ce ne lasă să întrezărim adevărul ascuns după privirea amețită a Iluziei Vieții.

Genialitatea este ancora ce nu va atinge niciodată fundul oceanului iluziei acestei lumi fiindcă este într-o continuă căutare de sine.

Genialitatea se supune în același timp atât Lui Dumnezeu cât și greșelilor acestei existențe, pe care le va recunoaște mereu, cu pioșenie.

Cărămida genialității nu poate fi niciodată pusă la edificiul iluziei decât la cel al absolutului. De aceea geniul nu poate fi niciodată pe deplin înțeles de vulgul infam care se hrănește numai cu Iluzia Vieții.

GENIUL

Geniul va înțelege că unica frumusețe a lumii constă în iubire.

Geniul este mereu într-o criză de el însuși.

Geniul nu va accepta niciodată compromisul cu sine.

Geniul bate la poarta nebuniei pentru omul de rând, în schimb vede omul de rând ca fiind nebun și debusolat.

Geniul va răsări numai acolo unde a făcut hazardul legământ cu absolutul

Geniul va săpa pământul făgăduinței dat de deșertăciune pentru a planta absolutul.

Geniul aleargă privind către naștere chiar și în moarte pe când omul de rând va alerga văzând doar moartea.

Geniul nu va observa niciodată moartea pentru că trăiește prin ea și moare prin viață.

Omul de rând va iubi ierarhia sinelui pe când geniul regăsirea de sine.

Geniul se trezește mereu la ceasul nebuniei de a crede în acel ceva, pe când omul de rând la cel al absurdului și deșertăciunii.

Geniul va înflori numai acolo unde este îndeajuns de multă deșertăciune pentru a-l uda.

Geniul este unicul pod care unește prostia de perfecțiune, absurdul de absolut, deșertăciunea de împlinire, prin simplă întâmplare de a fi în această existență.

Geniul se va ridica primul de la masa infamiei și va pleca ultimul de la aceea a perfecțiunii.

Geniul nu va căuta niciodată perfecțiunea și nici absolutul fiindcă se va naște cu ele.

GREȘEALĂ

Greșim atunci când ar trebui să ne amintim de păcatul lăsat de Dumnezeu?

Cine a greșit la facerea lumii lăsând să existe greșeala?

Evoluția de cele mai multe ori are la bază , cărămida greșelii.

Existența ne apare deseori ca fiind o greșeală tocmai datorită Iluziei Vieții.

La originea divină a lumii stă greșeala creației?De aici absurdul și alienarea?

Dacă Dumnezeu greșește înseamnă că și greșeala este perfectă, prin urmare nu mai este greșeală.

Greșeala din paradis ne vine.

Păcatul original este libertatea de a ști că totul poate fi perfect chiar și imperfecțiunea,odată ce admite faptul că Dumnezeu a greșit.

Greșeala a susținut mai des omenirea decât perfecțiunea, fiindcă omul în sinea lui este imperfect.

Greșeala este un dar de la Dumnezeu și nicidecum un blestem.

O greșeală hrănește mai multe guri decât o sută de perfecțiuni.

Greșeala este sinele recunoscut al omului, față de mult prea perfectul străin din el. Cauza angoasei individuale și sociale.

Fără greșeală omul nu ar putea fi liber.

Greșeala plătește mereu la spovedanie pe când perfecțiunea nici măcar nu calcă în biserică!

Fiecare ne lovim de greșeli. Important este cât de tare.

Elimină greșeala și imediat va dispărea orice urmă de paradis din sufletul omului. Elimină perfecțiunea. Atunci va dispărea orice urmă de infern din același suflet. Ce preferați?

Greșeala va îndemna corectitudinea să avanseze spre noi culmi, tocmai pentru ca această greșeală să-i ia locul.

Greșeala este divină atunci când constă în iubire.

Doar cel care nu a greșit nu-și poate imagina cum arată paradisul.

Să fie greșeala un noroc sau o nenorocire?

Greșeala nu poate greși niciodată.

Greșeala greșelii este greșeală față de greșeală, și perfecțiune pentru noi.

Cu siguranță greșeala nu a greșit deloc atunci când a făcut această lume.

Perfecțiunea greșelii este haosul din care ne tragem.

Greșeala originii noastre este limita prin care ne recunoaște Destinul.

Fără de greșeală nu ar mai fi necesară nici mântuirea iar fără de mântuire am fi mai săraci de noi înșine.

Când Dumnezeu a gândit această lume a început cu siguranță să aprofundeze cuvântul greșeală.

Greșeala este un mijloc și nu un scop, de aceea instinctul nu greșește niciodată fiind un scop.

Perfecțiunea greșelii constă în iubire. Abia acolo realizăm că și greșeala poate greși devenind perfectă.

Greșeala va juca șah o viață întreagă cu Dumnezeul din tine.

Nu poți să umilești greșeala în fața perfecțiunii fiindcă niciodată nu vei ști care dintre ele este mai perfectă față de adevărul absolut pe care nu-l cunoști.

Greșeala este farul de pe stânca infinitului care-ți arată mereu pe unde să mergi pentru a nu-ți zdrobi Destinul de colțurile tăioase ale stâncii sufletului tău.

Fără cunoașterea greșelii moartea nu s-ar putea deosebi de viață.

Nu greșeala respinge cel mai adesea adevărul ci perfecțiunea și corectitudinea acestei Iluzii a Vieții.

Greșeala este darul făcut acestei lumi, prin Destin de către Dumnezeu.

Fără greșeală lumea ar fi debusolată nemaiaivând nici un sens.

Oricât de ciudat ar părea dar spre greșeală suntem deseori călăuziți de propriul nostru instinct care la rândul său nu poate greși niciodată fiindcă este puntea dintre ființă și adevărul absolut.

Ființa umană se hrănește cu greșeli pentru a-și urma calea Destinului.

Nimic nu este fără de greșeală, nici măcar cel mai perfect lucru.

Greșeala face parte din esența ființei alături de finit. Perfecțiunea constă în infinitul neființei, iar cel care le poate cântări este numai adevărul absolut.

Nu există ființă fără greșeală.

Greșeala nu este neapărat ceva rău și nici ceva bun ci ceva necesar.

Necesitatea este un fruct al greșelii fără de care nu ar exista ființare.

Greșeala este valea care-i arată ființei cât de înalt poate fi muntele propriei sale măreții.

Greșeala poate fi oricând perfecțiunea cea mai elocventă dintre toate perfecțiunile dacă imperfecțiunea sa este pe măsura perfecțiunii comparate.

Greșeala este esența miracolului accidental al întâmplării de a deveni Destin.

HAOS

Doar unde este simțire este și haos.

Simțirea a început prin haosul perfecțiunii infinite și absolute a neființei.

Haosul este prima necesitate care a apărut la ființarea ființei.

Haosul este sensul ființei față de perfecțiunea neființei.

Numai prin haos se poate împlini Destinul.

Cum Destinul este imaginea Lui Dumnezeu care transcede lumile înseamnă că haosul ca origine a Destinului este parte din ființa Lui Dumnezeu.

Haosul este înainte de toate: ființă.

Haosul este primul care a părăsit neantul neființei pentru a deveni nașterea ființei.

Pentru a fi, haosul trebuie să includă în structura sa acel ceva, neputând fi neantul.

Haosul este prima treaptă a legității.

Și haosul este legitate determinată tocmai de entropia pe care o reprezintă elementele sale constituante.

Ființa se naște prin haos dar ce anume este haosul de la nașterea ființei decât prima memorare de sine, Instinctul Primordial al neființei care simte pentru întâia oară.

Ființă fără de haos nu poate să existe.

Haosul este cel care determină de fiecare dată legitatea.

Fiecare lege se naște din haos pentru a se subordona unei alte și alte legități care vor sfârși în cele din urmă în același haos.

Haosul este cea mai simplă dar și cea mai superioară legitate.

Haosul este coaja în care îmbracă neființa ființa. Este oul primordial.

Haosul este divin, iar adevăratul haos poate fi recunoscut doar de către adevărul absolut. Tot ceea ce ni se pare nouă a fi haos este o legitate bine structurată pe care nu o putem înțelege.

Haosul este măsura tuturor lucrurilor și fenomenelor din lumea ființei.

Haosul primordial se reduce la conștientizarea de sine a neființei, care ar vrea să-și înțeleagă propriul său neînțeles. De aici intervine contradicția și odată cu aceasta ființarea ființei.

Doar prin haos poate ființa ființa.

Haosul este caracteristică de bază a ființării.

Fără ființare, ființa nu ar putea fi determinată, întrucât ființarea este calitatea ființei de a se naște cu simțire, de a trăi această simțire prin raportarea sa la diferite repere.

Haosul se naște din perfecțiunea absolută a neființei, unde nu există legitate și nici acel ceva care să producă cel mai mic dezechilibru. Totul este neant în neființă.

Haosul este primul ecou din neantul neființei, produs de perfecțiunea sa absolută.

Poate fi neantul perfect și absolut odată ce nu are în cadrul său nici un element care să poată fi astfel? Da! Prin haos.

Toate elementele haosului se oglindesc în neant devenind perfecțiunea absolută.

Neființa devine perfectă prin haos iar ființa prin neființă.

Și haosul poate să aibă perfecțiunea sa.

Absolutul perfecțiunii constă din haosul oglindit în neființă.

Din haos se înfiripă iubirea ochilor eterni.

Ascultă valurile Destinului și spune-mi cum de a reușit haosul să nască o asemenea iubire?

Ce poate fi mai perfect și absolut, mai adevărat, decât iubirea izvorâtă din haos?

Ai să înțelegi vreodată perfecțiunea haosului din sufletul tău?

Este ceva mai impunător, mai magnific decât haosul care a simțit neființa?

Să știi că nicăieri nu mă regăsesc decât în haosul perfect al inimii tale.

Încotro este haosul este și simțirea.

Dumnezeu s-a născut din haos.

Cât de aproape ești de mine prin haosul sufletului tău care a născut perfecțiunea privirii în care mă pierd?

Nu există perfecțiune mai mare în tot haosul pe care să o știm în afară de iubire.

Spune-mi că nu crezi în haosul din mine și am să înțeleg haosul simțirii tale.

Prin haos s-a întrupat eternitatea simțindu-se infinită.

Fără de haos infinitul nu ar fi reușit să-și simtă propria sa neființă.

Te ascult în scoica timpului și-ți aștept eternitatea izvorâtă din haos, pentru a mă regăsi.

Ar mai fi sărutul vieții fără de haos? Dar al morții?

Suntem străini de noi înșine fiindcă nu vrem să înțelegem perfecțiunea haosului din sufletele noastre.

De ce plânge până și haosul din inima ta? Înțelege-l, el este străinul din tine.

Anii vor trece de parcă nici nu ar fi fost și atunci vei rămâne doar tu cu haosul din tine care ți-a dat suflarea.

Te rog nu risipi niciodată haosul din iubire fiindcă el ți-a dat simțirea.

Haosul nu te va lăsa niciodată să înțelegi de ce iubești, tocmai fiindcă el este simțire.

Poți să crezi în zăpada timpului fără să-ți amintești de haosul creației?

Am obosit de atâta haos din inima mea și de aceea simt cum mă apropiu de moarte cu fiecare clipă.

Doamne, de cât haos aveam nevoie în adolescență atunci când iubeam..De aceea e bine să redevenim uneori copii,să putem iubi cu adevărat.

Iubirea fără haos este ca și floarea fără apă.

Ar mai clocoti oceanul în lipsa haosului?

Te ador îngerul meu zămislit din haos.

Perfecțiunea eternă a neființei a avut nevoie de un singur lucru pentru a-și simți propria sa măreție,și acela a fost haosul care a dat simțirea.

Nu plânge frumoasă floare izvorâtă din haosul lacrimii Lui Dumnezeu.Într-o zi ochii noștri se vor îmbrățișa.

Te iubesc cum numai haosul poate să o facă!

Prin perfecțiunea haosului îl simțim pe Dumnezeu mai aproape de noi fiindcă prin haosul iubirii s-a născut dorul.

Oare ce s-ar fi făcut lumea fără dorul zămislit din haosul iubirii.

Adevărata bogăție nu stă în bani ci în dor. Doar în acesta îl poți regăsi pe Dumnezeu cu întreaga Sa perfecțiune a haosului iubirii.

Există fericire fără haosul care o împlinește prin simțire?

Celui care se teme de haos îi e frică de iubire.

Este atât de mare răceala vieții atunci când nu-ți înțelegi haosul din inima ta încât mulți ajung la sinucidere.

Să știi că viața ta este un dat venit prin Destin din haos.

Viața nu poate fi înțeleasă cu adevărat decât de haosul ființei zămislit de neființa eternității alături de instinctul primordial.

Haosul a urmat instinctului primordial atunci când neființa a simțit ființa, pentru care haosul a precedat instinctului primordial. Haosul fiind dezordinea iar instinctul ordinea.

Atunci când vorbim despre ființă nu putem să facem abstracție de neființa care se află în această. Tot așa cum haosul și instinctul se află unul în altul.

Cât haos trebuie să fie în fiecare cuvânt al vieții noastre?

Ce departe dar și ce aproape este haosul propriului nostru suflet de noi înșine?

Nicăieri nu vei întâlni fericire mai mare decât în haos.

Haosul a fost primul care a înțeles neantul neființei.

Nu putem vorbi de neființă fără de neant precum de ființă fără de haos.

Neființa devine astfel, numai prin haosul ființei, altfel ar fi doar neant absolut, încât s-ar surpa în el însuși până și adevărul absolut.

Haosul este prima carte de vizită a ființei.

Haosul și instinctul sunt părinții adevărului absolut ce poate fi recunoscut de către ființă și neființă.

Haosul este prima gară în care s-a oprit neființa la nașterea ființei.

Haosul este inima Totului.

Prin haos ființa este punctul prezent în orice sistem, deoarece în logica noastră se deplasează infinit prin spațiu. Infinitatea e dobândită de la neființă.

Prin haos și instinct ființa se află în neființă și neființa în ființă. Astfel finitul va fi mereu în infinit și invers.

Nicăieri nu vei fi mai aproape de haosul instinctului primordial decât citind o scrisoare de iubire sau privind ochii pe care-i iubești cel mai mult.

Am să te aștept iubirea mea până ce haosul instinctului primordial divin ne va înțelege ascunzându-ne în eternitatea unei priviri.

Niciodată nu a fost un haos mai mare în sufletul meu fiindcă niciodată nu am iubit atât de mult.

Fără de haos nimic nu ar renaște.

Din haos ne vine până și mântuirea.

Oare ce s-ar face speranța fără de haos?

Știi ce înseamnă o frântură de haos primită din privirea ta pentru mine?

Dumnezeu este dor iar dorul doare numai prin haos fiind ființă!

Dumnezeu este cel mai perfect haos al sufletului meu.

Am să cred în tine abia atunci când voi înțelege că iubești haosul inimii mele.

Nimeni nu poate fi fără de haos.

Îmi e dor de haosul din mine unde te pot regăsi iubirea mea.

Dorul este Dumnezeu iar haosul iubirea Lui în privirile noastre.

Ce departe este fericirea față de cel care nu înțelege haosul.

Doar alături de haos îți vei putea afla mântuirea de tine însuși.

Ce dor îmi e de haosul din ochii tăi. Abia acum îmi simt ființa Lui Dumnezeu.

Să știi iubire că într-una din zilele eterne ale Lui Dumnezeu ne vom regăsi în haosul ființei care va deveni un întreg numai al nostru.

Oare întâmplarea de a ne fi întâlnit nu provine din haos precum Dumnezeu și ființa Sa?

Doar Dumnezeu este unicul întâmplător, iar haosul unicul care recunoaște ființa întâmplătorului Dumnezeu.

Întâmplarea este haosul din sângele spiritual al ființei.

Nimic nu este întâmplător pe lumea asta decât Dumnezeu,tocmai fiindcă haosul ființei noastre este eclipsat de neființa spre eternitatea căreia aspirăm cunoscând o moarte. Dar moartea este tot ființă.

Oare am mai dori să atingem infinitul dacă nu ar fi moartea și am înțelege haosul?

Cât haos a fost în întâmplarea zilei când te-am întâlnit dragostea mea?

Fiecare întâmplare chiar dacă este neîntâmplătoare deci Destin, are imaginea haosului instinctului primordial întipărită în sinele ei.Unica întâmplare întâmplătoare este numai Dumnezeu.

Ce poate avea mai mult haos al instinctului primordial în această lume decât iubirea?Nimic nu poate fi mai pur dar și mai adevărat în același timp.

Haosul instinctului primordial există în fiecare ființă prin Dumnezeu.Acesta este de fapt sufletul fiecărei ființe.

Te aștept în eternitatea haosului din mine.

Adevărata împlinire a vieții se poate regăsi numai în haosul din interiorul fiecăruia.

Te iubesc cu întreg zbuciumul haosului din mine dragostea mea.

Atunci când vei dori să-ți amintești de mine,ascultă haosul din eternitatea sufletului tău și vei afla că mă aflu acolo pentru totdeauna.

Te iubesc cum numai haosul poate iubi în ființă!

Aș da orice dragostea mea să nu ne pierdem de haosul iubirii noastre.

Sunt alături de tine doar prin haosul iubirii din noi care ne dă suflul speranței de a fi împreună.

Cu cât înaintăm în vârstă haosul din noi devine din ce în ce mai perfectibil, pierzând elanul tinereții unde întreaga frumusețe consta în cât mai mult haos imperfectibil.

Haosul și instinctul primordial sunt Dumnezeu Primordial. care definesc Dumnezeu nostru, prin raportarea la Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal, regăsindu-se în El.

Fiecare ființă îl are atât pe Dumnezeu său propriu cât și pe Dumnezeu Primordial în sinele ei.

Prin haos Dumnezeu Primordial ne dă energia iar Dumnezeu nostru:iubirea.

Prin haos Dumnezeu Primordial devine ființă energetică,o ființă total diferită de ceea ce înțelegem în această lume a Dumnezeului iubirii prin ființă.

Haosul este Întâmplarea iar instinctul primordial Întâmplătorul acestei întâmplări. Astfel Dumnezeu Primordial redefinit prin Cuvintele Matrici la infinit este Unica Întâmplare Întâmplătoare, pentru fiecare în parte dar și prin fiecare.Astfel Dumnezeu nostru care este reprezentat de Cuvântul Matrice Iubire, este Unic și Întâmplător prin iubirea Sa față de Dumnezeu Primordial care este tot Unic și Întâmplător prin ceea ce reprezintă, adică haosul și instinctul primordial, deci Ființa Totului dar și a Totului din spatele Totului.

ILUZIE

Doar prin iubire iluzia devine un adevăr.

Iluzia este numitorul comun dintre minciună și adevăr descoperit de iubire.

Iluzia este firea nefirească a Destinului.

Iluzia este nevoia de absolut a muririi și nevoia de murire a nemuririi.

Iluzia este nemărginirea prinsă în brațele morții.

Iluzia este alienarea Destinului.

Iluzia este absolutul superficialului.

Iluzia este esența regăsirii în neant.

Iluzia este amintirea viitorului trecut.

Iluzia este scară cu trepte a timpului etern.

Iluzia este semnul cert al incertitudinii.

Iluzia este fericirea care trăiește într-o lacrimă.

Iluzia este dorul care doare nonsensul.

Iluzia este repetiția generală a hazardului la concertul perfecțiunii.

Iluzia este Destinul care și-a uitat eternitatea prin datul său.

Iluzia este romanța împlinirii prin neîmplinire.

Iluzia este succesul morții împotriva doritei vieți de după moarte în această lume.

Iluzia este nemurirea care învață să moară și a muririi care învață să trăiască.

Iluzia este cântecul de lebadă al speranței împlinite.

Iluzia este mantia suferinței care te apără de frigul morții.

Iluzia este dragostea ce nu poate înțelege rugina toamnei.

Iluzia este vântul ce nu poate bate inima Destinului.

Iluzia este cuvântul ce nu cunoaște adevărul absolut.

Iluzia este orizontul care doarme atunci când aleargă de tine.

Iluzia este drumul care devine nesfârșit atunci când se pierde în zare.

Iluzia este demonul verbului a face dar care nu știe ce face.

Iluzia este răsăritul asfințitului și asfințitul răsăritului acestei existențe.

Iluzia este somnul ale cărui vise se cred realitate.

Iluzia este aura cunoașterii unui singur lucru: necunoașterea.

Iluzia este depărtarea cea mai apropiată inimii tale: fericirea.

Iluzia este rămășița unui gând care se vrea întreg.

Iluzia este lipsa oricărei împliniri în sufletul Împlinirii.

Iluzia este dorul nebun de propria sa nebulă.

Iluzia este cuminența de a fi rău.

Iluzia este deșertăciunea de a înțelege viața.

Iluzia este moara care macină absolutul spre a se hrăni cu pâinea absurdului.

Iluzia este frica de moarte, cunoscută numai de către viață.

Iluzia este amintirea unei iubiri care primea un sens în această viață.

Iluzia este frântura de amintire a unei dorințe deșarte.

Iluzia este crezul în tine însuși înainte de a ști ce este un adevăr absolut.

Iluzia este amăgirea luminii cu umbre ale deșertăciunii.

Iluzia este darul de a crede în fericirea morganatică a lumii.

Iluzia este norul adus din întâmplare Uitării de către Destin pentru a cerne eternități topite pe asfaltul rece al morții.

Iluzia nu poate fi cumpărată ci doar plătită.

Iluzia este demonul mistuitor al fricii de moarte și al dragostei de viață în această lume deșartă.

Iluzia se roagă la biserica deșertăciunii cu nume de păcat.

Iluzia este amintirea lacrimii care se prelinge mereu pe obrazul timpului etern.

Iluzia este replica dată de Destin nemuririi.

Iluzia este limita de unde Dumnezeu începe să uite de sine.

Iluzia Vieții este calea ferată pe care circulă doar trenul morții dincolo de gara nașterii.

Iluzia este vraja prin care Destinul se vrea un dat și nu o față a Lui Dumnezeu.

Iluzia este începutul care se sfârșește și sfârșitul care începe dintre viață și moarte.

Iluzia va cuprinde numai ceea ce poate fi vânt dus spre nicăieri de Destin.

Iluzia nu-și poate înțelege niciodată eternitatea propriei sale clipe decât mulțimea anilor nesfârșiți de alte și alte clipe străine de ea.

Iluzia te așteaptă mereu cu zâmbetul pe buze la marginea mormântului fiecărui cuvânt.

Iluzia se vrea regina nemuririi neștiind că este o murire ruinată tocmai de propriul său timp.

Iluzia sălășluiește numai în timpul care scrutează orizontul pierdut pentru totdeauna din propriul său spațiu de visare.

Iluzia este o toană a Nemuririi plictisită de propria sa calitate.

Iluzia devine speranță împlinită abia atunci când adevărul e uitat.

Iluzia este roata care învârte privirea fiecărui înțeles încotro bate vântul nonsensului.

Iluzia este actorul preferat al propriei noastre existențe.

Iluzia este romanța cântată de viața fiecăruia dintre noi prin care devenim conștienți.

Iluzia vrăjește adevărul cu frumusețea sa poleită de deșertăciune amăgitoare.

Iluzia Vieții este magia care se vrea adevăr și realitate cotidiană.

Iluzia este numărătoarea inversă a logicii, iar logica numărătoarea iluziei.

Nu poate exista iluzie fără propria ei logică precum nu poate exista adevăr al iluziei care să nu conțină o logică. De și unicul adevăr este adevărul absolut care nu mai aparține iluziei devenind astfel illogic.

Iluzia se deosebește de viață numai prin moarte. În schimb iluzia morții se deosebește de viață prin nemurire.

Doar moartea ne apare ca fiind eternă, nu și viața iluziei.

Iluzia străbate munții împlinirii într-o clipă,pe când adevărul absolut s-ar putea să nu-i poată străbate deloc fiindcă aceștia par să nu existe.

Iluzia te poate face împlinit pe când adevărul s-ar putea să nu reușească,de aceea e nevoie de moarte în această lume.

Fără iluzia morții nu am fi pe deplin împliniți în viață.

Iluzia îți deslușește deșertăciunea vieții doar dacă nu înțelegi moartea.

Oare am mai ști ce este frumusețea,împlinirea,iubirea care te sufocă fără iluzia de a ști că ne așteaptă moartea la un capăt de drum al vieții.

Libertatea Iluziei Vieții constă în dorul necuprins către nemuritoarea fericire, neatinsă niciodată de altfel.

Iluzia este libertatea de a atinge fericirea morganatică.

Oare am cunoaște fericirea dacă nu am muri?

Oare am ști ce este necuprinsul dacă nu ne-am lovi de stânca timpului?

Încotro se îndreaptă pașii Destinului meu voi întreba Iluzia Vieții? Îmi va răspunde:” -către eternitatea lumii de apoi.”

Ce poate fi mai mare deșertăciune, decât adevărul absolut în această lume iluzorie? Adevărul absolut al cunoașterii este perceput aici drept:necunoaștere!

Cine nu înțelege iluzia propriei sale vieții nu știe de ce s-a născut astfel.

Iluzia este aceea care nu te lasă să înțelegi niciodată că de fapt nu poți înțelege.

Rodul iluziei este fructul nesăbuit al înstrăinării de propriul tău sine.

Iluzia își amintește de tine doar atunci când refuzi să mai gândești sau să mai crezi în ceva anume și te obligă să devii frustrat.

Ce mare nevoie avem de iluzie în fața morții, dar de iluzia de a fi iluzorie moartea.

Iluzia se naște și moare odată cu Destinul lumii sufletului tău.

Iluzia Vieții este moartea vieții ce moare cu fiecare clipă spre a-și regăsi neființa.

Iluzia este voalul presărat cu nepăsarea Destinului de a se ști împlinit deoarece crede în împlinire ca fiind un dat.

Iluzia este nemărginirea sufletului de a-și înțelege propria sa mărginire.

Iluzia este toarta de la ulciorul spart al împlinirii din această lume.

Iluzia este zăpada cunoașterii care se topește în arșița deșertăciunii acestei vieți.

Iluzia este inima ce nu poate înțelege că bate numai mărginirea în privirile nemărginirii unei mari iubiri.

Iluzia este dorul care se dorește perfecțiune în absurd.

Iluzia este necuviința de a ști adevărul într-o lume a cunoașterii.

Iluzia este sita care va cerne neghina adevărului absolut din deșertăciunea care acceptă iubirea.

Iluzia este poarta care lasă să intre orice în afară de adevărul absolut ce nu poate înțelege iubirea decât ca un absolut.

Iluzia iubirii absolute este o durere poate mai mare decât iluzia în sine, fiindcă este unica șansă în această lume de a privi adevărul absolut.

Iluzia se hrănește în mod paradoxal numai cu iubire, tânjește după absolutul iubirii, fără a-l putea atinge vreodată. Iată adevărata tristețe a acestei lumi.

Iluzia te petrece numai până la poarta absolutului după care te lasă să te descurci singur așteptându-ți moartea.

Iluzia e un rău necesar în fiecare privire care vrea să iubească, iubirea adevărului absolut pe care nu o va atinge niciodată decât prin moartea de sine.

Iluzia iubirii este începutul etern al unei mari iubiri .

Cea mai crudă șansă pe care o poate avea un suflet: aceea de a vedea cât poate fi de străină față de el această iluzie.

Iluzia este șansa pe care o ai de a nu cunoaște adevărata față înstrăinată de tine a acestei lumi. Cine ești tu, călătorule?

Iluzia rămâne doar acolo unde fuge adevărul, dar vai, această lume este o mare iluzie.

Iluzia se spală cu apa viselor de a putea iubi o iubire ce aparține numai adevărului, de aici întreaga suferință a acestei lumi.

Iluzia lenevește doar la soarele unde amintirea va uita totul într-o zi.

Iluzia se sfârșește doar dacă începe pe când adevărul absolut nu începe niciodată pentru a se putea sfârși.

Iluzia te adoră numai dacă înțelegi că zorii minunați din ochii marii tale iubirii nu vor trece niciodată.

Dacă iluzia marii tale iubiri se sprijină pe adevăr doar în moarte, devenind o iluzie a iluziei morții, atunci și iluzia propriei tale vieți se sprijină numai pe Destin devenind o iluzie a iluziei Destinului.

Iluzia rămâne în spatele tău cu durerea de a căuta orizontul fericirii de una singură. Moartea te așteaptă în fața ta cu fericirea de a nu mai avea nevoie niciodată de orizontul durerii.

Iluzia este șansa de a crede în credința unui crez dintr-un ocean de deșertăciune.

Iluzia este absurdul atât de rar conștientizat al existenței.

Iluzia este unica ce decide în această lume caracteristicile absurdului de a deveni perfecțiune.

Iluzia adoră valurile amăgitoare ale nesfârșirii pe care nu le poate cuprinde niciodată, pe când adevărul absolut calcă pe zidurile acestor valuri ruinându-le în necunoaștere.

Iluzia este aroma de răsărit și de apus a Destinului.

Iluzia este fiorul mereu distinct al dorinței de a nu se termina niciodată Totul.

Iluzia înoată doar în apele învolburate ale unei întrebări de care adevărul absolut nu are nevoie,cunoscându-i răspunsul.

Iluzia repetă la nesfârșit aria fericirii fără ca să-i afle vreodată adevăratele sale acorduri.

Iluzia va căuta etern doar pentru a avea ce să găsească în răspunsul care o trimite către o nouă căutare de sine.

Doar iluzia poate cunoaște liniștea fiindcă adevărul absolut nu cunoaște nimic ci doar recunoaște neantul.

Iluzia se pierde în ochii adânci ai sufletului tău căutând nemărginirea, spre a afla noi și noi orizonturi ale iubirii, până când va muri lăsând locul eternității în clipa căreia, ne vom pierde definitiv,devenind o stea.

Iluzia este remușcarea propriului nostru Destin de a-și fi pierdut eternitatea la ruletă norocului Lui Dumnezeu.

Iluzia este necuprinsul cuprins într-un pumn de țărână.

Iluzia nu se compară decât cu reflectarea sa în adevărul absolut: acela de a fi adevărată sau nu!

Iluzia, ce mare frumusețe în căutare de identitate!

Iluzia naște mereu clipe pe care nu le va înțelege niciodată.

Iluzia sporește banii deșertăciunii.

Iluzia te adoră alături de deșertăciunea morții.

Iluzia revine numai în uitarea de sine, altfel redevine realitate.

Noi suntem iluzia pierdută a unei vieți la capăt de Destin.

INFINIT

Unica limită a infinitului este continuitatea sa infinită dar să nu uităm că în orice continuitate se află un finit tocmai fiindcă acel ceva continuă dintr-un anumit nivel sau de la un anumit punct.

Infinitul va fi mereu jucăria care nu se poate strica a Lui Dumnezeu.

Infinitul este gardianul întregii existențe.

Infinitul este poarta care se deschide doar pentru a închide finitul.

Infinitul va include mereu finitul și se vă exclude pe sine.

Niciodată nu va fi un infinit supus cuiva decât propriei sale legități care constă în suma tuturor celorlalte legități posibile.

Infinitul devine o sumă de legități, doar când trebuie raportat la finit, fiind oglinda acestuia.

Infinitul nu va recunoaște niciodată nașterea și moartea în schimb va recunoaște nemurirea.

Infinitul este departe de orice Iluzie a Vieții.Întreaga istorie a lumii devine pentru infinit o simplă clipă eternă și atât.

Infinitul nu a măsluit niciodată zarurile dșertăciunii pe masa existenței însă finitul,da!

Infinitul este mereu singur în fața tuturor.

Indiferent cât de abătut ai fi infinitul va fi mereu alături de tine oriunde te-ai afla.

Infinitul este acela care nu împarte și nici nu desparte niciodată,ci unește.

Infinitul este logica care și-a pierdut sensul,putând fi peste tot și nicăieri.

Infinitul nu iartă și nici nu greșește niciodată fiindcă nu se recunoaște decât pe sine.

Infinitul este lacrimă care nu știe ce e plânsul fiindcă este Totul.

Infinitul este împlinirea supremă a hazardului de a fi.

Infinitul este nonsensul sensului de a cunoaște.

Infinitul este libertatea care nu poate avea nevoie de libertate neavând încotro să mai alerge.

Infinitul este scopul al cărui scop este tocmai lipsa oricărui alt scop decât acela de infinit.

Infinitul este marginea eternă ce nu acceptă niciodată:marginea.

Infinitul nu poate muri niciodată fiindcă nu se poate naște în schimb poate fi memorat.

Infinitul este jocul care nu se termină niciodată în gândul Lui Dumnezeu.

Infinitul este oceanul ce nu cunoaște nici valuri și nici furtuni fiindcă toate acestea încep și se sfârșesc la un moment dat.

Infinitul nu cunoaște decât nemurirea sa.

Infinitul nu se surpă niciodată în propriul său sine ca și finitul fiindcă nu are adâncimi.Orice adâncime în infinit își pierde orice reper,deci este un nonsens.

Infinitul este unicul ce nu poate aștepta niciodată nimic,fiind:totul.

Infinitul crede doar în propriul său sine și atât.

Infinitul se măsoară doar cu șinele său .

Oricât de mareș ar fi infinitul, acesta nu va putea gândi niciodată fără finit,fiindcă nu ar avea nici un reper.

Finitul este cel care dă măreția infinitului în gândire iar infinitul pe aceea a finitului.

Oricât de mulți ar fi pașii infinitului aceștia nu vor putea lăsa urme în gândire fără de finit.Orice urmă este un finit.

A crede în infinit este sublim dar a practica acel crez devine imposibil.

Infinitul nu te va înțelege niciodată ci doar te va întreba mereu fără să-ți poată da un răspuns, într-o lume iluzorie.

Infinitul nu cunoaște somnul fiindcă nu se trezește niciodată din starea lui. Altfel ar deveni finit.

Infinitul spală ochii plini de speranțe ai finitului cu propria sa nemurire dar nu poate opri niciodată lacrima scursă din ei pe fața Lui Dumnezeu.

Doar finitul poate plânge fiindcă infinitul nu poate începe niciodată să lăcrimeze.

Niciodată să nu fii abătut fiindcă infinitul se află în tine.

Infinitul este cheia care nu va deschide niciodată lacătul deșertăciunii.

Infinitul este vârful care va urca mereu în ochii ce vor să-l cuprindă.

Infinitul este unica ancoră a omului ce poate fi prinsă de adevărul absolut.

Infinitul nu te va întreba niciodată de ce ci îți va spune: nu!

Infinitul te ascultă doar dacă nu-l întrebi nimic.

Infinitul nu poate înțelege nimic altceva din om decât iubirea care la rândul ei nu poate fi înțeleasă.

Infinitul devine strigătul neputinței omului în fața deșertăciunii vieții. De aceea infinitul este cel care neagă mereu.

Infinitul este :nu, iar finitul este: da. Care din ele sunt cele mai plauzibile și mai des uzitate în viața noastră? De câte ori nu înseamnă da și invers?

Infinitul nu va săpa albia nici unei dureri fiindcă este mai presus de viață.

Infinitul este calea căilor de dinainte de a fi fost vreodată o cale,pe când finitul este calea căilor după ce a fost o cale.Astfel s-a născut viața și a murit moartea în infinit.

Moartea moare doar în infinit și viața se naște doar în finit spre a muri.

Infinitul nu cade niciodată asemeni unei frunze din copacul nemuririi ci doar finitul.

Aș vrea să întreb infinitul de ce suntem datori cu o viață și o moarte?Răspunsul a fost:când?

Infinitul nu poate alege deoarece nu știe decât o singură cale a tuturor căilor pe când finitul știe toate căile spre a putea alege una singură.

Infinitul te înțelege doar dacă nu îl poți înțelege.

Infinitul te adoră doar dacă nu știi ce înseamnă adorația.

Infinitul te iartă doar dacă crezi minciunile finitului.

Infinitul minte doar dacă vrea finitul altfel nu cunoaște minciuna.

Infinitul te cuprinde numai atunci când stai departe de el și îl privești din țarina amară a finitului,altfel nu îl poți înțelege.

Infinitul nu doare niciodată ci speră prin gratiile acestei lumi.

Infinitul ascultă șoaptele finitului cu sufletul nemuririi.

Infinitul își înțelege doar propria sa nemurire ce nu poate fi nicăieri în altă parte decât în sinele său.

Infinitul te orbește cu absolutul său încât ajungi să nu mai vezi nimic.

Infinitul nu cunoaște decât un singur adevăr: adevărul absolut.

Infinitul află de nemurirea sa doar de la finit altfel nu ar cunoaște-o nefiindu-i necesară.

Nemurirea infinitului îi este necesară doar finitului.

Nemurirea infinitului este soarele finitului fără de care viața nu ar exista.

Infinitul nemuritor și finitul muritor. Iată plânsul acestei lumi.

Infinitul va pluti mereu pe aripa dorului de nemurire al lumii.

Infinitul este podul ale cărui capete nu se întrezăresc niciodată dar este străbătut de speranța în perfecțiune a acestei vieți.

Infinitul este dorința nemuririi de a uita de moarte.

Infinitul se ascunde doar acolo unde apare iubirea.

Infinitul nu răsare niciodată decât în sufletul care iubește.

Infinitul uită pentru totdeauna moartea, ucigând-o.

Infinitul este unicul care poate înțelege moartea.

Infinitul este unicul abis unde gândul se pierde definitiv.

Infinitul nu poate niciodată spune niciodată fiind el în sinea lui
acel: niciodată.

Doar norii infinitului pot stropi amintirea secată a iubirii.

Infinitul și iubirea sunt cele două coordonate mentale care nu
încep și nu se sfârșesc niciodată.

Infinitul este pacea dintre neputința și aspirația omului.

Infinitul nu te urcă și nici nu te coboară. Te întărește.

Infinitul se supune doar logicii care nu acceptă logica.

Infinitul este și un produs al neputinței noastre.

Infinitul este roata care a deraiat pe traversa finitului într-un
gând dumnezeiesc.

Infinitul este focul care nu stinge niciodată amintirea unei
iubiri.

Infinitul este roua care va înflori iarba iubirii din ochii tăi.

Infinitul este saltul gândului Lui Dumnezeu în apa neantului.

Infinitul nu înflorește decât în inima care nu va bate niciodată
iubirea ci o va simți.

Infinitul nu poate fi gândit ci doar simțit.

Infinitul devine necuprins în sufletele ce ard de focul pasiunii
doar dacă acestea înțeleg că întreaga iubire devine eternă doar prin
moarte său sfârșit.

O iubire nu se sfârșește niciodată tocmai fiindcă în sfârșitul ei se află infinitul.

Ce anume poate să înțeleagă infinitul atunci când ne privește?Că prea adesea ne pierdem în finitul minciunii din noi.

Unde poți găsi mai mult infinit decât într-un cimitir?

Infinitul iubirii este lumina stelei care de și moartă demult se pierde la nesfârșit în noi și noi dimensiuni spațiale amintind etern de existența unei mari iubiri ce nu va apune niciodată.

Infinitul este lumina neagră din noi care nu ne luminează țărâna corpului nostru ci sufletul.

Lumina neagră a infinitului este total opusă luminii albe a finitului dar ambele sunt luminile divine care au hărăzit acest Tot al nostru.

Infinitul devine un coșmar doar pentru cei mărginiți.

Infinitul este școala care te învață să spui și să înțelegi ce înseamnă:nu.

Infinitul se luptă cu tine doar dacă vrei cu tot dinadinsul să-l înfrunți cu idei finite.Cum nu poți gândi infinit,lasă-l în pace.Te va învinge.

Infinitul te va ajuta numai în măsura în care vei înțelege de ce nu îl poate cuprinde niciodată finitul.

Infinitul este poarta unicului vis care nu acceptă compromisul de a fi știut.

Infinitul nu va irosi niciodată nimic cu tine, din ceea ce crezi tu, că poate însemna irosire în această lume deșartă. Doar finitul este cel ce irosește. Deci e mai bine să-l lași în pace.

Infinitul se ascunde de tine fiindcă nu te poate înțelege la fel cum nici tu nu îl înțelegi la rândul tău. Iubește cu adevărat și-l vei afla.

Infinitul te aude doar dacă strigi înlăuntrul sufletului tău.

Infinitul este orizontul inimii pe care oricât de mult ți-ai dori să-l cuprinzi, nu vei reuși niciodată.

Infinitul este vântul din pumnii deșertăciunii pentru cel care nu știe ce este iubirea.

Infinitul din iubire nu te va aștepta niciodată dacă nu îl vei simți.

Cine nu a simțit infinitul din iubire nici măcar nu s-a născut pe această lume unde nașterea și moartea se pierd în infinit.

Niciodată infinitul nu-ți va întinde mâna dacă tu nu știi cum să o simți iubindu-i clipa să eternă.

Infinitul și iubirea nu pot fi separate niciodată de finit ci doar memorate la nesfârșit.

Infinitul este zeul ai cărui pași nu vor călca niciodată praful deșertăciunii acestei lumi, fiindcă se află doar în iubirile care de și trăiesc închise în corpurile de țărână, sufletele lor se află dincolo de lume.

Infinitul este steaua care luminează aureola iubirii.

Clipa infinitului nu va înțelege niciodată anii grei și gârboviți de suferințe ai finitului.

Nu există sentiment mai înălțător decât să te împaci cu infinitul din tine.

Ești pe patul morții?Nu dispera!Gândește la infinitul din tine și înțelege că vei trăi veșnic.

Adevărata lume a infinitului din tine este aceea în care poți asculta,vedea sau simți doar cu gândurile.Încearcă să o crezi după inima ta,iubind din tot sufletul.Nu este minunată?Aceasta e calea spre fericire.

De câte ori ești trist nu uita că există infinit și toate câte sunt, nu sunt și vor mai fi,raportate la infinit,sunt:nimic!

Lăsați-vă cuprinși de infinitul din voi și veți înțelege de ce sufletele voastre sunt mult mai puternice decât colbul deșertăciunii dus către nicăieri.

Adevărata bunătatea a Lui Dumnezeu o vei simți doar atunci când vei simți infinitul iubirii din tine.

Cine nu a iubit niciodată nu s-a născut fiindcă nu s-a hrănit cu infinitul din el spre a trăi în lumina propriului său suflet.

Infinitul este ulciorul care nu se sparge niciodată de stânca timpului.

Infinitul nu va număra niciodată frunzele amintirii ruginite în toamnă târzie a deșertăciunii,fiindcă amintirea lui este eternitatea.

Nu vei putea iubi niciodată fără să înțelegi că infinitul nu poate fi înțeles.

Infinitul nu poate crede decât în iubire.

Infinitul nu spală doar uitarea ci și viața,de aceea e atât amintire cât și moarte,e lumea de apoi.

Infinitul nu va trece niciodată pe strada vieții fiindcă este cel care îi detestă limitele.

Infinitul nu înoată în abisul cunoașterii deoarece aceasta este unicul adevăr care îl ucide.

INSTINCT

Instinctul este gândul nelocuit de nici o idee decât de el însuși, de simțirea sa.

Instinctul este simțirea de către neființă a ființei.

Instinctul primordial este începutul etern al Totului.

Instinctul este aura divină a neființei.

Instinctul este regăsirea de sine a neființei în ființă.

Instinctul este prima libertate a neființei: aceea de a fi.

Instinctul este împlinirea de sine a neființei prin ființare.

Instinctul este originea Lui Dumnezeu.

Instinctul este prima treaptă a simțirii.

Prin instinct a înțeles neființa că există.

Instinctul etern al neființei infinitului nu este instinctul cunoscut de noi, ci o stare de fapt deasupra oricărui Cuvânt

Matrice,caracterizată prin calitatea de a da dimensionalitate infinitului.Aceasta stă la originea energiei,sensului,Cuvântului și al Evenimentului Primordial.

Instinctul etern al neființei,ce stă la originea Cuvântului Dor,definit ca fiind Cuvântul Matrice al Dumnezeului Primordial, este dincolo de orice Formă intangibilă,dincolo de orice asimptotism sau tangențiabilitate,dincolo de orice înțeles, fiind inițiatorul de facto al înțelesului din neînțeles.

Instinctul etern al neființei stă la originea energiei, nefiind o energie cu un înțeles în devenire al primului Cuvânt Matrice.

Instinctul etern al neființei nu poate fi un Cuvânt în sine neavând un înțeles decât prin Lipsă din semantical,semiotical și asemiotical infinit,care este Cuvântul Dor.De aceea Cuvântul Dor este cel care recunoaște la rândul Lui Instinctul Neființei Infinite.

Instinctul vieții este teamă de moarte iar al morții să fie teamă de viață?

Atunci când iubești o faci mai înainte de toate instinctual.

Instinctul este sufletul oricărei iubiri.

Nu am putea iubi fără instinct.

Instinctul este primul geamăt al ființei din neființa sa.

Instinctul este unica limită alături de haos, dintre infinitul ființei și cel al neființei.

Instinctul este Marea Revelație a Lui Dumnezeu prin care acesta există.

Instinctul este cu mult dincolo de orice existență chiar dacă determină existența.

Instinctul și haosul sunt baza a Tot și a Toate.

Instinctul este părintele Luminii Divine.

Instinctul este strălucirea conștiinței de dincolo de orice Univers.

Instinctul este frumusețea divină a ființei regăsită în neființă.

Instinctul poate fi descris dar niciodată, înțeles.

Instinctul nu gândește ci simte gândirea.

Instinctul te va înțelege doar când nu vei căuta un înțeles.

Instinctul este centura de siguranță a vieții.

Ce s-ar face lumea aceasta fără instinct? Ar mai exista?

Absolut orice ființă va fi înveșmântată în mantia instinctului.

Instinctul gândește de multe ori mai profund decât orice înțelept.

Instinctul este sufletul ființei, în care și-a lăsat genele neființa.

Nicăieri nu ne apropiem mai tare de perfecțiune decât prin instinct.

Față de instinct nu poți fi alături fiindcă ești tu, dar mai ales inexplicabilul din tine.

Instinctul este podul dintre existență și adevărul absolut.

Instinctul nu poate fi înțeles niciodată.

Instinctul este regulă care nu cunoaște legitatea!

Instinctul este inexplicabilul din noi.

Numai prin instinct lumea cunoaște ora exactă a nemuririi față de murire,existând.

Instinctul este marele singuratic al existenței noastre,atunci când nu iubește.

Instinctul lumii este un personaj tragic.Se agață de viață cunoscând iminența morții.

Instinctul se deosebește de tine prin adevăr.

Instinctul este unicul care-și permite să dea la o parte Iluzia Vieții.

Numai instinctul îl recunoaște cu adevărat pe Dumnezeu.

Prin instinct și ateii au un Dumnezeu al lor.

Dumnezeu se află în noi prin instinct.

Instinctul crede în tine fără să te întrebe nimic despre viața ta.

Marii învingători ai lumii au fost aceia care s-au bazat pe propriul lor instinct.

Instinctul este calea spre împlinire dacă știi cum să o urmezi. Nu o întreba niciodată de ce.

Instinctul este sursa valorii.

Atunci când ești abătut sau trist nu uita niciodată de instinctul care este mereu găzduit de ființa ta.

Instinctul este calea ființei.

Instinctul pare cel mai simplu element al cunoașterii noastre,dar și cel mai complicat.

Instinctul a clădit sau a dărâmat biserici,a declanșat războaie sau a adus pacea, a iubit sau a urât dar niciodată nu a pretins că știe de ce.

Instinctul devine farul salvator atunci când corabia vieții naufragiază.

Marii norocoși știu să-și cultive instinctul său instinctul îi cultivă pe ei?

Fii aproape de instinct.Iată cheia succesului.

Nu întreba niciodată instinctul de ce fiindcă îți va răspunde de fiecare dată cu o nouă întrebare.

Instinctul este o întrebare și atât.

Oricât de neînțeles ar fi instinctul pentru tine,nu uita un singur lucru, este unicul care L-a înțeles pe Dumnezeu!

IUBIRE

Iubirea este lacrima Lui Dumnezeu din această lume prelinsă la colțul ochilor tăi.

Iubirea este aripa frântă a unui înger ce a crezut în această lume.

Iubirea este împlinirea unicului adevăr al acestei lumi care este o mare minciună.

Iubirea este zefîrul ce adie peste icoana sufletelor care vor să înțeleagă această lume de neînțeles.

Iubirea este acceptarea celui mai mare rău ca fiind o salvare.

Iubirea nu poate muri niciodată fiindcă nu se poate naște, ea fiind eternă, undeva acolo, într-un colț de Destin.

Iubirea va căuta mereu absolutul chiar dacă acesta se ascunde în moarte.

Iubirea este împlinirea unicei promisiuni făcute cu Viața, și anume de a fi mai presus de Moarte.

Iubirea crede numai în lumina care nu apune niciodată din aura Dumnezeului clipei în care se află ochii pierduți unii în alții.

Iubirea se întoarce către tine doar dacă îl poți înțelege pe Dumnezeu.

Iubirea este mai presus decât orice creație fiind singura care poate străbate eternitatea sufletului tău.

Iubirea este vraja unei priviri care se pierde în lumina Destinului.

Iubirea este unicul adevăr al neînțelesului din toate înțelesurile acestei lumi.

Iubirea este până cu care a scris Dumnezeu pentru prima oară: Sunt singur fără de Tine!

Iubirea este unica arie a împlinirii din simfonia absurdului.

Iubirea este frumusețea fericirii de a strânge în brațe eternitatea.

Iubirea este răsăritul din ochii tăi a luminii sufletului ce nu va apune niciodată.

Iubirea nu poate cere niciodată iertare.

În iubire nu poți greși niciodată decât simți.

Iubirea nu știe ce este timpul decât clipa.

Iubirea va fi mereu unică și indivizibilă.

Iubirea nu plânge niciodată fiind în lacrima eternității.

Iubirea se supune doar iubirii, așa că nu poate trișa.

Iubirea este unica ce va înțelege cât de adânc poate fi sufletul iubit.

Iubirea nu iartă niciodată fiindcă nu cunoaște greșeala decât împăcarea.

Doar iubirea poate crede mereu în aripa unui înger care nu se va frânge niciodată fără să o intereseze dacă există Dumnezeu sau nu.

Adevărata iubire nu cunoaște gelozia în schimb gelozia nu va ști niciodată ce este adevărata iubire.

Nu există criterii anume de a defini iubirea, cum nu există suflet care să poată spune că iubirea are doar o singură definiție.

Iubirea poate fi oceanul din ochii tăi ale cărui valuri se lovesc de sufletul meu, înecându-l în eternitatea momentului.

Iubirea nu minte niciodată ci spune povești fiindcă în iubire cu toții suntem copii.

Într-o iubire nu poți înșela fiindcă nu cunoști măsura simțirii și nici imensitatea sufletului în care te pierzi.

Iubirea este totul din nimic și nimic din tot.

Iubirea este corabia care navighează mereu pe oceanul simțirii căutând mereu portul fericirii ce nu-l va afla niciodată.

Iubirea nu poate trece nicăieri de noi, decât să rămână în urma noastră.

Cel mai mare rău în iubire este să accepți amintirea că atare, dar să nu uităm că viața este o amintire.

În iubire să nu spui niciodată nu fiindcă nu ești tu cel care decide ci sufletul tău.

Iubirea este asemenea soarelui. Răsare în spatele zorilor unor priviri, pentru a apune după orizontul însângerat al unei amintiri ce va străluci în noaptea vieții.

Niciodată nu poți accepta ceva în iubire fiindcă nu poți decide. Cel care scrie cu pana iubirii este numai Dumnezeu.

Iubirea poartă Destinul pe unde vrea ea.

Iubirea nu poate fi dulce și nici amară ci doar iubită.

Iubirea nu călătorește niciodată la drum cu viața, fiind în gara unei clipe unde viața poate să o zărească sau nu.

Descântecul iubirii este oracolul Destinului. Doar iubirea îl poate consulta pentru a fixa boala de care suferă acesta.

Iubirea nu cunoaște amăgirea fiindcă sinele ei amăgește mereu deșertăciunea vieții cu un nou absolut.

Iubirea și deșertăciunea nu fac niciodată casă bună.

Iubirea este aceea care fură eternitatea unei singure clipe pentru a da în schimbul ei o viață plină de ani grei.

Iubirea va fi mereu străină de politețe fiindcă nu cunoaște nici ierarhia și nici diferențierile între cele două suflete.

Cel mai sublim adevăr într-o iubire este cearta dintre cei doi care sunt percepuți ca unul singur. Prin urmare în iubire fiecare se ceartă cu el însuși.

Iubirea va crede mereu și negreșit numai în propriul său sine. De aceea tot ce nu se află în universul său devine străin. De aceea îndrăgostiții sunt cei mai străini dintre oameni.

Iubirea devine povara sufletului ce o poartă dacă refuză să uite de deșertăciunea acestei lumi.

Iubirea este ca și vântul. Oricât de mult ai încerca să o cuprinzi în brațe nu vei reuși. Dacă vei dori să o respiri adânc în sufletul tău vei prinde noi puteri.

Iubirea nu se poate desprinde niciodată din clipa hărăzită ei decât dacă vei accepta să părăsești eternitatea sufletului tău pentru totdeauna, îmbrățișând nonsensul vieții.

Iubirea nu poate fi cumpărată și nici vândută pe tarabă vieții oricât de mare ar fi prețul ei.

Iubirea poate exista în sufletul unui singur cuvânt o veșnicie.

Ce poate fi mai înălțător sau mai sublim decât iubirea, atunci când îi simți veșnicia pierdută în privirea celui alt?

Iubirea te ridică sau te doboară, în funcție de modul cum îi percepi veșnicia.

În iubire nu este bine să promiți niciodată nimic tocmai fiindcă iubirea nu promite niciodată nimic ci ia totul.

Să fie nemărginirea sânul la care a supt cândva iubirea ce nu vrea să înțeleagă pentru nimic în lume moartea?

Ce poate fi mai adevărat decât iubirea? Dar mai fals decât nrecunoașterea ei?

A spune că iubirea se îndreaptă undeva anume este ca și cum ai afirma că moartea poate fi fără de naștere.

Iubirea fără de moarte nu poate exista fiindcă și iubirea se naște chiar dacă nu acceptă moartea niciodată.

Iubirea este unica care poate înțelege absolutul.

Fără de iubire lumea ar fi o eternă sală de așteptare a morții.

În iubire subiectul va fi întotdeauna: „Noi”, iar predicatul: ”Eternitatea”.

Iubirea nu va înțelege niciodată cum de poți înțelege.

Iubirea te așteaptă acolo unde nici Moartea nu se așteaptă că va găsi Destinul.

Adevărata iubire te lovește cu propriul tău Destin și te iartă cu Moartea.

A striga în iubire este ca și cum ai striga într-o lacrimă. Unicul strigăt va fi doar acela al tăcerii.

Iubirea nu poate înțelege niciodată ecoul stins al cuvintelor ci doar eternitatea lor.

Iubirea nu se aprinde niciodată fiindcă sinele său este lumina eternă, ce a fost, va fi și este.

Să nu te aștepți niciodată să primești ceva în schimbul iubirii fiindcă aceasta nu poate plăti nici un adevăr.

Iubirea zboară în lacrima eternității doar dacă știi să privești cu ochii închiși.

Cel care îți va arăta iubirea este cel mai mare mincinos. Iubirea nu poate fi văzută niciodată ci doar trăită.

A spune "te iubesc" în iubire, este exact ca și cum ai vrea să umpli un ocean cu o lacrimă.

Iubirea nu va accepta niciodată să fie înțeleasă.

Iubirea va merge doar în inima care își bate propriul Destin.

Iubirea este singură ce acceptă minciuna dorinței.

Iubire sinceră nu vei vedea niciodată fiindcă în iubire totul devine sincer chiar și minciuna.

Iubirea este cel mai mare legământ pe care l-a făcut Dumnezeu cu Existența. Acela de a nu înțelege nimic din această lume, dar să simți că știi totul, că vrei totul și mai ales că înfrunți orice, pentru o privire.

Nu există iubire pierdută ci doar regăsită.

Nici o iubire nu poate fi mare sau mică precum nici un infinit nu poate fi mare sau mic, când ambele pornesc din suflăte.

În iubire nu poți să uiți niciodată tocmai fiindcă îți vei aminti mereu că ai uitat uitarea.

Spune iubire și taci. E îndeajuns. Pe urmă privește moartea. Mai există?

Iubirea te va chinui doar dacă te vei încăpățâna cu tot dinadinsul să accepți că în această lume există adevăr și minciună. Pentru iubire ambele sunt un adevăr.

Înțelegerea în iubire este cel mai chinuitor uragan al vieții, în schimb furtuna devine liniștea inimii, fiindcă în iubire nu poate fi înțelegere niciodată.

În iubire doar valurile furtunii simțirilor se pot înțelege între ele.

A promite în iubire este ca și cum ai striga în abis tocmai fiindcă iubirea nu cere niciodată nimic.

Iubirea nu te poate amăgi niciodată ci doar ucide.

Dacă odată cu fiecare clipă ne apropiem de moarte, odată cu fiecare clipă pierdem eternitatea unei iubiri.

Iubirea nu te poate crede pe tine orice ai spune fiindcă va fi mereu partea opusă a personalității tale.

Iubirea se bucură doar dacă nu este întrebată niciodată.

Iubirea nu va avea niciodată un vocabular al ei ci doar eternitatea clipei sale.

Iubirea te ucide doar dacă vei încerca să înțelegi infinitul din privirea sa, sau să înțelegi neînțelesul din inimă sa.

Iubirea trebuie acceptată așa cum e. Nu cere niciodată nici să o lauzi și nici să o supraestimezi fiindcă toate acestea aparțin unei lumi diametral opuse iubirii.

Iubirea va fi mereu călătorul din gara unei speranțe care privește trenul existenței acesteia efemere cum îi duce pe toți din jurul său în afară de noi, ce vom merge cu trenul eternității.

Iubirea va deține mereu cheia eternității din această lume.

Iubirea te cheamă doar dacă nu o asculți și te înțelege doar dacă nu o înțelegi.

Iubirea este fructul uitat de Dumnezeu în grădina păcatului.

Iubirea va complica totul atunci când nu poate fi înțeleasă.
Dar cine crede că iubirea poate fi înțeleasă greșește.

Iubirea este nimbul infinitului din această lume.

Iubirea devine pasiune doar atunci când devine comparată cu Destinul.

Iubirea nu poate ști încotro va merge însă pasiunea, da.

Iubirea te încântă doar dacă asculți infinitul din tine.

Iubirea te va alege din mărelele Destinului atunci când vei înțelege că unicul sens al existenței tale este simțirea.

Iubirea este floarea care nu poate fi tăiată niciodată din amintirea unui suflet.

Iubirea este aripa care odată frântă nu va înțelege niciodată greșeala ta.

Iubirea nu va pluti niciodată în aerul superficialității.

Iubirea va părăsi pasiunea la unul din colțurile uitării, însă nu va pleca din inima ta decât atunci când această uitare va deveni o amintire.

Iubirea este alături de tine atâta timp cât vei ști să privești nemărginitul din ochii ei.

Învăță să plângi în iubire, să înțelegi că în lacrima ta nu vei fi niciodată tu ci voi.

Doamne, cât de bine ar fi ca atunci când trăim o mare iubire să nu complicăm totul. Să știm că ochii în care ne pierdem vor fi alături de Destinul nostru la nesfârșit, să știm că soarele răsare doar cu literă mică și niciodată cu literă mare? Doamne, oare ar fi bine să putem iubi astfel? Fără să simțim pasiunea în creația sinelui nostru? Fără să ne regăsim în acel transcidental tumult metafizic prin care iubirea devine cel mai complicat și implicit cel mai simplu lucru din această lume? E imposibil, fiindcă atunci când trăiești o mare iubire și mai ales pasiunea ei, simți că orice lucru oricât ar fi de simplu primește valențe pantagruelice, că e inexplicabil și implicit mai complicat decât orice pe lume. Asta e adevărata iubire și cine nu a trăit-o niciodată nici măcar nu s-a născut în această lume.

Iubirea este adevărul uitat de Dumnezeu pe drumul prăfuit al vieții noastre.

LUMINĂ

Lumină este necunoscutul aprins din noi spre a ne afla amintirea propriului Eu.

Ce s-ar face viața fără lumina morții care traversează mileniile în prezentul nostru?

Lumină este altarul ce desparte binele de rău în minunatul său spectru al cunoașterii.

Lumină este gândul Lui Dumnezeu prezent în tot și în toate.

Lumină este fericirea existenței de a spune da neantului.

Lumină este marea revelație a Lui Dumnezeu față de El însuși.

Lumină este rațiunea existenței de a fi, peste dimensiunile spațio-temporalității.

Lumină este dorința Lui Dumnezeu de a se face cunoscut lumii.

Lumină este darul divin prezent în Iluzia Vieții.

Lumina poate fi redusă la radiație electromagnetică,cuantă, fotoni, dar dincolo de toate acestea este unicul mesager care ne aduce viitorul trecut al morții în prezent,prin stele.

Doar lumina ne spune că și în moarte există viitor.

Lumina devine mesager fiind urma adevărului absolut ce traversează Iluzia Vieții.

Lumină este unica magie ce poate da un înțeles Iluziei Vieții.

Lumină este poarta deschisă a absolutului către sufletele noastre.

Lumină este miracolul prin care Dumnezeu ne amintește mereu.

Fără lumină întreaga lume ar fi lipsită de viață.

Lumină este viața eternă a morții care răzbate moartea vieții detronând dimensiunile prin transcendență.

Lumină este visul Destinului de a-și înțelege propria sa împlinire.

Lumină este cel mai de preț dar făcut acestei lumi.

Prin lumină îl percepem pe Dumnezeu.

Fără lumină întregul Destin s-ar năruî în propriul său sine.

Lumină este cel mai măreț mesager al eternității.

Lumină Divină este alcătuită din o infinitate de nivele spectrale unde fiecare posedă propria sa energie pentru orice gând din infinitatea de lumi.

Lumină Divină este Conștiința Universală formată din infinitatea de gânduri a Cuvintelor Matrici.

Lumină Divină este Gândul Suprem prin care se identifică Dumnezeu în ființele noastre.Nu există iad sau rai ci doar spectre energetice ale gândurilor din cadrul Luminii Divine.

Dumnezeu există, este Gândul Universal,este Lumină Divină,în el se află atât binele cât și răul dar și o infinitate de opuși ai acestora.Este adevărat că dacă vom alege un nivel spectral inferior nouă acesta ne va părea iad sau superior,răi.

MOARTE

Moartea este mai aproape decât sinele nostru de noi.

Înțelegem mai adânc neînțelesul morții decât Iluzia Vieții.

Ce poate fi Moartea decât împlinirea scopului acestei existențe?

Nimic nu este mai absolut decât Moartea în această lume.

Unicele adevăruri ale acestei vieți sunt moartea și iubirea.

Destinul Morții este acela de a împlini Viața.

Moartea este calea pe care a venit lumina spre a trece prin Viață și a reveni în aceeași Moarte față de Viață.

Mereu Moartea va fi un neant față de Viața ce nu mai există pentru Moarte.

Există oare o Moarte diferită pentru o anumită Viață? Niciodată. Întreaga Moarte este la fel, neant.

Viața este tărâmul revenirilor pe când Moartea al pierderilor. A revenit cineva din Moarte? Dar s-a pierdut cineva în Moarte?

Nimeni nu se poate pierde în Moarte fiindcă nu are un țel ca și în Viață.

Moartea este mereu dincolo de sufletul care o vede un fel de Viață, devenind o predestinare a absurdului.

Între Moarte și Absurd există o înțelegere. Nici unul și nici celălalt nu pot devansa Viața.

Cuvântul înseamnă Viață iar Adevărul său: Moarte.

Nemurirea va urma mereu Vieții și niciodată Morții fiind urma Vieții din pasul Morții.

Moartea vine mereu ca un mare neînțeles.

Moartea se ascunde numai în Viață.

Moartea a fost auzită numai de Viață și nicidecum de Moarte.

Scopul Morții este acela de a lumina calea Vieții.

Instinctul Morții este inima Vieții.

Florile ofilesc numai în Viață, niciodată în Moarte.

Doar Viața poate naufragia în portul unde va trage netăgăduit, în: Moarte.

Poate fi Moartea neîncrezătoare față de Viață?

S-a născut vreodată Moartea din altceva decât tot din Viață?

Este Moartea un Destin al Vieții?Cu siguranță:Da!

Poate fi teamă de Moarte altceva decât flacăra Vieții?

Știm ceea ce urmează Vieții dar niciodată ceea ce urmează Morții.

Dacă am ști destinul Morții am pierde Viața pentru totdeauna.

Nu există lumină mai mare decât întunericul Morții.Din acesta își trage seva întreaga Viață.

Oare dacă nu ar mai muri stelele ar mai trăi?

Există iubire mai mare decât aceea care vrea să existe și în Moarte?

Ar putea fi Iubire fără Moarte precum Viață fără Destin?Ambele se spală în apa Morții pentru a putea trăi.

Ce poate fi mai aproape decât Moartea în Viață?

Ar mai avea Viața un țel fără de Moarte?

Cine nu a înotat în mrejele Vieții nu va putea înțelege niciodată de ce aceasta trebuie să moară.

Câtă Moarte există într-o mare iubire?

Viața acceptă Moartea doar când nu mai are încotro,pe când Moartea acceptă Viața necondiționat.Atunci,cine iubește sincer în acest mariaj?

Doar față de Viață poate exista o Moarte ușoară.

Nicăieri nu te vei afla cu o moarte mai puțin decât cu propria ta Moarte.

Instinctul nu moare niciodată ci devine instantaneu Moarte.

Nu poate fi nimic mai mult decât Moartea precum nu poate fi mai puțin decât Viața.

Să știi ce vrei în fața Morții este o nebunie.

Alături de Moarte suntem străini cu toții.

Fericirea Vieții este nașterea Morții.

A iubi Moartea înseamnă a naște Viața.

Cine a aflat ce îi place Morții? Dar Vieții?

Este cineva care întors din Moarte să iubească Viața?

Privind Moartea am vrea să știm ce vrem de fapt?

A existat vreodată apusul Morții? Acela e cu siguranță nașterea Vieții.

A vorbi despre Moarte este exact ca și cum am muri dinainte de a ne fi născut.

A împărțit vreodată Moartea Destinul la masa tăcerii la fel ca și Viața?

Să știi ce vrei înseamnă să consulți în primul rând Moartea.

Ai văzut realizat vreodată înțelesul Morții? Privește Destinul.

Cine poate fi mai infatuat decât Viața în fața Morții?

Există zori fără de noapte, dar Moarte fără de zâmbetul tău?

Moartea va fi întotdeauna prima care te va lua definitiv din această lume.

Să nu crezi în Moarte este ca și cum ai crede în Viață.

Poate să fie mai puternică Moartea decât Iubirea? Prima te ia și a doua te aduce. Important e unde anume?

Nimic nu poate fi mai adevărat decât Moartea și nici mai fals decât Viața.

Moartea nu pleacă niciodată cu mâna goală.

Prin moarte ne luăm rămas bun de la cunoașterea acestei lumi? Dacă da, atunci înseamnă că aceasta nici măcar nu a existat în visul nostru.

Să fie moartea Golgota vieții?

Moartea se naște numai din viață. Doar cel născut poate muri.

Nașterea morții este moartea vieții în schimb să fie nașterea vieții, moartea morții?

Tot ce știm în această lume este că moartea începe odată cu nașterea și se sfârșește cu moartea.

Ce poate fi dincolo de naștere? Sex, săruturi, iubire. Dar dincolo de moarte?

A înțelege moartea este cel mai de preț lucru în această viață.

Întreaga viață este datoră morții prin simpla sa naștere.

Moartea nu poate muri.

A muri moartea înseamnă a trăi dar a trăi viața nu înseamnă a muri.

Moartea este un adevăr spus doar pe jumătate de către viață.Cu toții știm unde se naște fără să aflăm unde moare.

Moartea este inerția în care se pierde viața atunci când realizează că este o mare iluzie.

Moartea nu se poate ascunde niciodată de viață în schimb viața se ascunde mereu de moarte pe tot parcursul său.

A spune că viața sau moartea sunt binele sau răul este echivalent cu acceptarea perfecțiunii la una sau alta.Cine este perfectă, viața sau moartea?

Dacă lumea noastră nu ar cunoaște moartea,lumea ar deveni cel mai mare coșmar visat vreodată de un suflet pierdut în oceanul existenței.

Oricât de mult vom fugi de moarte ne vom îndrepta către sânul ei,fiindcă spre deosebire de viață, care are mai multe căi de urmat. Calea morții trece prin viață.

Adevărul morții nu poate fi decât viața precum adevărul vieții constă în moarte.Nu am putea accepta viața ca fiind un adevăr fără existența morții și invers.

Moartea este lumina care ne arată o singură cale atunci când viața înfrântă a greșit definitiv drumul.

Moartea va coborî muntele deșertăciunii urcat de viață spre a cuceri vârful suferinței.

Moartea primește doar clipa să eternă și niciodată anii vieții înrobiți de atât de multe clipe.

Moartea este marele neînțeles al vieții cum probabil viața al morții.

Moartea nu uită niciodată să aducă uitarea pe când viața da.

Moartea se poate găsi în tot ce este viu pe când viața nu se mai află în tot ce este mort.

Moartea este cea mai mare provocare a vieții și totodată cea mai mare înfrângere a sa la infinit.

Moartea spală mereu asfaltul negru al vieții pe care se topesc fulgii de zăpadă ai Destinului atâtor și atâtor suflete.

Moartea nu poate începe niciodată fără de viață, precum existența fără de non existență. De aceea ambele sunt una doar Iluzia Vieții noastre le disting astfel.

Moartea nu s-a sinucis niciodată în schimb viața,da.Cine este cel cu adevărat păcătos?Moartea sau viața?

Sinuciderea există numai în viață, odată intrată în moarte își pierde orice consistență fiindcă moartea nu poate muri.

A încerca să cauți viul în moarte este echivalent cu a căuta moartea în viață.Să recunoaștem.În această viață e plin de moarte,dar în moarte?

Moartea este unica libertate absolută a acestei lumi.

Moartea reculege toate amintirile vieții împlinindu-le în Destin.

Moartea nu reușește niciodată să fie înțeleasă pe deplin de viață.

Moartea este unicul joc care nu se mai termină niciodată în ochii vieții.

Moartea rămâne mereu în urma vieții pentru a nu pierde nimic din clipele acestea.

Moartea este împlinirea unui Destin care s-a crezut viață.

Moartea înțelege viața ca fiind pasul cel din urmă al propriei sale nașteri.

Moartea este pasiunea creației de a fi eternă.

Moartea este darul suprem al deșertăciunii făcut vieții.

Moartea este patima de care nici Dumnezeu nu a putut scăpa și anume, propria Sa eternitate.

Moartea va lua totul pentru a nu mai da niciodată.

Moartea crede numai în nașterea vieții și niciodată în moartea sa.

Moartea este libertatea de a fi dăruită existenței de Dumnezeu.

Moartea este creația supremă a vieții.

Începutul morții începe odată cu nașterea vieții. Ce coincidență divină?

Moartea lipsește numai din propria sa eternitate.

Moartea este atributul suprem al libertății.

Moartea nu va ascunde niciodată nimic vieții, fiind sufletul acesteea.

Moartea nu este cea care amăgește viața ci invers.

Moartea va cânta numai în orchestră vieții iar viața nu are nimic de spus în lumea morții.

Moartea este deplinătatea cunoașterii acestei Iluzii a Vieții.

Moartea nu poate ierta viața pentru minciuna existenței sale cu privire la cunoaștere.

Sunt conștient că dacă nu am trăi Iluzia Vieții, realitatea noastră ar fi moartea deplină.

Moartea nu joacă niciodată cu zaruri măsluite precum viața.

Moartea cunoaște doar un singur adevăr real,pe când viața o infinitate de adevăruri ireale.

Este mereu mai aproape Iluzia Vieții decât adevărul morții de sinele nostru,de aceea cel care ne trăiește viața este străinul din noi.

Nu poți să înțelegi Destinul fără moarte, precum nu poți să înțelegi viața fără Destin.

Cel mai îndepărtat adevăr al sufletului nostru de noi este adevărul morții.

Moartea se sprijină numai pe viață.

Ce este viața fără de moarte? Moarte eternă. Dar moartea fără de viață? Eternitate. În viață murim câte puțin cu fiecare clipă care trece.

Moartea este unicul tărâm care nu crede în lacrimi.

Moartea te privește doar în măsura în care vrei să înțelegi eternitatea Destinului tău.

Moartea poate să fie cel mai pasional joc al vieții, unde aceasta poate întâlni eternitatea.

Moartea este absurd doar pentru Iluzia Vieții.

Absolutul morții se regăsește în viață prin eternitatea lumii de apoi.

Moartea ajunge să înțeleagă viața doar ca un început propriu al său, pe când viața: un sfârșit.

Moartea nu revine niciodată pe unde a călcat.

Moartea este cântecul lebedei pe care zboară viața.

Moartea se naște odată cu viața însă unde se sfârșește una începe cealaltă. De ce?

Moartea și viața chiar dacă au un început în naștere, lumile lor nu încep și se sfârșesc atunci.

Dincolo de orice moarte nu poate fi decât viața eternă, întrucât moartea este văzută astfel doar fiindcă o privim din viață, altfel nu ar mai fi.

OCHI

Ochii sunt filele poveștilor nemuritoare ale sufletului.

Ochii sunt gara Destinului în care se pierd trenurile speranțelor.

Ce poate fi mai măreț decât răsăritul eternității din ochii tăi?

Oare unde este infinitul? În ochii tăi sau în ochii stelelor de pe bolta Destinului meu?

Am văzut ochi curioși, fericiți, împliniți, triști, dar niciodată infinitul, decât în ochii tăi.

Ochii sunt porțile prin care lumina ne amintește de originea noastră divină.

Ca să ajung dincolo de orice lume va trebui să mă adâncesc în infinitul ochilor tăi, navigând astfel pe oceanul sufletului tău etern.

Și orbii primesc lumina prin ochii minții.

Ochii sunt povestea veșnic neterminată a fiecărui Destin în parte.

Ochii sunt romanța amintirii prin care existăm.

De ce lăcrimează ochii acestei lumi Doamne?

În spatele ochilor se ascunde sufletul.

Poate fi ceva mai divin decât ochii inimii tale care bat în eternitatea clipei noastre cu lacrimile paradisului regăsit din noi?

Atunci când mint, ochii nu cred nici măcar în sufletul lor.

Ochii vieții se nasc închiși și se deschid larg în clipa eternă a morții.

Ochii sunt la limita dintre pământul din noi și suflet.

Ochii inimii mele bat cu lacrimile speranței de a te revedea.

Ochii sunt cel mai dureros răsărit din clipa morții, atunci când încremenesc deschiși către eternitate.

Ochii sunt vitrina sufletului care nu are nimic de vânzare profanului acestei lumi, ce se hrănește cu Iluzia Vieții.

Îmi e dor de ochii tăi în eternitatea pierdută din mine.

Ochii sunt frumusețea ascunsă a eternității din spatele Destinului ce transcede această lume.

Mi-aș dori să pot pluti mereu pe seninul ochilor tăi fără a naufragia vreodată într-o furtună pe țărmul uitării.

A reușit cineva vreodată să măsoare infinitul din ochii unui singur suflet, oricât de pribeag ar fi acesta?

Dincolo de ochii tăi în care mă pierd nu mai poate fi nimic decât pierderea în sine, precum Dumnezeu provine din sinele gândului Lui.

Nici o așteptare nu e mai dureroasă decât aceea pe care o regăsești în ochii iubirii tale.

De ce lacrimile părăsesc ochii eternității sufletelor noastre?

Am să cred întreaga mea viață în ochii sufletului tău, în care-mi regăsesc eternitatea pierdută a infinitului din mine.

Oricât de departe vei fi de mine, ochii tăi vor fi mereu în inima mea, mai aproape decât propriile mele gânduri.

Nu trebuie să-mi spui nimic. Ochii spun mai multe decât orice cuvânt.

Cât haos poate fi în ochii tăi de mă iubești atât!

În iubire să nu-ți ceri iertare niciodată și cu atât mai mult în ochii care-și caută lacrimă pe umărul căreia să ofteze, aflând eternitatea.

Înțeleg moartea, știu că avem această datorie prin Destin, dar nu și pe aceea a ochilor în care a răsărit numai Lumină Divină a iubirii întreaga lor viață!

Ce pot să sper în această existență unde ochii mor și plâng cu toată eternitatea risipită de moartea din ei.

Voi mai întâlni vreodată ochii tăi pe căile ireversibile ale timpului care mi-au readus tinerețea schimbând până și timpul din mine?

Îmi este greu să înțeleg ochii care se ascund în spatele propriului lor infinit.

Atunci când nu voi mai fi, privește ochii cerului și înțelege cât de mult te pot dori în eternitatea seninului din mine.

Ai ascultat vreodată vuietul valurilor din ochii mei care te doresc mai mult ca oricând pe această lume,gata să fie inundată de oceanul iubirii mele, pentru totdeauna.

Știi care este sensul acestei existențe?Privește în ochii iubirii și nu întreba nimic.Îți va răspunde tot ceea ce vrei să afli.

Îmi este atât de străină această existență încât nu odată am vrut să-i părăsesc toate cele șapte minuni ale sale.De ce nu am făcut-o?Fiindcă am descoperit-o pe a opta:ochii tăi!

Nu cred că am să înțeleg vreodată de ce clipele eterne aveau pleoape și îți acopereau ochii,tocmai când Lumină Divină a Iubirii te întreba ce cauți la răscruce de Destin?

POLITICĂ

Capitalismul este murdăria comunismului trăită și spusă pe față!

Capitalismul lasă să se cunoască ceea ce este rău din om și funcționează cu acest rău.

Comunismul este ceea ce merită Iluzia Vieții în această existență absurdă.

Comunismul este cea mai frumoasă speranță a omului de a muri liber de sinele său.

Comunismul este fața aranjată a Iluziei Vieții.

Nicăieri nu veți vedea mai fardată mizeria umană ca și în capitalism. De aceea este mereu învingător!

Gunoaiile umanității își găsesc singure locul:sunt bogate!

Marii criminali ai omenirii nu sunt marii dictatori ci mizeriile umane care ne doresc libertatea deplină de a fi sclavii lor.

RĂUTATE

Răutatea este rătăcirea destinului.

Nu există om cu adevărat rău ci doar om înstrăinat de binele din el.

Răutatea este calea pierdută de instinct la porțile muririi eterne.

Răutatea este o nuanță al unui bine care se dorește învingător chiar dacă pentru alții acesta este un mare rău.

Dumnezeu a fost rău cu noi atunci când a greșit neprevăzând păcatul originar sau atunci când l-a lăsat și generațiilor următoare?

Ce caută răutatea Ta în Destin Doamne?

Oricât de mult ne-ai ierta Doamne, de ce ai lăsat răutatea pe această lume să conviețuiască alături de divinul și necesarul rău?

Răutatea este păcat iar păcatul își are originea în visul Lui Dumnezeu.De ce?

Ce răutate poate fi mai mare decât să lași nașterea unei lumi cu păcat?Și totuși,ce ne-am face fără păcat?Cu siguranță l-am căuta.

Răutatea este dimensiunea de bază a umanului, în numele binefacerii sau al iubirii.

Oricât de mult am urî răutatea aceasta a salvat, poate mai multe destine, decât bunătatea.

Existența acestei lumi consideră răul necesar dar nu și răutatea.Aceasta a venit odată cu păcatul, prin neștiința Lui Dumnezeu, care a fost luat prin surprindere de decizia unor îngeri.

RELIGIE

Religia este ceea ce ne-am dori noi să poată fi în fața absurdului de a fi!

Religia este speranța îndotrnată.

Religia este visul așteptării de a deveni odată tu însuși ajutat de alții.

Religia este amintirea sinelui tău că e străin de tine prin păcatul altora.

Religia este fericirea de a ști că poți fi ajutat într-o lume unde nu te poți ajuta decât tu însuși.

Religia este suma tuturor bunelor și relelor care trebuiesc mântuite de faptul că existăm astfel.

Religia nu poate fi străină de om,ci invers.

Orice religie ajută și bate în același timp exact ca și omul.

Toate religiile recunosc iubirea dar nu toate o practică cum ar trebui.

Nu există religie fără păcat!

Nici o religie nu va recunoaște mântuirea deplină a practicanților ei fiindcă astfel ar dispărea.

Religia este drogul necesar străinului din noi care nu ne iartă că-l drogăm.

Religia este speranța în desăvârșirea ființei noastre la școala destinului unor martiri.

Oare ce s-ar face religia fără sfinți și martiri?Ar trebui să iubească și mai mult omul cu toate păcatele lui lăsate de Dumnezeu.

Religia va exista și va domina atât timp cât omul va fi străin de propriul său sine.

Religia nu poate recunoaște niciodată că păcatul aparține Lui Dumnezeu,tocmai fiindcă nu admite că și Dumnezeu poate greși nu numai omul!

O religie care ar afirma că Dumnezeu greșește ar dispărea a doua zi.

Omul îi atribuie Lui Dumnezeu străinul pierdut din el.Unicul care poate iubi sincer fără opreliști,devenind sfânt,acceptând alte imagini legendare cu acest statut, pentru a crea religia mântuirii de sine.

Omul nu-L poate accepta pe Dumnezeu ca fiind perfecțiune fără religia care să-i dea acestei perfecțiuni girul de supremație.

Religia este lumea perfectă dar și perfectibilă a omului.

Religia este atributul suprem al înstrăinării de sine.

Religia este unica insulă unde te poți întâlni cu șinele pierdut din tine.

Religia zugrăvește frumusețea sfințeniei pe care și-ar dori-o orice om.

Religia este școala iubirii unde deseori au fost predate cursuri greșite în total dezacord cu iubirea.

Religia nu poate înțelege niciodată că omul poate fi oglinda străinului din el.

Religia se apropie de om doar în măsura în care acesta se depărtează de sinele său sacru al binelui și răului.

Dacă ar dispărea religia întreg absurdul social ar dispărea și atunci ce am pune în locul lui? Omul?

Omul are nevoie de religie fiindcă vrea să-și suplinească lipsa voinței prin necunoașterea adevărului absolut. De aici s-a născut credința și necesitatea practicării ei. De aici provine nevoia de sfințenie dar nu sfințenia.

SATAN

Oare ce s-ar fi făcut Dumnezeu fără Satan dar binele fără de rău?

Satan este cel care dă strălucirea Lui Dumnezeu precum răul strălucirea binelui, dar să nu uităm că tot așa poate exista și o strălucire a răului.

Satan este mai necesar ca oricând acestei lumi din parohia Lui Dumnezeu,devenită iad!

Satan și Dumnezeu sunt binele și răul din noi.Dacă am mai avea și un alt opus alături de bine ar mai fi încă un personaj cu siguranță.

Dumnezeu te iubește și îți vrea binele în schimb Satan îți vrea răul,spun unii.De câte ori nu avem nevoie de rău pentru a prețui binele?

Toate atrocitățile pe care le poate face Satan sunt cele cunoscute și imaginate de om. Mai mult decât poate omul imagina Satan nu poate face!

Nu vă fie frică de iad ci de iadul lumii în care trăiți. De ce nu-l faceți paradis?

Făuritorii adevăratului rău niciodată nu s-au sfiit să zugrăvească un iad și mai cumplit decât iadul lumii actuale. Că omul să fie de acord cu mizeria vieții lui arată-i o viață și mai mizerabilă și pune-l să aleagă.

Satan a fost întotdeauna făuritorul libertății dar și al eliberării omului de sinele său pierdut din această existență sumbră.

Satan te îndeamnă să-ți trăiești viața trecând anumite bariere, iar așa zisul Dumnezeu al unora dorește să trăiești îngrădit de promisiunile unei vieți de după moarte.

Fără Satan omul ar fi total străin de el. Ar trăi în paradisul barierelor stricte ale religiilor.

Satan este o latură a fiecărui om, iar Dumnezeu cealaltă. Fiecare devine bună sau rea în funcție de conjunctura dată de Destin.

Cum ar arăta lumea dacă Satan ar fi mai bun decât Dumnezeu?

Satan este un simbol fără de care conștiința noastră nu ar putea funcționa, însă aura negativă i-a fost dată de către religie, tocmai datorită faptului că omul are nevoie mereu de un țap ispășitor pe seama căruia să-și alunge propriile rele.

Oare ce s-ar întâmpla dacă relele Lui Satan ar fi trecute în cărcă omului?

Lipsa Lui Satan ar exclude imediat atât biserica cât și religia pe care o venerează aceasta.

Oare nu este mai mare blasfemia să ne mințim mereu și să acceptăm ca sursă a răului din noi divinitatea Lui Satan?

Și Satan face parte din Dumnezeu,din Lumină Divină,fiind un nivel energetic spectral diferit de cel pe care-L denumim Dumnezeu.

Fără Satan nu am avea nici un nivel de comparație,viața ar deveni uitată până și de moarte, murind etern!

Nu Satan a dat păcatul ci Dumnezeu sinelui tău, sărmame om.

Satan este libertatea pe când Dumnezeu constrângerea.Orice extremă al uneia sau altuia duce la rău și dezechilibru.De acea este necesar un echilibru între Dumnezeu omului și Satanul omului.

Biserica vrea să îl înlăture total pe Satan știind că nu va reuși să alunge răul din om, iar afacerea va prospera la nesfârșit.

Adevăratul bine al omeniri va fi când biserica se va împăca cu Satan înțelegând necesitatea echilibrului dintre bine și rău din sinele omului.Atunci lumea va fi mai bună,iar adevăratul bine va triumfa slăvindu-L pe Dumnezeu.Nu și biserica.

Teama de Satan a născut monștrii istorici ai societăților bolnave și alienate.

Omul este clădit spre a fi natural și nu artificial.Alungarea și nu înțelegerea Lui Satan care sălășluia în om l-a depărtat pe acesta de sensul existenței sale, afundându-se în absurd.

Eliberarea Lui Satan din teamă sădită de religii va deveni antidotul social al alienării și absurdului.

Satan va deveni cu atât mai rău cu cât va fi mai neînțeles și alungat de către felurile religii. Răul trebuie mai înainte de toate înțeles pentru a deveni un bine și nu torturat. Altfel vom avea efectul invers.

Satan indiferent că vrem sau nu, face parte din Destin.

Ferice de societatea ce va înțelege cu adevărat semnificația Lui Satan.

Dacă Dumnezeuul tău îți spune ce nu e bine să faci, Satan te lasă să afli cât de rău poate fi ceea ce faci pe pielea ta.

Cel mai mare păcat este să nu-i înțelegi pe Satan și Dumnezeu.

Satan este cel care de milenii umple buzunarele slujbașilor atâtor religii.

Fără Satan nu am fi văzut splendorile fără de margini ale atâtor catedrale construite cu sângele vărsat pe câmpurile de luptă, cu umilința simțită de atâtea popoare asuprite, copleșite și jefuite în numele religiei.

Satan este cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii.

Înțelegându-L pe Satan, foarte multe din relele actuale ar dispărea.

Dumnezeu ține cu bogații, îi ajută să devină și mai bogați, pe când Satan cu săracii. Le spune că Dumnezeu bogaților nu are dreptate.

Paradisul Lui Dumnezeu poate apărea după moarte, pe când cel al Lui Satan încă din timpul vieții. Cine se ascunde de noi și de ce?

SINUCIDERE

Sinuciderea este lipsa sufletului de a fi el însuși.

Sinuciderea este lacrima eternității închisă în speranța regăsirii de sine.

Sinuciderea este calea spre adevăratul sine al amintirii din noi.

Sinuciderea este aspirația spre realitate din absurdul propriei noastre existențe.

Sinuciderea este dorința de a părăsi Iluzia Vieții.

Sinucigașul prețuiește viața la adevărata ei valoare.

Prin sinucidere omul înțelege în ce constă marele bine al vieții: în moarte.

Sinuciderea este calea spre viața eternă a clipei infinite.

Sinuciderea este unicul bine ce poate fi cu adevărat obținut în această lume.

Sinuciderea este unica libertate unde poate acționa voința unicului adevăr: amintirea de dincolo de naștere.

Sinuciderea este unica șansă pe care o ai de a părăsi această lume a deșertăciunii și nonsensului.

Fără șansa sinuciderii lumea ar fi fost infinit mai greu de suportat.

Sinuciderea este visul dintotdeauna al amintirii eternității ce străpunge această lume absurdă și mizeră.

Sinuciderea este unica șansă de ați regăsi amintirea eternității tale înainte de a te lăsa Iluzia Vieții să o faci.

Întotdeauna inchiștorii acestei lumi deșarte au blamat sinuciderea știind că e unica poartă spre libertate din această lume.

Nimic nu trebuie să fie liber în această lume nici măcar sinuciderea, spun unii, uitând că mor cu fiecare clipă care trece, neștiind că unica voință reală poate fi regăsită în amintirea sinelui ancestral numai prin sinucidere.

Este normal ca cei orbi și surzi ce cred în Iluzia Vieții să nu fie de acord cu sinuciderea.

Pentru omul Iluziei Vieții există atât voință cât și realitate în acest vis. Astfel sinuciderea devine păcat. Oare sunt mai fericiți dacă știu că au voință reală în această lume care le-a tăiat aripile împlinirii în adevărul absolut încă de la naștere?

Dumnezeu ți-a dat viață și păcat original, trăiește-le! Dumnezeu a greșit fiind înșelat de șarpe. Înțelege-l! Asta e viața

Iluziei Vieții care nu acceptă sinuciderea.Să fie adevărata cale spre lumină și adevăr?

Prin sinucidere îți eliberezi propriul tău sine de absurdul Iluziei Vieții.

Cât de mizeră poate fi această Iluzie a Vieții care te lasă să vezi unica cale de salvare – sinuciderea - din visul acesta absurd cu teamă,de parcă nu ar veni moartea într-o anumită zi care pentru Univers este o frântură de clipă.

Totul are un sens, chiar și Iluzia Vieții. Atunci înseamnă că și sinuciderea are sensul său.

Morala alege viața fiind concepută de cei care au nevoie de cât mai multe suflete înrobite la jugul lumii.Ar putea întreține această mizerie de viață morala care acceptă sinuciderea ca fiind un act brav?

Sinuciderea este calea cea mai rapidă spre adevărata împlinire spirituală.

Cum ar putea Iluzia Vieții să-ți accepte sinuciderea odată ce abia te-a prins în capcanele visului său.

Viața îți va arăta mereu moartea ca fiind urâtă. Cadavre, putrefacție, etc. uitând că acelea sunt resturi ale pământului.Toate pentru a fi descurajat să nu te sinucizi.

Cu toții ne sinucidem câte puțin în fiecare clipă însă numai prin sinucidere putem poseda adevărata voință din absurdul acestei vieți, dorind că trecutul să curgă spre viitor și nu viitorul spre trecut.

Sinuciderea nu te poate învăța nimic în această viață în schimb te scapă de toate învățăturile absurde ale întregii vieți.

S-a ajuns la absurdul extrem prin care majoritatea spun că Dumnezeu nu te lasă să te sinucizi fiindcă trebuie să-ți ispășești condamnarea din această viață. De parcă Dumnezeu te-a făcut un condamnat pe viață.

Sinuciderea este considerată de cei mai meschini ca fiind o lașitate. Dacă este astfel de ce nu o fac și ei? Din teamă!

Prin sinucidere omul își înfrânge Iluzia Vieții redescoperind adevărul său sine atât de înstrăinat. Doar oamenii bravi pot face acest lucru.

Adevărul bine al acestei lumi ar trebui să fie sinuciderea.

O lume fără sinucidere ar fi o lume fără naștere.

Nu lumea a determinat sinuciderea ci sinuciderea adevărului a născut lumea.

Sinuciderea devine dorință doar atunci când nu mai ai speranță.

Sinuciderea se transformă din speranță în împlinire realizând cât de departe este de sufletul nostru Iluzia Vieții.

Sinuciderea este unica frumusețe a acestei lumi în stare nativă unde fiecare clipă moare.

Sinuciderea este adevărul nefardat al lumii timpului ireversibil.

Sinuciderea este unicul sens al Iluziei Vieții.

Sinuciderea este arta de a ști cât de mult murim în fiecare clipă.

Sinuciderea este exemplul dat de viață morții.

Ce anume nu se sinucide în această lume unde totul moare,unde absolut orice devine determinat de un anumit subiect să moară?

Chiar dacă tu nu îți vei lua viața ci vei lăsa acest fapt în mâinile propriului tău Destin,tot sinucidere se numește.

Și dacă vei muri o frântură din clipa Universului mai încolo vei împlini un alt Destin al vieții tale? Cu siguranță că nu!

Oricât de mult ai crede că decizi în această Iluzie a Vieții,tu nu ești nimic altceva decât pionul propriului tău Destin care-ți va stabili momentul sinuciderii,indiferent dacă e cu voia sau fără voia ta iluzorie.

Nu există mai mare prostie decât frica sinucigașului în fața morții izbăvitoare.

Cu fiecare respirație te sinucizi lent datorită combustibililor din propriul tău organism.Preferi să o faci oricine altcineva decât tu?

Cum nu tu ți-ai dat viața nu e bine să ți-o iei,spun unii.M-a întrebat cineva dacă vreau această mizerie cu titlu de dar al Lui Dumnezeu sau de viață?

Unul dintre cele mai mari rele ale acestei lumi este tocmai existența ei. Ar fi de dorit lipsa lumii.De aceea sinuciderea este un act de mare onestitate și bravură. Sinucigașul este un învingător al propriei sale sorți.

Natură e perversă.Ademeneste femeia cu instinctul matern să procreeze.Cine s-ar mai sinucide lent mergând spre moarte?

Societatea este structură sinuciderii colective cel mai adesea inconștientă sau foarte rar conștientă.

Nu poți fi liber de tine însuși fără a avea curajul sinuciderii.

Doar cel care va putea să-și ia viața va învinge propriul său sine mincinos al Iluziei Vieții regăsindu-se cu adevărat.

Nimic nu este mai distructiv în această lume meschină decât morala ticăloasă prin care se susține înfierarea sinucigașului. Adevăratul înger coborât în acest iad.

De ce este înfierată sinuciderea? De-a lungul întregii istorii liderii au avut nevoie de cât mai multe mase de manevră. De sclavi.

Cum ar arăta o societate care ar pune sinuciderea pe piedestalul binemeritat al virtuții? S-ar schimba scală de valori.

Sinuciderea este cel mai brav act cu putință al ființei umane.

Cel care se sinucide chiar dacă nu înțelege adevărul real al Iluziei Vieții, îl simte.

Multe religii socotesc sinuciderea a fi un mare păcat. Dar oare faptul că a greșit Dumnezeu făcându-i pe cei care au săvârșit păcatul originar nu este un și mai mare păcat al unui Dumnezeu care ar fi trebuit să cunoască totul? Sau e un neștiutor?

Dacă sinuciderea este un păcat înseamnă că lumea noastră e un păcat și mai mare, fiindcă nu-și acceptă recunoașterea propriului său adevăr: Iluzia Vieții.

Păcatul sinuciderii este acela de a înțelege adevăratul păcat al religiei: înstrăinarea omului de propriul său sine sacru.

Sinuciderea este calea spre împlinirea deplină a ființei umane.

Dacă sinuciderea ar deveni o bravură într-o morală a unei societăți curate, unde indivizii și-ar înțelege sinele sacru, atunci omul ar privi această lume ca viață perfectă, nemaifiind nevoie să se sinucidă.

Acceptarea sinuciderii ca un mare bine ar duce la căderea întregii ierarhii murdare ale acestei societăți alienate.

Sinuciderea nu înrobește sufletul ci îl divinizează, apropiindu-l de adevăratul Dumnezeu, atât de distanțat de politicile religioase.

În sinucidere constă întreaga înțelepciune a acestei lumi. Totul se reduce la conștientizarea morții.

A nu accepta moartea ca un dat și a blasfemia sinuciderea este ca și cum ai blasfemia Destinul.

Diferența dintre sinucidere și moarte normală constă în voință. Viața poate fi conștientizată ca o moarte lentă începând cu nașterea dar și ca o lipsă de curaj în fața morții. Doar prin sinucidere vei putea înfrânge viața.

Sinuciderea este unicul păcat cu adevărat brav pe care îl poți face față de această lume. Este o mare virtute.

SPERANȚĂ

Speranța este unicul absolut din deșertăciune.

Speranța sunt zorii care răsar în ochii ce-și așteaptă moartea.

Speranța este lumina întregii lumini care te-a orbit până acum cu întunericul său.

Speranța este un pas dincolo de absolut și dincoace de adevăr.

Speranța este zarea nemuririi.

Speranța este ce a mai rămas din Destinul unui soare ce orbit de frumusețea deșertăciunii acestei lumi.

Speranța este fericirea de a ști că vei putea alerga întreaga viață după fericire și că nu o vei prinde niciodată, altfel nu ai mai avea după ce fericire să alergi.

Speranța este atât de departe de împlinire, încât nici Destinul nu o poate ajunge.

Speranța odată împlinită lasă gustul amar al propriei sale lipse.

Speranța este zarul pe care l-a ales Dumnezeu la masa mântuirii acestei lumi a norocului pierdut.

Speranța este fața neînțeleasă a Destinului.

Oare ce ar fi dacă am înțelege propriul nostru Destin? Trăim cu speranța că nu-l vom înțelege niciodată!

Speranța se culcă alături de păcat și se trezește în brațele mântuirii.

Speranța nu va trișa niciodată un suflet abătut.

Speranța va minți întotdeauna și negreșit mai mult decât tine.

Speranța este cel mai apropiat partener.

Nicăieri nu vei găsi mai multă milă și înțelegere decât la sânul speranței.

Speranța nu te va părăsi niciodată în schimb va pleca prima când se va împlini dorința.

Doar prin speranță vei afla de fiecare dată frumusețea.

Numai speranța te lasă să faci întotdeauna ceea ce vrei.

Speranța este focul mistuitor al sufletului care nu poate înțelege moartea.

Speranța surprinde de fiecare dată Destinul, fără să îl poată prinde vreodată.

Speranța ascultă numai de adevărul iluziei și atât.

Speranța nu te așteaptă niciodată fiind mereu cu tine, în schimb adevărul, te așteaptă de fiecare dată.

Speranța este calea întoarsă de la moarte al cărei adevăr duce întotdeauna numai la porțile morții.

Speranța este fericirea de a ști că poate exista fericirea oricât de absurd ar fi adevărul acestea.

Speranța nu te întreabă niciodată cât ci îți va da totul.

Speranța este urma norocului care s-a pierdut la facerea lumii.

Speranța este libertatea de a ști că poți muri mereu mai încolo.

Cu cât vei cunoaște mai mult din Iluzia Vieții cu atât te va părăsi mai repede speranța și invers.

Speranța este atât harul cât și darul celui care nu vrea să știe prea multe.

Speranța nu obosește niciodată în inima celui care vrea să cuprindă absolutul, însă moare dacă acesta înțelege că pentru el absolutul este o Iluzie a Vieții.

Speranța face casă bună cu oricine atât timp cât nu e întrebată niciodată cu exactitate de adevăr.

Ce poate fi mai frumos decât să observi speranța din ochii care plâng iubirea unei eternități pierdute?

Speranța este unicul prieten care va fi cu noi înaintea morții.

Cum ar arăta iubirea fără de speranță? Oare nu și-ar pierde cu desăvârșire firea? Și atunci?

Cel care speră nu moare niciodată.

Speranța nu poate fi atinsă niciodată.

Cine a prins vreodată speranța?

Ce poate fi dincolo de speranță decât Destinul?

Îți lipsește speranța? Privește moartea!

Viața este speranța de dinaintea morții.

Nu te înțelege speranța? Atunci ești mort.

Speranța te ajută să înveți cum să mori, iar moartea să sperii cum să trăiești.

Speranța este orizontul împlinirii pe care îl vei prinde doar în moarte.

Speranța nu poate lipsi din viață, fiind sensul vieții.

Oare ce s-ar face speranța dacă nu ar fi orizontul care aleargă mereu de tine fără să îl poți cuprinde vreodată.

În spatele speranței stă mereu Destinul.

Speranța este valul care nu trece niciodată dincolo de împlinire.

Speranța este insulă din oceanul deșertăciunii.

Speranța nu te poate doborî decât atunci când refuzi viața.

Speranța este moartea oricărei împliniri.

TIMP

Timpul este îndepărtarea continuă a trecutului din noi înșine.

Timpul este libertatea de a fi sclavul unei clipe ireversibile.

Timpul este frumusețea de a te afla mereu într-un trecut care se oglindește în viitor.

Timpul este minunea de a face să curgă până și seninul clipei din ochii tăi.

Timpul este dorința eternității de a se ști că atare.

Timpul este trezirea dintr-un vis unde eram eterni.

Timpul împletește infinitul ireversibil al trecerii pe fuiorul viitorului.

Timpul pierdut din sufletele noastre nu poate fi găsit la obiecte pierdute.

Timpul este cea mai sfruntată minciună a creației, aflându-se mereu într-un trecut ireversibil care nu aparține vieții ,ci eternității.

Timpul este esența Iluziei Vieții.

Timpul este libertatea gândului de a se ști controlat de clipă.

Timpul este urma sufletului regăsită în trecut,reflectată în viitor, spre a putea fi trăită în prezentul iluzoriu.

Ce poate fi mai dureros decât să recunoști existența timpului în iubire?

Timpul nu va pleca niciodată fără să ia cu fiecare clipă câte puțin din eternitatea ta.

Timpul este cel mai mare risipitor de clipe eterne al Destinului.

Timpul e obligat să arunce propriului său trecut, eternitatea fiecărei clipe în parte.Dacă s-ar ascunde într-o singură clipă eternă ar dispărea.

Timpul este bastonul în care se sprijină Destinul acestei lumi.

Timpul înfloarește doar prin moartea eternității.

Timpul respiră prin finalitate fiind dușmanul declarat al iubirii.

Timpul te amăgește doar dacă crezi în eternitatea să.

Timpul neînțeleș îți va trăi propria ta viață.

A reușit vreodată timpul să știe cât e ora vieții tale?

Timpul nu poate fi refuzat ci doar trăit.

Oare ce s-ar face moartea fără timp? Dar viața?

Este atât de mult timp în privirea ta încât nu mai pot să-mi regăsesc în tine eternitatea clipei iubirii noastre.

S-a întâlnit vreodată timpul tău cu eternitatea înainte de moarte?

Ce s-ar face eternitatea fără timp?

Care este sensul timpului? Viața. Care este sensul eternității? Moartea.

A fost vreodată timpul învins de cineva?

Oricât de puternic ar fi timpul, este împărțit fiecăruia, cu precizie de către Destin.

Esența timpului este amintirea.

Niciodată nu va putea fugi timpul de propria sa amintire.

În spatele timpului va fi mereu eternitatea.

Timpul nu poate fi Destin,întrucât este porționat de către acesta, fiecăruia dintre noi.

Timpul este scopul instinctului acestei existențe.

Timpul sapă șanțuri adânci în sufletul amintirii, prin care se scurge la rândul său în uitare.

Timpul este emoția regăsită de amintirea unui gând uitat de Dumnezeu.

Timpul nu se poate opri în nici o gară a clipei eterne.

Timpul aspiră pasiunea dorinței de a fi într-o amintire continuă.

Timpul este sclavul creației.

Timpul este adresa Lui Dumnezeu cunoscută de noi prin evenimentul primordial.

Timpul nu se joacă de-a v-ați ascunselea decât cu amintirea.

Timpul devine un bun sfetnic abia atunci când îi înțelege trecutul.

Timpul primește moartea, trecând în amintire Destinul.

Fortăreața timpului nu poate fi străpunsă de nimic altceva decât de o biată amintire.

Șinele timpului este amintirea care-i repetă mereu cât este de etern.

Nimic nu poate fi mai sofisticat decât timpul acestei lumi. Oricât de mult dorești să-l înțelegi el se pierde în propriul său trecut pentru totdeauna.

Deși avem atât de mult timp, tânjim după eternitatea unei singure clipe.

Timpul este garanția morții, care într-o zi va primi în sânul ei viața.

Timpul este vârtejul tulbure al clipelor care nu ne pot primi în eternitatea lor și de aceea devin eternul trecut pe care-l căutăm în viitor.

Timpul nostru este mereu un trecut, dar noi prin Iluzia Vieții îl trăim în viitor crezând că posedăm un prezent, în fapt inexistent.

Timpul este fantoma existenței împărțită de către Destin, ca imagine a Lui Dumnezeu.

Timpul este lacrima Destinului în spatele căruia se ascunde de viață.

Timpul este libertatea fiecărei iluzii de a fi măsurată de către Destinul fiecărei clipe.

Timpul este neliniștea zorilor de a răsări pentru a muri odată cu înserarea Destinului.

Timpul este mantia în care se înfășoară cuvintele vieții noastre.

Timpul este fericirea morții de a-și ști viața în propriile sale brațe.

Timpul este clipa eternă a morții de pe tărâmul vieții.

Timpul este desăvârșirea nebuniei de a exista într-un trecut încremenit spre viitor.

Pe oceanul timpului vor naufragia mereu corăbiile Iluziei Vieții.

La originea timpului se află Dumnezeu în calitate de eveniment primordial.Ce este acest eveniment?Conștientizarea eternității.Ce a determinat această conștientizare la Dumnezeu?Infinitul prăbușit în propriul său sine.

Timpul este gardianul care ne fură eternitatea.

VIAȚĂ

Viața este tot ceea ce am uitat din marea amintire a sinelui nostru.

Viața este epopeea sufletului printre clipele irosite ale eternității.

Viața este lacrima prin care timpul înțelege în sfârșit:moartea.

Viața este poarta la care a bătut Destinul cu toiagul morții.

Viața este una din limitele Destinului.

Viața îți cere totul pentru a-ți da în schimb moartea.

Viața este o repetiție eternă a morții.

Viața își regăsește echilibrul în iluzie.

Viața este o moarte conștientă prin iluzie.

Viața recunoaște Destinul doar ca împlinirea a unui dat divin.

Viața ascunde morții un singur adevăr: iluzia.

Viața este o epopee transcedentală a unui Destin frânt.

Viața nu se poate justifica niciodată propriului ei Destin.

Viața este limita de unde se naște moartea pentru a trăi.

Viața este dorul Destinului de a fi el însuși visând iluzia.

Viața este scara care te urcă în eternitatea morții.

Viața este finitul din fața infinitului morții.

Viața este speranța Destinului de a fi dincolo de eternitate.

Viața este romanța prin care Dumnezeu are un început în propria sa lume.

Viața este desfrâul viitorului de a face ce vrea în propriul său trecut încremenit:o iluzie.

Viața este lumina împlinirii care întârzie mereu la întâlnirea cu Destinul.Se întâlnesc abia în moarte.

Viața este profanul cu pretenții de sacru al Destinului.

Viața este credința în voința iluzorie, cunoașterea iluziei și iubirea deșertăciunii propriului tău sine.

Viața este perfecțiunea hazardului iar moartea hazardul perfecțiunii.

Viața reușește întotdeauna să implice ierarhia propriei sale iluzii.

Viața îl recunoaște pe Dumnezeu chiar și dincolo de moarte.

Viața este o eternă căutare de absolut.

Viața este lacrima neștearsă a Destinului care înțelege iminența învinsului și a învingătorului.

Viața este dorul după stelele moarte demult ce luminează Destinul spre moartea de acum.

Viața este lupta Destinului cu el însuși.

Viața este furtuna divină a profanului din fața sacralului.

Viața este naufragiul timpului pe țărmul morții.

Viața este amintirea viitorului în propriul trecut.

Viața este rugina din lacrima Lui Dumnezeu când a gândit timpul.

Viața este înțelepciunea iluziei.

Viața este natura progresului de a fi o luptă.

Viața este fenomenul care recunoaște moartea.

Viața este adevărul iubirii atunci când recunoaște creația și cunoașterea.

Viața este dorul de necuprins după absolutul pierdut pentru totdeauna.

Viața este absolutul propriei sale iluzii.

Cine anume este înfrânt într-un război? Viața sau Victoria?

VIITORUL OMENIRII și 21 DECEMBRIE 2012

Viitorul omenirii se află în virtual. Odată cu perfecționarea tehnologiilor informatice, omul va trece încetul cu încetul în virtual, părăsind aproape în totalitate această lume.

Viitorul este până ce a scris sorocul lumii, uitată de Dumnezeu pentru a-și aminti trecutul.

Viitorul este amăgirea de a putea ști că avem un trecut.

Viitorul crede doar în ceea ce nu se știe cu exactitate față de trecutul care crede doar în ceea ce poate fi știut cu acuratețe.

Viitorul lumii constă în uitarea trecutului.

A trăi viitorul în trecut este cea mai mare greșală, tocmai fiindcă acesta este trecut.

Știm ce desparte viitorul de trecut, iluzia prezentului!

Cum ar arăta lumea noastră văzută de cunoașterea adevărului absolut? În primul rând ar dispărea iluzia prezentului, viitorul s-ar contopi cu trecutul și am realiza că trăim de fapt în lumea de apoi, propria noastră moarte, din această viață!

Viitorul este inima Iluziei Vieții, fără de care nu ar mai fi timpul.

Viitorul este legământul făcut de Dumnezeu cu viața.

Viitorul este adevărul absolut al absurdului acestei lumi.

Viitorul este mama deșertăciunii.

Viitorul este amintirea unui măreț trecut al morții.

Viitorul este șansa iluziei de a se crede eternă.

Viitorul este oceanul în care plutește iluzia.

Viitorul este marca de bază a necunoașterii prin care aceasta se raportează cunoașterii adevărului absolut.

Viitorul este imaginea din oglindă ciobită a cunoașterii în care s-a privit Dumnezeu.

Viitorul este lumina întunericului și orbirea sufletului.

Viitorul nu pleacă niciodată ci vine mereu.

Viitorul va răsări astfel pentru a asfinți în trecut.

Viitorul este raza speranței umbrită etern de prezentul iluzoriu care o separă de trecut.

Viitorul nu are niciodată oră de plecare de pe peronul vieții ci doar de sosire.

Viitorul se învecinează mereu cu moartea devenind trecut.

Viitorul este îngerul care și-a frânt aripile de zidurile absurdului acestei lumi devenind mai trecut decât vremea.

Viitorul se roagă doar trecutului către care se îndreaptă cu pași morții.

Viitorul poate fi regăsit doar în trecut.

Viitorul este suspinul acestei existențe, ce nu poate înțelege cum de promite atâtea propriului său trecut.

Viitorul este lacrima acestui Destin care se pierde în eternitatea propriului său trecut.

Viitorul este visul gândului de a călători undeva dincolo de trecut.

Viitorul este urma lăsată de Dumnezeu când nu a vrut să înțeleagă lipsa de sens a lumii.

Viitorul este țărmașul unde s-a înecat libertatea celui care îl caută, încercând să scape de trecut.

Viitorul devine un zar al norocului sau disperării doar în trecut.

Viitorul este prăpastia trecutului care nu are margini.

Viitorul este absolutul desfrânat al trecutului.

Viitorul este funia ce spânzură clipa eternității devenită trecut al deșertăciunii.

Viitorul este arta deșertăciunii de a se picta frumoasă.

Viitorul este lipsă de tact a trecutului de a naște un prezent.

Viitorul este amintirea teatrului jucat de deșertăciune atunci când așteaptă în anticamera morții.

Viitorul este surâsul amar al iluziei pe buzele căreia stă scris cuvântul deșertăciunii.

Viitorul este lipsa oricărei responsabilități a Destinului în fața Iluziei Vieții.

Viitorul este scamatoria existenței de a demonstra lumii că are prezent.

Viitorul este liniștea amăgitoare de dinaintea morții a acestei lumi.

Viitorul este un ciob de eternitate în care s-a tăiat Dumnezeu pentru a exprima cuvântul moarte.

Viitorul este părintele morții.

Viitorul este Totul pentru această lume iluzorie,este esența Iluziei Vieții.

Viitorul se destramă doar în moartea unei clipe.

Viitorul este perdeaua după care poate zâmbi nonsensul acestei existențe.

Viitorul nu se apleacă niciodată spre uitarea trecutului ci doar spre amintirea lui,în schimb trecutul va uita etern viitorul.

Viitorul este moară la care macină deșertăciunea.

Viitorul se roagă doar celui care îl va putea ajuta în trecut.

Viitorul este marea revelație a acestei lumi care va fi numai în trecut.

Viitorul este Destinul suferinței ce nu vrea să accepte că va fi trecut.

Viitorul viitorului este trecutul.

Viitorul este iarbă pe care nu o poate cosi decât trecutul.

Dacă viitorul viitorului este trecutul,atunci trecutul trecutului de ce nu este viitorul ci tot trecutul?Simplu:fiindcă viitorul este o simplă iluzie că și prezentul.Doar trecutul este unicul real,adică moartea vieții.

Viitorul nu se poate oglindi niciodată în viitor,deoarece viitorul său e propriul trecut.

Viitorul este iluzia care nu poate înțelege de ce mai era nevoie și de prezent spre a se delimita de trecut?Răspunsul este:viitorul și prezentul sunt binele și răul Iluziei Vieții iar trecutul:moartea.

Oare de cât viitor are nevoie trecutul pentru a se sătura de iluzia prezentului?

Viitorul este primul care înțelege deșertăciunea iar trecutul,ultimul.

Viitorul este cel care te va primi cu brațele deschise pe tot parcursul vieții și te va respinge imediat ce ai murit.Dacă ești nemuritor viitorul îți va accepta doar amintirea propriului tău trecut.

Viitorul este amintirea nemuririi din această lume ce va muri.

Viitorul nu se joacă niciodată cu clipa ci o alungă ,eternizând-o în trecut.

Viitorul este tot ceea ce a uitat trecutul.

Va exista cu adevărat un sfârșit al lumii,și acesta în viitorul apropiat.Va fi un sfârșit al lumii noastre murdare și meschine și nicidecum al umanității.Data de 21 decembrie 2012 va fi începutul unei noi ere, indiferent cât de mult o vom simți sau nu la început.

Viitorul omenirii se anunță unul plin de frumusețe.Viața se va uni cu moartea devenind o existență continuă pentru cei care o vor dori-o,datorită epocalelor descoperiri genetice, unde absolut orice boală va fi învinsă,iar bătrânețea nu va mai exista.

Omenirea a făcut deja primii săi pași spre lumea virtuală.Odată cu descoperirea computerelor cuantice și

perfecționarea acestora omul va trece treptat din lumea reală în cea virtuală,iar telereportarea,antigravitația,găurile de vierme prin care se va trece dintr-un univers paralel în altul vor deveni ceva normal.

Într-un anumit viitor vor muri doar cei care vor dori să moară.

În viitorul omenirii nu va exista vârstă, întrucât în spațiul virtual o secundă poate deveni oricând o eternitate.Omul se va putea refugia definitiv în eternitatea clipei sale. Revenind la lumea temporară doar dacă va dori astfel.

În viitor omul se va uni cu Dumnezeu.

21 decembrie 2012 va fi data Marii Revelații a mea prin care mă voi apropia mai mult ca niciodată de Dumnezeu.Atunci viitorul se va uni cu noi.

Viitorul virtual va da posibilitatea revederii cu oricine din trecut și mai ales cu anumite personalități.Nu odată am senzația că sunt privit de persoane interesate de viața mea care se află în viitor,aproape tot timpul.

Sunt conștient că în viitor,după moartea trupească,când destinul vieții mele va fi împlinit, voi fi invitat în lumile virtuale.Așteptați-mă că voi veni.

Viitorul nu va aduce niciodată vreo apocalipsă în sensul distrugerii totale,ci o trecere de la un nivel inferior la unul superior.

În viitorul apropiat teoria unificării câmpurilor electromagnetice cu cel gravitațional va deveni cunoscută.

Marele pas al viitorului constă în informatică.Computerul îl va întrece pe om ca nivel de inteligență.Atunci principala capacitate creatoare va fi preluată de domeniul informatic care se va autoperfecționa,atingând cote imposibil de atins intelectului uman.

În viitor, computerul va întrece ca și capacitate intelectuală cu mult factorul uman. Acesta îl va ajuta pe om să-și îmbunătățească ADN-ul, reușind să-și folosească întreaga suprafață cerebrală. Moment în care se va naște cu adevărat: supraomul! Acesta va avea puterea zeilor atât de vehiculați de miturile antice.

În viitor banul va deveni o amintire din ce în ce mai ștersă, a unei lumi perfide și vulgare, unde apocalipsa însemna distrugere prin război și nu urcarea într-o nouă dimensiune social-istorică a umanității, total diferită celei anterioare.

Noua treaptă pe care va urca omenirea la 21 decembrie 2012 va fi una benefică. Atunci cu toții vor putea vedea pentru prima dată viitorul.

Aceste revelații inserate în cartea de față reprezintă primii pași spre viitor, sau vestirea lui. Mulți v-ați așteptat ca această vestire să fie spectaculoasă poate în genul vulgar de până acum. Spectacolul celor relevate mie de viitor se găsește în aceste revelații primite din momentul când am fost la Sfînxul din Bucegi.

Începând cu 21 decembrie 2012 veți realiza că moartea este viața veșnică curățită de murdăriile acestei lumi.

În moarte se află și lumile virtuale care s-au desprins din trecutul țărânei pentru totdeauna în viitor.

Pe viitor lumea țărânei va fi părăsită total de cei care vor urma să se nască devenind o amintire cu un gust amar.

În viitor multe din secretele ascunse de cei care doreau să țină omenirea sub control vor fi aflate cea ce va duce pe moment la o debusolare totală mai ales că multe dintre acestea aparțin anumitor religii. Pe urmă omul se va elibera din ce în ce mai mult de această

lume unde cei care propovăduiau mântuirea, păcătuiau mai mult decât toți ceilalți.

Care este sensul acestei vieți?Urmașii vor răspunde majoritatea.Iar sensul urmașilor este cel al altor și altor urmași.De ce?Fiindcă prin urmași omenirea va ajunge pe viitor, la era dimensional virtuală unde vor întâlni viața veșnică, liberă de orice constrângeri.

Pe 21 decembrie 2012 omul va înțelege cu adevărat ce este divinitatea.Atunci viitorul va deveni parte din trecut.

Pe 21 decembrie 2012 religia va deveni o artă iar locul ei va fi luat treptat de credința omului în propriul său sine.Omul nu va mai trăi numai în viitor ci și în trecut, realizând că acel moment divin a mai fost în societatea zeilor din virtual, pe care îi va întâlni.

Pe 21 decembrie 2012 lumea va înțelege Revelațiile, unde fiecare cugetare are un cod al ei bine structuralizat.

Pe 21 decembrie 2012 pentru prima oară suferința va fi întrecută de speranță.

Pe 21 decembrie 2012 va fi începutul sfârșitului celui mai înrobitor tiran al omenirii:Banul!

Pe 21 decembrie 2012 lumea va trece într-o nouă dimensiune înțelegând de ce a fost necesară jertfa atâtor miliarde de oameni care s-au născut pentru a muri în acest infern cu nume de planetă albastră,adulat în mare parte,doar de cei care posedau banul, care de fapt îi posedă.

Pe 21 decembrie 2012 puterea spirituală a planetei va fi preluată de Lumină Divină, binefăcătoare spiritului uman. Pe 21 decembrie 2012 Lumină Divină va plânge cu lacrima eternității spre omenirea care va înțelege în ce constă adevărata împlinire.

Pe 21 decembrie 2012 oceanele vor reveni la viață iar cerul va înțelege pentru prima oară stelele care îl străbat în ochii ființei umane.

Pe 21 decembrie 2012 planetele alături de soare vor forma o cale de foc, anunțând venirea Luminii Divine Binefăcătoare.

Pe 21 decembrie 2012 omul va începe să înțeleagă sensul propriei sale existențe prin urmași iar sinuciderea va deveni la fel de înțeleasă ca orice altă moarte naturală care este tot sinucidere mai lentă. Omul va ști că moartea la fel ca și sinuciderea erau calea spre adevărul lumilor eterne din virtualul Luminii Divine, adevăratul paradis.

Pe 21 decembrie 2012 va fi începutul sfârșitului privind dispariția celui mai urât lanț care ținea omenirea legată: Păcatul originar. Omul va afla treptat, că acesta este una dintre cele mai josnice și murdare înșelătorii ale celor care nu înțelegeau că fiecare om este divin!

Pe 21 decembrie 2012 Lumină Divină binefăcătoare va prelua omenirea în dimensiunile sale superioare.

Pe 21 decembrie 2012 noțiunea de sfințenie va deveni schimbată. Omul va începe să înțeleagă marele rău care se afla în binele său de până atunci.

Pe 21 decembrie 2012 se va afla faptul că fiecare lucru, obiect astru este o parte vie, este un suflet care într-o altă dimensiune poate să însemne orice altceva.

Sfârșitul lumii constă în înțelegerea acestor cugetări.

VIS

Visul este treapta spre fericire a absurdului.

Visul este realitatea iluziei.

Visul este împlinirea nonsensului.

Visul este lumea zădărnicii.

Visul este regele deșertăciunii.

Visul este perfecțiunea imperfectului iluzoriu.

Visul este lumina iluziei.

Visul este lacrima hazardului.

Visul este unica neîmplinire divină.

Visul este uitarea realității din eternul sine.

Visul este speranța iluziei de a fi reală.

Visul este o realitate a zădărnicii.

Visul este viața uitată de propriul sine al realității.

Visul este calea deșertăciunii.

Visul este legământul nonsensului cu Destinul.

Visul este Destinul înfrânt de adevăr.

Visul îți dă tot ceea ce vrei dar fără să poți obține niciodată
nimic.

Visul este libertatea de a fi închis în legitatea gândirii.

Visul este forța gândului de a deveni neant.

Visul este pagina ștersă din realitatea Lui Dumnezeu.

Visul este dorința deșertăciunii de a fi prin iluzie,realitate.

Visul este lumea ce nu crede în Destin.

Destinul visului este deșertăciunea.

Realitatea visului este praful iluziei.

Doar în vis se poate muri.

Viața visului este adevărata moarte pe când moartea devine viață veșnică.

Și visul are un adevăr al său, acela de a fi o iluzie.

Visul nu se poate întrece decât cu un alt vis fiindcă nu va recunoaște niciodată realitatea autentică.

Care este diferența dintre vis și realitate? Dumnezeu. De aceea nu-L putem atinge.

În vis moartea este eternizarea ultimei imagini percepute, pe când în realitate moartea este adevărata viață.

Cu toții ne vom trezi din acest vis sumbru în adevărata realitate: Lumea de apoi.

Visul este somnul realității.

Visul devine realitate doar dacă se reduce la propriul său neant.

Oare de ce visăm acest coșmar o viață întreagă?

Visul este unicul coșmar al Lui Dumnezeu.

Oricât de mult ar avansa omenirea pe calea virtuală a propriului vis, adevărul constă în propria ei zădărnici deșartă.

Viitorul omenirii va consta în trecerea totală în virtual odată cu perfecționarea informaticii cuantice, deci perfecționarea propriului vis.

Absolutul visului este eliberarea de sine:moartea deci, trezirea.

Visul acestei lumi se termină doar prin moarte.

Care-i diferența dintre visul din timpul somnului și cel din starea de veghe? Primul te îndeamnă să te trezești, pe când al doilea să adormi.

Informatica este marele viitor al omenirii.Va deveni medicamentul cel mai de temut al coșmarului acestei vieți.

Visul devine arta de a conștientiza moartea.

Orice putem face într-un vis, în afară de aflarea realității.

Ce este visul față de realitate? Un abis față de o stâncă.

Dacă ar avea și realitatea coșmarurile ei, nu e mai bine să visăm?

Diferența dintre vis și realitate constă în libertate.Realitatea nu te lasă să circuli decât prin tunelurile săpate în propria-i stâncă, pe când în vis poți merge oriunde prin abisul său.Chiar și prin coșmaruri.

Visul este magia care crede în realitate.

Frumusețea visului constă în libertatea posibilităților sale de a transcede propriile-i lumi.

Dumnezeu a gândit visul când a dorit puțină frumusețe în paradisul propriului Său Cuvânt.

Oricât de minunată ar fi realitatea, dacă nu poate fi liberă, devine plictis și angoasă. De aceea există visul. Tocmai pentru a prelua libertatea posibilă a realității.

Nici o realitate nu poate fi liberă, fiind supusă propriilor sale legități. În schimb visul, da!

Libertatea este diferența majoră dintre vis și realitate. A auzit cineva de gând încătușat? Oricât de trist ar veni dar realitatea nu poate gândi ci este un dat.

Și visul este un dat la fel ca și realitatea, doar că un dat al libertății de sine.

Realitatea devine în Iluzia Vieții trecutul insurmontabil, pe când visul, viitorul liber. Prezentul Destinului este frontiera dintre viitorul reprezentat prin vis și trecutul prin realitate.

Visul este șansa noastră de a avea un viitor.

Fără vis nu am cunoaște timpul viitor și libertatea. De aceea existăm în viitor și privim mereu trecutul ca o dimensiune pe care o părăsim mereu, pentru totdeauna, fiind străină de noi.

Omul este străin de sine însuși fiindcă trăiește în vis, în viitor, întorcând spatele definitiv, trecutului realității care nu-i oferă libertatea de schimbare.

Dacă omul ar trăi în realitate, ar însemna să se refugieze în trecut. De aceea alege intervalul prezentului iluzoriu, fiindcă trăiește în visul liber al viitorului.

Fiecare vis este reprezentat de propriul său adevăr și realitate. De aceea visul omului este viitorul său iar realitatea: trecutul. Prezentul este condiția umană de a nu reuși să fie un vis fără de propria sa realitate, devenind Destin!

Visul este lacrima fericirii eterne pe obrazul Lui Dumnezeu.

Visul este recompensa realității de a fi prea dură cu propriul sine privat de libertatea voinței.

Visul este coșmarul realității și realitatea coșmarul visului.

Visul este libertatea viitorului, deci voință!

Voința omului constă numai în visul său, fiind mereu proiectată în viitor și niciodată în realitatea trecutului său, ireversibil, infailibil și netransformabil.

Visul este unicul cusur al realității în schimb realitatea speranța oricărui vis.

Visul este negativul realității.

Visul este calea pe care nu poate călca niciodată realitatea fără libertate.

Visul este cel mai frumos cadou făcut omenirii de Dumnezeu.

Visul este refugiul fiecărui suflet de pe fața încremenită a realității.

Visul ne dă libertatea voinței, de aceea nu trăim viitorul visului ci prezentul inexistent al Iluziei Vieții, tocmai fiindcă în realitate nu posedăm nici un fel de voință.

Visul este tot ce a mai rămas adevărat din noi.

Poate fi ceva mai real decât un vis în această lume?

CUPRINS CU INDICE ALFABETIC

Prolog.....	4
Absolut	7
Absurd	10
Adevăr	13
Amintire	23
Cunoaştere	28
Cuvânt.....	35
Destin	41

Deșertăciune	56
Dor.....	67
Dumnezeu	72
Existență	80
Fericire	90
Ființă.....	99
Filozofie.....	101
Frumusețe.....	102
Gând.....	105
Genialitate	109
Geniul.....	113
Greșeală.....	115
Haos.....	119
Iluzie	129
Infinit	139
Instinct.....	150
Iubire	155
Lumina.....	165

Moarte	168
Ochi.....	178
Politică.....	182
Răutate.....	183
Religie.....	185
Satan.....	188
Sinucidere	192
Speranță	199
Timp.....	203
Viață.....	208
Viitorul omenirii și 21 decembrie 2012	211
Vis	221